

Giới thiệu Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh

Cuộc đời của cô luôn may mắn cho đến khi Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh, nhưng cũng từ khi gặp anh mà con tim cô cảm thấy hồi hộp hơn bao giờ hết. Anh ta dùng gương mặt ngây thơ của mình để dụ dỗ đưa cô về nơi anh.

Nhưng anh cũng không qua mặt cô được, chỉ có cô mới biết rõ anh giấu tâm địa xấu xa dưới cái mặt nạ thiên sứ ấy. Mối tình đầu ngọt ngào bị anh phá hoại còn lấy cô ra bòn cọt không đáng giá một xu. Bây giờ anh càng quá đáng hơn, dứt khoát đem cô đẩy vào mộ phần hôn nhân.

Đúng như khi ở cùng anh ta là một điều xui xẻo, trong chuyến đi hưởng tuần trăng mật mà cũng không yên ổn lại bị sự cố máy bay mà lưu lạc vào hoang đảo, cuộc sống của cô như bế tắc!

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đèn huỳnh quang, bật sáng.

Mở đầu

Đó là một ngày có ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Đó là một cái nhà tao nhã xinh đẹp.

Có ngoài sân xanh mướt tươi non, những cây đại thụ thật cao lớn, tường rào màu trắng, những cành hoa hồng uốn cong theo cổng vòm sắt cong cong đua nhau khoe sắc, dễ thương nhất là hình ảnh rồng nhả ngọc ở bên cạnh tường rào, trong vườn hoa thậm chí còn có một mái đình thật đẹp để ngồi nghỉ mát.....

Xa xa, nhìn phía sau bức tường cây thất lý hương, là một mảnh sóng nước mênh mông xanh biếc.

Hồ bơi? Hồ bơi ư! Oa –

Bơi, lặn, hồ bơi, cái này –

Trong lòng không tự giác, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch buông lỏng bàn tay thô ráp đang nắm chặt.

Những cái này hết thấy sao mà hoàn mỹ không một chút khuyết điểm, nhìn không giống thật cho lắm.

Đến bên cạnh hồ, không nhận được đưa tay vọc vọc vào mặt nước xanh biếc lạnh lẽo.

Trước cửa lớn có một giọng nói vọng đến, trong nước lại xuất hiện một cái bóng nhỏ bé.

Hoảng hốt đứng dậy, nhìn thấy là một đứa bé trai có gương mặt thiên sứ thì ta không tự chủ trừng mắt thật lớn, miệng há to, nhìn đến sững sờ.

Oa..... Thật là xinh đẹp.....

Trong lúc nhất thời, ta ngượng ngùng đến đỏ cả mặt, luống cuống không biết làm thế nào để mở miệng nói chuyện với cậu ta.

“Nhà giàu mới nổi.” Cậu ta nói, câu chữ rất rõ ràng.

Trong khi ta kinh ngạc còn chưa kịp phản ứng thì cậu ta đã đưa tay đẩy ta.

Ta ngờ ngác ngã ra phía sau, không thể tin nhìn vào gương mặt thiên sứ ấy.

“Bồm” một tiếng, bọt nước ở xung quanh ta văng tung tóe khắp nơi.

Lúc đó mặt trời đang rực rỡ chói chang nhất.

Nước lúc ấy có màu xanh nhàn nhạt.

Cậu ta cười.

Ta xác định.

Tên thiên sứ này có nụ cười của ác ma.

Bên trong phòng làm việc, một cô gái cột mái tóc đuôi ngựa chuyên tâm nằm sấp ở trên bàn vẽ vời ở công ty thiết kế nội thất, ở phía trước từng trận âm thanh ồn ào trong TV chậm rãi truyền tới, cô lại không hề chú ý đến.

Đến lúc bảy giờ thì có người đẩy cửa đi vào.

“A Phuong, ăn com.”

“À?” A Phuong ngẩng đầu lên, cười cười với một cô gái tóc ngắn này, “Chờ lát nữa, em lập tức tới liền.”

“Ăn trước đi, ăn xong rồi về tiếp, dù sao nó cũng không chạy mất.”

“Một chút nữa là xong rồi.” Cô cảm thước một lần nữa cúi đầu đo đo gạch gạch.

Cô gái tóc ngắn chột nhứ mày, xách theo thức ăn nhanh, trực tiếp đi tới tắt đèn bàn của cô.

“Quyên tỷ - ” A Phuong kéo dài thanh âm, ai oán nói.

“Ngay bây giờ.” Duẩn Tú Quyên đem đồ tiện lợi nhét vào trong tay cô, không để cho đối phương có cơ hội thương lượng nào, uy hiếp nói: “Không ăn chị đuổi việc em.”

“Thiệt là, kêu em ăn một bữa com mà giống như muốn đòi mạng em vậy, sớm biết như vậy không bảo em đến phòng thiết kế, cả ngày đều chỉ biết bám lên bàn, em là con mọt của cái bàn này à!” Đặt mông ngồi ở trên ghế sôpha, Duẩn Tú Quyên mở túi sườn thức ăn nhanh, một bên không nhịn được nói lầm nhảm, một bên cầm remote TV đem thanh âm trong TV mở càng ngày càng lớn.

A Phuong lúng túng cười cười, thông minh thì không nên nói nhiều, chỉ cúi đầu ăn thức ăn nhanh.

“Em, bản thiết kế kia chừng nào mới có thể xong được?”

“Hai ngày nữa.” A Phuong cầm lên một miếng sườn gặm một cái.

“Buổi tối, đừng ở lại đây quá lâu, đợi lát nữa Trung ca trở lại, chị lại đề cho anh ta chờ em đi về.”

“Không cần, em đi tàu điện ngầm là được rồi.”

“Tiểu thư, em cho rằng nhà em ở bên cạnh trạm xe điện ngầm à? Đi tàu điện ngầm, em chịu, còn chị thì không dám đâu đấy, đợi lát nữa cha em xách dao giết người, mọi người không ăn được còn mất miếng gạo. Cửa công ty vừa mới thay xong, cầu xin em thương xót cho nó, coi như là giúp công ty tiết kiệm chi phí thay cửa đi, OK?” Duẩn Tú Quyên đùa giỡn nói.

A Phuong đỏ mặt xin lỗi, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hết cách rồi, ai bảo cô và cha trời sanh có khí lực quá mạnh, nhưng mà hai cha con tính khí lại không tốt chút nào, mỗi lần bị kích động liền không thể nào khống chế lực đạo, năm đó cô muốn đi làm ở bên ngoài, thật đúng là làm huyền não đến nghiêng trời lệch đất, mấy lần chống đối và phản kháng, trong nhà đều sắp bị cô và cha phá hủy muốn hết.

Sau lại, mặc dù cuối cùng cha cũng đồng ý để cho cô ra ngoài đi làm, nhưng mấy năm nay, khó tránh khỏi sẽ có một chút vấn đề nho nhỏ làm bộc phát sự bất mãn của ông, vì vậy cửa ở trong công ty cũng vì vậy mà thường gặp nạn.

Thật may, công ty bọn họ là chuyên về thiết kế, muốn điều một cánh cửa tới, không tính là khó khăn lắm. Cũng nhờ chuyện này mà được phúc, năm đó ở trong công ty chuyện thứ nhất học được, chính là làm thế nào để thay cửa –

“Chắc, hiện tại kinh tế khó khăn, vẫn có một hợp đồng đến bốn mươi tỷ sao.” Duẩn Tú Quyên nhìn tin tức trên tờ báo, không nhịn được phê bình, “Oa dựa vào! Trời ơi ông thật bất công mà, ông thật không có mắt, kẻ có tiền nên có thể ngồi không mà hưởng, đồ đầu trâu mặt ngựa! Tại sao lại vậy, thật là không công bằng –

Cũng vào lúc bây giờ, người tạo nên mạng Mía Lâm Từ Kiệt, đi ra khỏi cửa máy bay.

Mạng Mía hiện tại trên thế giới đang xếp thứ ba nhà mạng yêu thích nhất, ở trong nước một nhà mạng đã bị phá sản.

Chỉ có mạng Mía không bị liên lụy, sau xu thế vẫn tương đối được coi trọng.

Lần này, Lâm Từ Kiệt tiên sinh trở về nước, sẽ cùng các công ty mạng trong nước thương lượng các vấn đề tồn đọng trong việc thống nhất hợp đồng chuyển nhượng.

Theo tin tức người thành lập mạng Mía Lâm Từ Kiệt mười hai năm trước đi đến Mỹ để du học, tám năm trước ở bên Mỹ sáng lập ra Mía.

Trong tivi, gương mặt đẹp trai xinh đẹp bị vây trong một đám phóng viên tin tức tay cầm microphone, đứng ở cổng chính sân bay quốc tế, nói năng rõ

ràng, tiết tấu thanh thoát thông báo đây là tin tức tiêu điểm nóng bỏng nhất trong mấy ngày gần đây.

Ông kính lúc này quay đặc tả hơn, chỉ nhìn thấy một gương mặt tuần tú xuất hiện trên màn ảnh.

Người đàn ông tươi cười rạng rỡ, gương mặt đẹp trai đó rất chính trực nhưng có thể sánh ngang với minh tinh điện ảnh. Anh ta ăn mặc nhẹ nhàng, cũng chẳng phải mặc tây trang trắng thớm, ngược lại chỉ là một thân trang phục nhẹ nhàng đơn giản, một đường đi ra đều gập đầu mỉm cười, mặc dù bên người luôn có vệ sĩ bảo hộ chặn các phóng viên lại, thế nhưng vẫn có một số phóng viên vẫn liều mạng đưa microphone tới gần.

Sau một hồi tức giận bất bình oán trách, Duẩn Tú Quyên rốt cuộc cũng thốt ra một câu kết luận, “Hét! Nhìn thấy cảnh này, người bình thường không biết còn tưởng là một siêu sao quốc tế nào đó đi đến Đài Loan đây, còn không phải là đang PR, có đúng hay không?”

Cô vừa nói vừa quay đầu hỏi A Phương, ai ngờ lại nhìn thấy Chung Thực Phương hai tay đang cầm thức ăn nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, bộ dáng giống như nhìn thấy quỷ.

“Này, sao vậy? Em không sao chứ? A Phương?”

“À?!” Cô hốt hoảng quay đầu lại, thức ăn nhanh cũng xuyết chút nữa trượt khỏi tay xém rơi xuống.

“Ái! Cẩn thận!” Duẩn Tú Quyên đưa tay giúp cô đỡ miếng thức ăn nhanh, kỳ quái nhìn cô nói: “Em có chuyện gì vậy? Sao mặt trắng như vậy, không thoải mái sao?”

A Phương quay đầu lại, nhìn cô, mặt trắng bệch lại nghiêm túc, cứng ngắc cười khan hỏi một câu –

“Quyên tỷ, nhà chị có phòng nào còn trống không?”

☆☆☆

Trước năm tám tuổi, Chung Thực Phương cho là cuộc đời này khổ cực, cũng là do ông trời ban cho cô khí lực quá lớn; sau năm tám tuổi, khí lực trời ban cho cô chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Bởi vì cô gặp phải anh ta – Lâm Từ Kiệt.

Lâm Từ Kiệt, đứa con độc nhất của tập đoàn Lâm thị, sau khi sinh ra, anh đã trở thành người thừa kế đời thứ hai của tập đoàn Lâm thị, như hạc đứng giữa bầy gà, đặc biệt nổi bật.

Từ nhỏ, trong mắt các trưởng bối Lâm Từ Kiệt chính là một đứa trẻ ngoan, anh nho nhã lịch sự, thông minh hơn người, nhân phẩm học vấn đều ưu tú, ngũ quan cân đối, anh lại biết tiến biết lùi, biết chừng mực, ở nhà là một đứa con có hiếu, ở trường là một học sinh gương mẫu.

Chỉ cần là người biết đến anh đều hận mà than thở, đứa bé trai tuần tú khéo léo này sao không phải là đứa con của mình chứ.

Trên đây –

Tất cả đều là giả!

Là giả đó –

Mỗi lần trở về, Chung Thực Phương đều hận không thể dùng loa phát thanh hét to ra ngoài, vạch trần cái mặt nạ giả dối của anh ta.

Chỉ là, cô không có can đảm.

Từ ngày đầu tiên gặp mặt, lần đó cô bị anh ác ý đẩy xuống hồ bơi, cô liền hiểu được người này rất đáng sợ.

Đáng sợ, không phải là anh không tốt; đáng sợ, chính là bản lĩnh biến đổi sắc mặt của anh còn nhanh hơn cả lật sách.

Khi cô bị ướt sũng nước vừa nhếch nhác không chịu nổi vừa sợ hãi ở trong hồ bơi gào thét được người cứu lên thì dĩ nhiên anh ta cũng làm giống như vậy đứng ở đằng kia, lấy gương mặt thiên sứ, thừa dịp cô còn chưa khỏi phục hô hấp, còn đang ho sặc sụa thì anh ta lại chạy tới bên người lớn kể là cô tự mình “ham chơi trượt chân rơi xuống nước”.

Cô thiếu chút nữa vì câu nói này mà bị sặc đến sắp chết, đợi cô phục hồi lại, muốn giải thích thì anh ta một lần lại một lần hỏi han ân cần chặn dứt lời giải thích của cô, đáng về hết sức quan tâm, thậm chí làm cô hoài nghi chính bản thân mình.

Cho đến sau đó có lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ n. màn kịch quái ác kia cứ lần nữa xảy ra, cô mới chính thức nhận rõ bản chất ác ma của anh ta.

Ngay cả bản thân cô là người bị hại cũng bởi vì anh ta dùng khuôn mặt thiên sứ và cách ăn nói khéo léo, mà có loại ảo giác này, chứ đừng nói đến những người đang đứng xem.

Kết quả là, cô trở thành món đồ chơi của anh, dùng làm trò tiêu khiển cho qua ngày, là nơi để xả giận.

Mọi người xung quanh, chỉ có cô mới biết bộ mặt thật của anh ta, cũng chỉ có cô hiểu được khi anh ta dùng cái khuôn mặt thiên sứ kia, sau lưng có bao nhiêu gian trá狡 hoạt.

Cô từng nói qua, tiếc rằng không ai tin tưởng cô, hơn nữa đến cuối cùng thông thường chỉ đối lấy những cái nhử mồi lắt léo không đồng ý còn bị những người lớn mắng té tát cho một hồi, còn làm cho anh trả thù càng tà ác hơn.

Cũng vì anh ta, từ nhỏ cô cơ hồ là bị cô lập mà lớn lên, thậm chí ngay cả mối tình đầu thời niên thiếu của cô cũng do một tay anh phá nát.

Cả đời này, cô chỉ sợ nhất là anh ta.

Vốn tưởng rằng tất cả chuyện này, sẽ kết thúc khi anh ta ra nước ngoài du học, ai biết chuyện đã cách nhiều năm như vậy, ác ma này một lần nữa đã trở lại.

Ác ma trở lại.....

Chỉ là ý nghĩ thôi cũng làm cô rùng mình run rẩy.

Không được, không được, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

Mặc dù chuyện đã cách mười hai năm, nhưng có ai biết được người này ác tính có thay đổi hay chưa?

Nếu như sau khi cô về nhà, gặp lại anh ta, cuộc sống yên bình của cô lại bị đảo lộn, chứ đừng nói đến mẹ nhất định sẽ lấy lý do hai nhà kết thông gia láng giềng càng hòa thuận, mời anh đến nhà ăn cơm, đến lúc đó cô thấy để anh không biết đến cô càng khó khăn hơn.

Đừng nói gờn chứ, cô thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của Ma vương muôn mặt này, lúc này mới không cần lần nữa tự chui đầu vào rọ.

Quyết định, chỉ cần người này ở Đài Loan một ngày, cô liền một ngày không quay về nhà!

☆☆☆

Đèn xanh bật sáng, chiếc xe hơi màu đen lại đi tiếp, theo đường núi quanh co chạy lên trên.

Một lát sau, đèn đỏ tắt dần, đèn đường ở hai bên chiếu rọi nhìn thấy máy theo dõi không ngừng treo khắp trên tường rào.

Nơi này không thể so sánh với dưới chân núi, bởi vì mỗi một hộ ở đây đều là những nhà giàu có, vì vậy canh gác càng nghiêm ngặt hơn, đèn đỏ không sáng sủa, nhưng lại có rất nhiều đèn quang điện.

Xe hơi dừng ở một cánh cửa sắt khắc hoa.

Cánh cửa sắt tự động mở cửa, xe lái đi vào, cửa sổ xe lúc này cũng chậm rãi hạ xuống.

Ngồi sau xe, là một người đàn ông, diện mạo anh lịch sự tuấn tú, kính mắt trên sống mũi thẳng tắp, phản xạ ngọn đèn của ngôi biệt thự bên cạnh.

Anh hai tay nắm chặt ở trên đùi, nhàn nhàn nhìn sang ngôi biệt thự sát vách, dưới cặp kính đen lóe lên tia sáng狡 hoạt.

“Thiếu gia, đến rồi.” Tài xế dừng xe lại, xuống xe giúp anh mở cửa.

Mới đi xuống xe, cửa lớn biệt thự phía trước liền mở ra.

“Cha, mẹ, con đã trở về.” Anh đi lên phía trước, ôm lấy hai người, lễ phép khẽ ôm lấy mẹ, lại gật đầu chào cha mình.

“Trở về là tốt rồi, có mệt hay không? Có muốn ăn cái gì hay không? Mẹ bảo má Vương nấu một ít món ăn con thích ăn nha.” Lâm Vệ, Thực Viện đã lâu không nhìn thấy con trai dịu dàng mở miệng hỏi.

Mặc dù thật ra thì muốn tẩm tước, anh vẫn đề một mồi xuống, mỉm cười hòa cùng, “Được.”

Trên bàn ăn, anh như mẹ mong muốn ăn những món ăn kia mà anh “nên” thích ăn, trả lời cha mấy vấn đề trong công việc.

Suốt một giờ sau, anh mới quay về phòng của mình, tắm rửa thật sạch sẽ.

Nhưng cho đến hai giờ sau đó, tắm xong, khoác áo tắm, cầm ly rượu, đứng ở trên ban công, nắm vào lan can cẩm thạch trắng toát, anh ngắm nhìn vào cánh cửa sổ của phòng ngủ chính diện của biệt thự Chung gia, lòng anh mới chân chính buông lỏng xuống.

Thật ra thì, có hơi xa.

Từ nơi này đến nơi kia, ước chừng khoảng mấy chục mét.

Lấy mắt kiếng xuống, thậm chí anh còn không thể nhìn thấy hình dáng cửa sổ là như thế nào.

Anh đã từng cảm thấy rất xa, nhưng bây giờ lại biết nó rất gần, ít nhất chỉ cách có vài chục thước rừng cây tường rào, so với cách cả biển Thái Bình Dương thì thật gần.

Rất gần.

Bầu trời lóe lên tia chớp nhỏ, gió núi thổi hiu hiu.

Hắn nâng chén với cửa sổ trước mặt, khẽ mỉm cười, nhấp nhẹ hương rượu đỏ thuần khiết.

Rất gần.....

Một tuần sau đó, Lâm Tử Kiệt mới phát hiện anh nghĩ tất cả mọi chuyện thật quá đơn giản.

Cái gì cũng chú ý đến, chính là quên cô sẽ trốn tránh hắn.

“Tiểu Kiệt, thật là xin lỗi, bác thật không biết nha đầu A Phương này đang xảy ra chuyện gì, nó gọi điện thoại về nói công ty nó cử nó đi công tác, bác hỏi nó đi công tác ở chỗ nào, nó lại không chịu nói.....” Chung mẹ sắc mặt lúng túng cười trừ.

“Không sao, ngày mai con lại đến.” Anh khẽ mỉm cười, khóe mắt lại giật giật.

Lễ phép cùng Chung mẹ hàn huyên một buổi, anh mới rời khỏi nhà Chung gia.

Bên ngoài trời nắng to, nhiệt độ nóng đến bức người, xem ra thật sự mùa đông đã kết thúc.

Anh giương mắt nhìn về phía cửa sổ phòng cô, vén rèm cửa sổ lên hắn thật nhìn không rõ nhà bên trong có người hay không, chỉ có lớp kính thủy tinh phản xạ ánh mặt trời sáng chói.

Cũng quên Đài Loan lúc này là nóng nhất.

Ngồi vào trong xe, tài xế khởi động xe, đưa hắn đến chi nhánh công ty ở Đài Loan.

“Sao rồi, lại không có ở đây?” Niko đem tầm mắt từ bảng báo cáo trên laptop dời đến anh, trong mắt lóe lên nụ cười hài hước.

Lạnh lùng liếc nhìn Niko một cái, hắn đẩy cái kính mắt ở trên mũi, “Tra được thế nào rồi?”

“Tìm ra được tiểu thư Phạm Di Nông.”

“Ở đâu?”

“Cô ấy đã lập gia đình.” Niko cười cười. “Gả cho Lữ Hạo Đình”

Lâm Tử Kiệt sững sốt một chút, hỏi lại: “TMR?”

Anh biết Lữ Hạo Đình, mặc dù không phải cùng nghề, nhưng dù sao đều có liên quan đến ngành điện tử khoa học kỹ thuật, chỉ là anh làm Internet, Lữ Hạo Đình là làm trò chơi điện tử.

“Gần đây hình như bọn họ có đến bàn bạc chuyện hợp tác?”

“Đúng, chính là cái công ty gần đây sáng tạo ra trò chơi điện tử không gian 3D “Atlantis 2056” công ty TMR, tháng trước TMR từng phái người đem tới bản đề án hợp tác trò chơi liên tuyến bản Internet “Atlantis 2056”, đúng rồi, người tạo hình các nhân vật còn là do Phạm Di Nông thiết kế.”

Lâm Tử Kiệt nhíu mày, anh nhớ Phạm Di Nông, chính là một trong các cô gái năm đó, trừ A Phương bên ngoài, có chút gân cốt, không ngờ người đầu tiên kết hôn là cô ấy.

“Cô ấy làm ở TMR?”

“Đúng, chỉ là cô ấy không cần phải đến công ty, tất nhiên nhân viên TMR đều làm việc tại nhà.” Niko gõ gõ hai cái, nói nội dung cần thiết, hỏi “Chỗ tôi có địa chỉ của Lữ gia, muốn trực tiếp đi đến không?”

Lâm tử Kiệt nhìn cảnh vật ngoài cửa xe cứ nhanh chóng bị lướt qua, giật giật khóe miệng nói: “Không, chúng ta đi đến công ty.”

“Nhưng cô ấy không có ở công ty thì.....” Niko cau mày, không hiểu.

“Người Trung Quốc có câu nói.....” Anh liếc Niko một cái, thần bí nói: “Xạ tương tiên xạ mã.” (chắc nghĩa là đánh trận trước tiên phải bắn ngựa của địch trước, lười tìm hiểu hìh).

“WHAT?”

Lâm Từ Kiệt chỉ cười không nói.

Tiếng Trung Quốc thật đúng là phiền toái, lông mày Niko khẽ nhíu, không hỏi thêm gì nữa, quyết định đợi mình đi tra từ điển một chút, bởi vì anh thật sự hiểu rất rõ ông chủ của mình, nếu tỏ ra ngu ngốc thì lại tiếp tục hỏi anh, kẻ ngốc cũng biết là đang trêu chọc anh mà thôi.

Ánh mặt trời làm cho thành phố lúc sáng sớm tạo nên màu sắc xinh đẹp, những tòa cao ốc ở trên đường tạo nên những cái bóng trải dài mờ ảo, gió thổi êm dịu từ từ lướt qua, bên đường là cảnh mọi người đua nhau vội vã, hàng cây ven đường lá xanh theo gió chập chờn xào xạt.

Trời, rất xanh.

Mây, rất trắng.

Nơi đây đã thay đổi rất nhiều, ít nhất là giao thông so với mấy năm trước anh ở đây đã thuận lợi hơn.

Lâm Từ Kiệt từ cửa xe nhìn ra ngoài, hoảng hốt, trên đường xuất hiện bóng dáng hai người mấy năm về trước.....

Lúc ở tiểu học lạc đường ở công ty Bách Hóa, cô không chút hoang mang đứng chần chừ trước cửa, cả khuôn mặt bởi vì tò mò mà cơ hồ dính sát lên trên cửa kính; vì một quả bóng hơi rơi xuống nước, cô thiếu chút nữa từ trên cầu suýt rơi xuống; học cấp ba ở bên ngoài phòng thi âm nhạc quốc gia, anh vì cô đến trễ mà nổi giận.

Lễ hội thả điều kỷ niệm ngày sinh lãnh tụ, ước hẹn tại thành Tây Môn, thời kỳ thương nghiệp internet phát triển hỗn loạn.....

Mấy năm nay, cô từ cô bé nữ sinh ngây thơ ngốc nghếch nhà giàu mới nổi, biến thành thiếu nữ thanh xuân ngây thơ đáng yêu, có một gương mặt đỏ bừng hồng thắm, hồn nhiên thiện lương, phản ứng thật giống như một cô gái thủ vị đáng yêu.

Rất lâu sau đó, anh mới dám thừa nhận với chính mình anh luôn trêu chọc cô, là bởi vì cô phản ứng thú vị, anh thật sự nhịn không được mà hù dọa cô một chút.

Mà cũng chính bởi vì anh – thích cô.

Nguyên nhân có lẽ bắt nguồn từ ngày đầu tiên gặp mặt cô trên bể bơi, hưởng thụ âm áp, cảm nhận thật là ngọt ngào, đáng yêu, thật hư ảo.

Bộ dáng ngây thơ bất an của cô lại có nụ cười cực kỳ mơ hồ, làm cho anh không khỏi tức giận, vì vậy không nhịn được đưa tay đẩy cô.

Anh biết mình không đúng, nhưng mà vẫn cứ như cũ theo khi dễ cô.

Từ nhỏ, mãi cho đến lớn.

Anh thiết kế để cho cô cùng học một trường, ngồi chung một lớp, sắp xếp cho cô cùng ngồi một bàn với anh, anh ở trước mặt mọi người thể hiện ra một đứa trẻ ngoan, cũng chỉ ở trước mặt cô mới thể hiện ra bản tính kia thôi.

Cô mỗi lần nhìn thấy anh đều muốn chạy, anh mỗi lần nhìn thấy cô cũng đều muốn hù dọa cô, cho đến khi cô lúc học cấp ba chạy thoát được, dám đi thi thân trọng âm nhạc.

Sau đó, bên người cô bắt đầu xuất hiện những cái đuôi, tất cả cũng bắt đầu thay đổi.....

☆☆☆

“Anh đến ký kết hợp đồng?”

Lữ Hạo Đình chột nhứ mày, nhìn đại thiếu gia lịch sự phía đối diện, mặc dù người này tương đối lịch sự, anh cũng không phải cho rằng vị Lâm Từ Kiệt trước mặt này thật dễ dàng nói chuyện, nếu như những năm này ở trên thương trường nghe được không sai, vị Lâm Từ Kiệt này căn bản là con sói đội lốt cừu.

Lúc trước công ty bọn họ xác thực cùng đối phương đề cập đến vấn đề hợp tác trò chơi trực tuyến, nhưng mà chuyện nhỏ này, có cần thiết phải đích thân tổng giám đốc mạng Mía trực tiếp đến TMR đến bàn bạc sao?

Anh thật không cho là Lâm Từ Kiệt đến đây để nói đến chuyện hợp tác.

Lữ Hạo Đình mỉm cười gật đầu nhìn Lâm Từ Kiệt, cũng không vội cảm bút ký hợp đồng, chỉ tinh táo cẩn thận mở miệng hỏi: “Anh không có thêm điều kiện phụ nào sao?”

Mấy năm nay có quá nhiều công ty điện tử ở đây bị Mía hợp tác mua bán, từ cùng Mía tương tác khai thác trang web, đặc biệt cung cấp âm thanh hình ảnh cho nhà mạng công ty Mía, chuyên là lực lượng khai thác sáng tạo của công ty, thậm chí dịch vụ thư mạng (email). Những công ty này đều lục tục bị công ty Mía hợp mua, dạy Lữ Hạo Đình không thể không cẩn thận

Lăn lộn ở trong thương trường nhiều năm như vậy, anh tất nhiên rõ ràng người nào mới thật sự là nhân vật lợi hại.

Người trước mắt này hiển nhiên chính là thế, hơn nữa còn là kiệt xuất trong kiệt xuất.

“Tôi tin tưởng kế hoạch các anh đưa tới lúc trước và hiệp ước đều đã thỏa thuận xong.”

Lữ Hạo Đình lấy tay nhận hợp đồng, tận tường nhìn qua nội dung một lần, nhìn qua một lượt xác thực không có thêm điều kiện phụ nào bất lợi cho mình.

“Tôi thấy trò chơi trực tuyến của thế giới tương lai có chút khả quan, các anh đề xuất phương thức hợp tác cũng hết sức hợp lý, cơ chế của công ty cũng khá tốt.” Lâm Tử Kiệt khẽ mỉm cười, nói lời khách sáo xã giao, “Tin tưởng trong tương lai chúng ta sẽ lại hợp tác thêm, hợp tác vui vẻ.”

Lữ Hạo Đình ngẩng đầu nhìn anh một cái, đề án này thật ra thì cũng đã phải bàn bạc thương lượng một khoảng thời gian, có lẽ đúng như người này từng nói, anh chỉ là thừa dịp trở về đây nên xử lý luôn những đề án hợp tác này.

Đối với TMR mà nói, cùng nhà mạng Mía hợp tác, sẽ làm cho bọn họ dễ dàng bắt kịp với thị trường trò chơi điện tử thế giới hơn, trên thực tế dù phải chịu thiệt một chút cũng không tính là gì.

Xác định hợp đồng này ký cũng không tổn hại gì, anh liền rất nhanh cầm bút lên trên tay lật tới trang cuối cùng của hợp đồng, ký tên lên hợp đồng.

“Thật vui mừng có thể hợp tác cùng anh.” Lâm Tử Kiệt thấy thế, nụ cười trong mắt càng sâu, anh liền đứng lên, đưa tay.

“Hi vọng hợp tác vui vẻ.” Lữ Hạo Đình cũng đứng lên, nắm tay đối phương.

“Hi vọng.” Lâm Tử Kiệt đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, lần nữa lại nhếch khóe miệng.

Dự án hợp tác lớn đã kết thúc tốt đẹp, trong lòng Lữ Hạo Đình cũng buông xuống mấy phần, đem hợp đồng thu lại.

Tiếng gõ cửa phòng lại đột ngột truyền đến.

Thư ký này càng ngày càng không rõ tình huống, anh đã bảo không được quấy rầy, sao giờ lại tới gõ cửa?

Lữ Hạo Đình nhíu nhíu chân mày, nhưng mà vẫn cất giọng nói: “Vào đi.”

“SURPRISE!” Một tiếng mềm mại giòn tan dễ nghe vang lên, cửa lớn bị một người đẩy vào, phía sau cửa vang lên tiếng cười vui vẻ của một cô gái, trên tay cô còn đang bung một cái bánh kem dâu tây cao cao che mặt.

“Sinh nhật vui vẻ!” Cô như một con gió lốc cuốn vào trong phòng, cười giống như hoa hướng dương rực rỡ nhất.

Lữ Hạo Đình còn đang kinh ngạc, cô đã đem bánh kem dâu tây đặt lên bàn, ôm anh hôn một cái.

“Nông Nông, sao em đến đây?” Anh lập tức đỏ mặt, trong lòng vừa lúng túng lại cảm thấy ngọt ngào. Thật may khi anh ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Kiệt thì đối phương rất thức thời không nhiều lời, mặc dù khóe môi của anh hết cong lại giương lên hết cỡ.

“Sinh nhật anh nha! Em tới chúc mừng sinh nhật anh nha!” Phạm Di Nông cười ha ha nói.

“Sinh nhật anh?” Lữ Hạo Đình nghe không hiểu mô tê gì hết, “Sinh nhật anh là tháng sau mà.”

“Ah?” Nông Nông ngẩn người, kinh ngạc nói: “Nhưng buổi sáng hôm nay em nhận được thẻ sinh nhật người ta gởi cho anh mà! Nhìn đi!” Cô rút thẻ ra, chỉ chỉ cho anh nhìn thấy.

Lữ Hạo Đình lại sững sờ lần nữa, còn chưa nhìn thấy rõ chân diện mục là như thế nào, trai đẹp tóc vàng vẫn đứng bên cạnh Lâm Tử Kiệt lại mở miệng: “Xin lỗi, là do chúng tôi nhớ lầm sinh nhật Lữ tổng.”

Nông Nông nghe tiếng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra trong phòng này còn có người khác, mặt mày cô đỏ lên, tiếp theo lại tron to mắt, chỉ vào vị đứng bên cạnh người kia thốt lên một tiếng.

“A, anh anh anh. Anh không phải là hàng xóm ở cạnh nhà A Phương sao, tên là gì Lâm Lâm Lâm —”

“Lâm Tử Kiệt.” Anh mở miệng tự mình báo danh, mỉm cười đưa tay, nhíu mày hỏi thăm: “Phạm Di Nông, đúng không?”

“Đúng đúng vậy, thật xin lỗi, đã lâu không gặp, nhất thời không nhớ ra. “Nông Nông ngượng ngùng vươn tay cười cười, hỏi: “Đúng rồi, anh không phải ở nước ngoài hay sao, quay về lúc nào thế? Sao em không nghe A Phương nói tới?”

Nghe được cô chủ động nhắc tới Nhóc Ngốc nghếch, con người trong mắt Lâm Tử Kiệt chột lóe ánh sáng, trên mặt vẫn duy trì bộ dáng lịch sự tao nhã, tỏ vẻ có chút ngạc nhiên mà hỏi: “Anh mới trở về mấy ngày nay, cô ấy không ở nhà, anh tưởng cô ấy ở chỗ của em, không có sao?”

“Không có nha, cô ấy không đến tìm em.” Nông Nông sững sốt một chút.

“VẬY sao.....” Anh hạ mắt kiếng trên mũi, cười khổ.

Nông Nông thấy thế, bất giác hỏi “Thế nào, anh đang muốn tìm cô ấy gấp lắm sao?”

Anh gật đầu một cái, mơ hồ nói: “Là có chút chuyện, em biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?”

Nông Nông không nghi ngờ gì, “A Phương a, mấy ngày nay em cũng không có gặp cô ấy, anh hỏi xem La Lan xem sao, có lẽ cô ấy biết.”

“La Lan, Hồng nương thế gia.” (Gia đình chuyên làm nghề mai mối hôn nhân)

“Vâng.” Cô gật đầu.

Lâm Từ Kiệt khẽ mỉm cười, hỏi “Làm sao để tìm cô ấy?”

“Chờ chút, em ghi số điện thoại cho anh.” Cô xoay người cầm giấy bút ở trên bàn, vừa viết vừa nói: “Trước tiên anh điện thoại hỏi cô ấy một chút, do là hai ngày nay La gia đang gấp rút tổ chức hôn sự cho La Lan, điện thoại gọi tới cũng không gọi được đâu, nếu anh rất gấp, có thể trực tiếp đi đến đó.”

Nhìn Phạm Di Nông viết số điện thoại của La Lan, khóe miệng mỉm cười của anh càng thêm sâu sắc.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào mắt kính trên mặt anh, tạo thành ánh sáng phản xạ chói mắt.

Lữ Hạo Đình ở một bên héch mảy, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này giống như sói đội lột cừu.

Chẳng biết tại sao, trực giác mách bảo anh ngay từ đầu cái Lâm Từ Kiệt muốn chính là nghe được tin tức từ trên người Nông Nông, mặc dù ý niệm này khá hoang đường, nhưng cảm giác mãnh liệt kia quá mạnh không thể xua tan.

Nếu như đây là sự thực, vậy vị quái kiệt Internet này không phải kẻ ngốc thì chính là thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: La gia.

Ngày một tháng một.

Mùng một tết, là một ngày tốt lành.

Con gái của hồng nương thế gia kết hôn, quả nhiên phô trương không ai sánh nổi, Lâm Từ Kiệt nhìn thấy từng chiếc lại từng chiếc xe hơi sang trọng xếp thành hàng dài trước ngõ nhà La gia.

Không tìm được nơi đậu xe, anh xuống xe trước cửa nhà La gia, bảo tài xế lái xe đi dạo xung quanh gần đây.

Gọi điện đến La gia, quả nhiên là gọi không được, thật may là anh có tiền tìm được trợ lý, hơn nữa còn là một trợ lý rất giỏi; mặc dù Niko là nam, song xử lý công văn tài liệu và mấy chuyện vặt này, ngược lại lại là cao thủ.

Tóm lại, rốt cuộc mấy ngày trước đã thông, hơn nữa còn chuyển đến chính xác trên tay cô dâu La Lan, sau khi xác định được ý tứ của anh, trong khung cảnh ồn ào âm ỉ, truyền âm rè rè bỏ lại mấy câu: “Em cũng không biết cậu ấy ở đâu, chỉ là cậu ấy sẽ đến tiệc cưới của em, ngày một tháng một, nhớ mang theo bao đỏ.” Cô nói xong một tiếng liền cúp điện thoại.

Vì vậy, anh mới đến nơi này.

Đi vào La gia như vậy mới nhận thấy được cách tổ chức theo kiểu cách tân, chỉ thấy người đến người đi, trong sân không lớn, lại đầy cả bạn bè người thân của La gia. Dĩ nhiên, trong đám người ở La gia sẽ không thiếu chính là đội quân tóc dài, anh đi không được mấy bước, sẽ bị gặp những cô ba bà sáu tám mồm ngắn cán, hỏi anh họ gì, tên gì, nhà ở đâu, chỉ hận muốn anh nhất nhất báo cáo chi tiết rõ ràng tổ tông nười tám đời, sau đó đến cuối cùng, bày ra mấy cuốn album chứa toàn hình các cô gái chưa chồng –

Chỉ là từ cửa chính đi vào trong phòng, anh phải dùng đến 20 phút, khi anh biết rõ La Lan ở nơi nào, khó khăn xuyên qua bức tường người đi đến hành lang trên tầng hai anh lại tiêu tốn thêm gần nửa tiếng.

Bị cưỡng ép đẩy mạnh tiêu thụ nhiều lần như vậy, cho dù anh có là thần tiên sức chịu đựng tốt đến mấy, cũng làm cho anh thiếu chút nữa phát điên, nụ cười trên mặt càng ngày càng đơ. Chờ anh thật vất vả mới thoát khỏi một người, đi chưa được hai bước lại bị một người khác cản lại.

Nhất thời dưới tình thế cấp bách, anh tiện tay bắt từ phía trước một người từ trong phòng đi ra, anh dựa vào một cô gái, mỉm cười gật đầu hướng về bà

mai đứng phía trước nói: “Cháu đã có bạn gái.”

Cô gái kia sững sốt nhìn anh, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Thì ra cậu là bạn trai của Uy Uy à?” Tam cô cô trừng lớn mắt, phản ứng siêu khoái bản liên thanh (phản ứng vui vẻ nhanh nhẹn, nói năng vừa nhanh vừa nhiều) cười hỏi: “Ai nha, sao không nói sớm, mắt nhìn không tệ, mắt nhìn không tệ, Uy Uy điều kiện rất tốt đấy. Hai người các cháu qua lại đã bao lâu? Định bao giờ sẽ kết hôn?”

“Không – “ cô gái gọi là Uy Uy mặt mày đỏ bừng lúng túng, mới vừa mở miệng, một cánh tay từ sau lưng đưa đến, tách rời Lâm Từ Kiệt và bàn tay của cô gái, ôm quanh hông cô nàng.

Anh sững sờ, quay đầu, chỉ thấy một chàng trai mặt mày tái xanh nhìn rất quen, lạnh giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi nói vị tiên sinh này nhận làm người rồi.”

“Ah?” Tam cô cô ngẩn ra.

Thấy tư thế chiếm làm của riêng cùng với sắc mặt khó coi của chàng trai kia, Lâm Từ Kiệt lập tức chột hiểu mình muốn chết không được tử tế nên bắt nhầm vị hoa đã có chủ, nhưng mắt anh vẫn không chớp, nụ cười không suy, chỉ hơi hột nói: “Xin lỗi, thị lực tôi không tốt, nhất thời nhìn nhầm, a, đợi chút – “

Nói được nửa câu, khoe mắt hiện lên một bóng người làm cho anh đột nhiên dừng lại, tiếp theo anh thân thủ lạnh lẽo, nhanh như chớp bắt lấy người từ trong phòng đi ra, bóng dáng nhỏ nhắn lén lút lút lút muốn chạy ngang qua anh.

“Oa a – ” Bị tóm Chung Thực Phuong khẽ kêu lên một tiếng, lại vẫn bị anh kéo vào trong ngực.

Mấy người khác ở xung quanh đều sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, lại thấy Lâm Từ Kiệt khẽ mỉm cười, bình chân như vại ôm quanh hông A Phuong, “Người này mới đúng.”

“Cái gì chứ? Tôi mới không phải á, anh không cần nói lung tung á!” A Phuong kinh hoảng kêu gào.

Lâm Từ Kiệt căn bản không để ý đến kháng nghị của cô, vẻ mặt tươi cười nói: “Thực tế, tháng sau hai chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó hoan nghênh các vị tới uống rượu mừng.”

“Cái gì?!” A Phuong nghe vậy trừng lớn con mắt, khuôn mặt đỏ bừng nhìn anh, giải thích, “Mới. Mới không có, ai muốn kết hôn với anh, đầu tôi cũng chưa hư mất đâu!”

“Thật sao?” Anh nhún mày, nụ cười trên mặt vô cùng dịu dàng, nhẹ giọng nói từng chữ từng chữ: “Em, thực, xác định?”

Mặt A Phuong trong nháy mắt đỏ lên, nhưng cô vẫn còn thử giãy giụa lần cuối, “Này. Tiên sinh, tôi. Tôi tôi tôi lại không quen anh, không. Không không không nên đùa giỡn kiểu này nha.”

“Không biết anh?” Anh híp mắt một cái, đôi mắt đen dưới đôi mắt kiếng thoáng qua lửa giận, nhưng vui vẻ trên mặt lại vẫn chưa giảm đi phần nào. “Chúng ta cũng đã đính hôn, làm sao em lại quên anh đây? Năm nay trong lòng anh đây mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến em đây.”

Giống như bị hạ Định Thân chú, A Phuong nghe vậy cứng đờ người, “Vây. Này chẳng qua là sự đồng ý của mẹ tôi, tôi lại không đồng ý – “

“Đó, chính em đã nhớ ra rồi đó.” Khoe miệng Lâm Từ Kiệt khẽ giương, há hê nhìn về phía mọi người, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi và vợ chưa cưới có một chút vấn đề nho nhỏ cần phải giải quyết, xin lỗi, xin phép đi trước.”

“Lâm Từ Kiệt, anh không được nói bậy a. Tôi không phải là vị hôn thê của anh – “ A Phuong gấp gáp kháng nghị.

“Thì ra, em vẫn còn nhớ rõ tên anh sao.” Bởi vì cô không đánh đã khai, nụ cười trên mặt anh xem như đã hiền hòa hơn chút. “Đi thôi, hôn lễ sắp bắt đầu, vừa khéo em đi theo anh, dừng lại “Không cẩn thận” lạc mất, anh lại lo lắng.”

Nói xong anh nắm thật chặt đôi tay nhỏ bé của cô, vô cùng lễ phép chào hỏi những người xung quanh đang nhìn ngây ngốc, rồi mạnh mẽ mang theo A Phuong rời khỏi.

“A a dừng. Không muốn, dừng lại.”

Cô vô dụng khóc lóc kêu gào.

Anh hoàn toàn phớt lờ, chẳng qua chỉ dùng gương mặt anh tuần lịch sự nhã nhặn, mỉm cười lừa gạt người đời, những người bị tiếng cô gào khóc mà quay đầu lại nhìn, nói ra thật khiến đầu óc người ta cảm thấy choáng váng.

Ô ô ô. Lần này chết chắc.

Thấy không có ai tiến lên để cứu cô, mặt A Phuong không khỏi buồn bã, khóc không ra nước mắt.

☆☆☆

Tại sao lại là cô?

Cô không chỉ hỏi qua mình một lần như vậy, thậm chí cũng đã hỏi anh.

Nhưng mà cho đến nay vẫn không biết được đáp án.

Tránh né hơn nửa tháng, cô vốn đang cho rằng anh thật đã quên cô, không ngờ anh lại tìm được mình từ tiệc cưới của La Lan, sớm biết như thế cô tình nguyện đội tóc giả, trang điểm thật đậm, cũng không cần lấy gương mặt thật mà gặp người.

Ai.....

Len lén liếc mắt nhìn sang nam nhân bên cạnh luôn treo nụ cười nhàn nhạt trên mặt, Chung Thực Phương cũng âm thầm thở dài.

Dọc theo đường đi nghe cô lẩm bẩm đồng thờ dài một hơi, tây buồn bã một tiếng, làm mí mắt ở sau tròng kính của anh cơ hồ co rúm, khóe miệng cười yếu ớt lại chưa từng giảm đi.

“Nghe mẹ em nói em làm việc trong công ty thiết kế?” Anh vẻ ngoài đang cười nhưng trong không cười hỏi cô.

“Ách.....” Cô ngồi nép mình ở cạnh xe, chột nghe giọng nói của anh, giật cả mình, e sợ ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó hốt hoảng vội vàng gạt đầu, “Vâng.....”

Thấy vẻ mặt của cô hốt hoảng, giống như anh là ác quỷ không bằng, khóe miệng anh giương lên càng cao, “Công việc thế nào? Nặng nhọc?”

“Mới – mới không phải.....” A Phương mặt mày đỏ lên, âm thanh kháng nghị càng bốc lên cao, thấy anh nhử mồi, tâm lại bắt đầu sợ sệt yếu đuối, “Này..... Này này này..... Này chẳng qua là mới bắt đầu.....”

“Thật sao?” Anh cong khóe miệng, nghiêng người liếc nhìn cô, rõ ràng là không tin.

“Tôi – Tôi tôi tôi..... Tôi cũng có vẻ thiết kế.....” Cô ưỡn ngực, tự nói với chính mình không cần phải sợ anh, không cam lòng cãi lại.

“Nhà xí sao?” Anh xấu xa trêu cợt.

Miệng A Phương há to, cứng đờ ngay tại chỗ, gương mặt xinh đẹp xấu hổ đỏ bừng.

“Anh anh anh..... Cười cái gì mà cười?!” A Phương vừa xấu hổ vừa nhìn chăm chăm anh, nói lắp bắp: “Xí..... Xí nhà vệ sinh cũng là một phương án..... Xí xí xí..... Nhà vệ sinh cũng là nội thất..... Nội thất ở trong phòng..... Con người đều phải đi nhà vệ sinh..... Chẳng lẽ anh không phải cũng dùng đến sao? Anh anh anh..... Anh dựa vào cái gì lại xem thường nhà xí nha!”

“Anh không nói anh không xem trọng.” Anh vẫn còn cười, tiếng cười vọng đến từ trong lồng ngực.

Thấy anh không ngừng cười, A Phương không khỏi mờ mịt, chớp mũi đau xót, nắm chặt hai nắm đấm cắn giận bất bình nói: “Cười đủ chưa? Anh anh anh..... Anh trở về chính là muốn cười nhạo tôi sao?”

Biết mình thái quá, anh ngưng cười, khóe miệng vẫn khẽ nhếch, nhìn cô, đơn giản chỉ là hai chữ trở về thôi sao.

“Không phải.”

“Vậy là vì chuyện gì? Anh anh anh..... Anh ở nước Mỹ không phải sống tốt lắm sao, sao lại không ở lại nước Mỹ sống cho thật tốt!”

Ngay lúc đó chiếc xe dừng lại, anh liếc nhìn cô một cái lại không trả lời, chỉ đi xuống xe, A Phương vội đi theo xuống xe, hô lớn: “Này – rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Anh đi lên bậc thang trước cửa nhà biệt thự Lâm gia xoay người lại, hai tay bỏ vào túi quần, giống như người mẫu quảng cáo thời trang tây phục, ở trên cao nhìn xuống cô, mang theo nụ cười thân thiết như thiên sứ, ác ma dùng giọng nói quyến rũ mê người nói:

“Đương nhiên là kết hôn với em, thân yêu.”

□□□

“Đừng đùa giỡn quá trớn nha! Cái chuyện đính hôn gì đó năm đó không phải anh chỉ là tùy tiện cùng người nói chơi sao?”

“Ai nói chơi với con chứ.”

“Mẹ - ”

“Đừng gọi mẹ, ba con đã thu nhận sinh lễ của người ta rồi.” Mẹ Chung cầm tờ báo lật lật xem tin tức giải trí, một dáng vẻ việc không liên quan đến mình.

“Cha – ”

“Gã cho Tiểu Kiệt có cái gì không tốt? Lâm gia có tiền có địa vị, Tiểu Kiệt lại có tài, con gà đi cũng chỉ là chờ hưởng vinh hoa phú quý, nước rút tận tay, com lay tận miệng, loại con rẻ rùa vàng này xem như mơ giữa ban ngày cũng không thấy, bây giờ người ta tự dâng đến cửa, con còn ngại đồng ngại tây.” Ba Chung đeo kiếng lật xem tờ báo kinh tế tài chính, vừa quở trách con gái không hiểu chuyện.

“Mọi người không biết đâu, Lâm Tử Kiệt anh ta – “

“Em gái, kính nhờ người chớ lại dùng cái bộ dạng người hai mặt gì đó kia nữa.....” Chung Thiên Húc ở một bên uống cà phê ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, nói xong lại nói mát, “Ta cũng nằm trong phái ma quỷ đó, cũng không phải là nhà khoa học Peter Pan! Người ta là Lâm Tử Kiệt nhân phẩm học vấn từ nhỏ mọi mặt đều giỏi giang, cậu ta nhìn trúng cô là tổ tiên Chung gia chúng ta tích đức mấy đời, nếu không, ta đúng là thật không hiểu sao người ta lại có thể coi trọng nha đầu như cô được.”

“Con lại không ham thích những thứ ấy của anh ta!” A Phương tức giận nhìn chằm chằm lão ca nhà mình.

“Mặc kệ cô ham hay không ham, ba đã nhận sinh lễ của người ta, mẹ cô nhận tiền của người ta, tiệc cưới đã đính, thiệp mừng cũng đã in ấn gửi đi, chuyện hôn sự này cô không có quyền được phản đối.” Chung Thiên Húc nhìn em gái nhà mình, nhẹ nhàng nhắc nhở tựa như đang xem kịch vui.

“Cái gì?!” A Phương vừa nghe, ngây ngẩn cả người, cô mới không về nhà có mấy ngày, chuyện sao diễn biến ra thành thế này?

“Người phải gả là con mà! Mọi người sao lại có thể tự tiện làm chủ!” Cô chấn động nhìn người nhà nhà mình, rom róm nước mắt không thể tin nổi, trong lòng ủy khuất, cuộn cuộn không ngừng ở trong ngực, “Vì muốn xu nịnh nhà Lâm gia, mọi người liền đơn giản mà đem con bán đi như vậy sao?”

“Chung Thực Phương!” Ba Chung để tờ báo xuống, trợn trừng mắt cảnh cáo con gái.

Nói gì là bán đứng cô? Ông không phải là vì muốn tốt cho cô sao!

“Con là một đứa con gái, sớm sắp đến 30 còn chưa lấy chồng, nếu như nói con có một nghề gì đó ra trò, hoặc là làm việc khôn khéo, đầu óc thông minh có thể nuôi sống chính bản thân mình cũng coi như xong, nhưng từ nhỏ con đã lờ mờ, khó được Lâm Tử Kiệt không chê bai con, nguyện ý chăm sóc con cả đời – “

“Con có thể nuôi sống mình! Con có việc làm!” A Phương tức giận nói.

“Em gái rót trà mà coi là công việc cái rắm gì!” Ba Chung nổi trận lôi đình hăm dọa.

A Phương bị tức giận của ba Chung làm cho sợ đến hết hồn, môi mím chặt, bất giác rơi lệ, “Con mới không phải là em gái rót trà! Con không lấy đâu! Sẽ không lấy anh ta! Đầu con cũng không phải hồng mắt, anh ta từ nhỏ đến lớn đều khi dễ con – “

Phanh –

Ba Chung nổi giận vỗ bàn một cái, đứng lên nói: “Chuyện này không cho bàn bạc gì nữa hết!”

“Con chính là không lấy!” A Phương cũng đứng lên rống lớn chống lại, “Con đã trưởng thành, con muốn dọn ra ngoài ở, ba không thể ép buộc con!”

“Ta không thể?!” Ba Chung tay nổi gân xanh, méo mặt, gầm hét lớn: “Con nếu dám không lấy, lão tử liền phá nát cái công ty thiết kế nội thất kia.”

Cô lấy chồng.

Vào một ngày có ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Nhưng nội tâm của cô lại là mây đen bao trùm, vô cùng xám xịt.

Hết cách rồi, Quyên tỷ và Trung ca luôn luôn đối tốt với cô, cô không thể tổn hại bọn họ được, bây giờ kinh tế đã rất khó khăn, nếu ba lại đập lên thêm một cước, sẽ làm phòng làm việc thêm họa vô đơn chí.

Huống chi, mọi người, trừ cô ra, đều tán thành trang hôn sự này, bao gồm cả mấy cô bạn tốt nhiều năm của cô.

Trong tiệc cưới, chính thương danh lưu* đều tới, Quyên tỷ, Trung ca cũng tới, Nông Nông, La Lan, Uy Uy, Bạch Vân mấy cô bạn tốt cũng đều đến đông đủ, nhưng cô lại không có cơ hội nói vài câu với các cô ấy, bởi vì người thật sự quá nhiều, cô lại không ngừng bị người ta đưa tới gian phòng nhỏ thay một bộ lại một bộ lễ phục.

*Chính thương danh lưu: thương gia, chính khách nổi tiếng.

Lại không ăn được bao nhiêu, trà ngược lại uống cả một bụng.

Vốn là phải uống rượu, chỉ là có người len lén lấy rượu Brandy của cô đổi lại thành trà Ô Long.

Mãi chờ đến lúc được lên xe trở về nhà, người cô cũng sớm mệt mỏi rồi, cái mông mới đặt xuống ghế, cô liền ngủ say như chết.....

Trên thực tế, cô ngủ say như heo, thậm chí khi về đến nhà thì Lâm Từ Kiệt một đường ôm lấy cô bước xuống xe, vào cửa, lên lầu, cho đến khi đặt cô lên trên giường, lại tổn hao sức lực cõng lên giường thay cô, thay bằng áo ngủ tơ tằm, cô cũng không hề thức giấc.

Lẽ ra muốn gọi cô dậy tắm rửa tháo bỏ nữ trang, nhưng thấy cô mệt mỏi quá độ, giấc ngủ thật sâu, anh liền dứt bỏ ý niệm đó, dứt khoát tìm người đến giúp đỡ.

Trong quá trình tháo bỏ nữ trang, cô từng mơ hồ tỉnh lại, nhưng hiển nhiên ý thức được một chút nguy cơ cũng không có, vừa thấy người trước mắt là nữ, liền mặc cho người ta sắp đặt ra sao cứ mê mang ngủ say.

“Thiếu gia, có muốn tôi thay thiếu phu nhân gỡ tóc tết xuống không?”

“Không cần, tôi làm là được rồi, cô đi xuống đi.”

Chờ người đi khỏi, anh vào phòng tắm tắm rửa tẩy sạch đi một thân mệt mỏi, trở ra, cô đã lăn đến cạnh giường, chỉ thiếu chút nữa sẽ từ trên giường rớt xuống.

Anh đi tới nâng cô chuyển đến chính giữa giường, cô vẫn như cũ không tỉnh lại.

Tẩy sạch hết lớp trang điểm, hồi phục trở lại vẻ thanh tú đơn thuần, đôi môi mọng nước làm cho người ta muốn hôn chụt một cái.

Cả ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vẫn là mặt ủ mảy ê, đáng vẻ khóc không ra nước mắt.

Suy nghĩ này chỉ mới thoáng qua, lại nhìn thấy khóe mắt cô đã rơi lệ.

“Đồ mọt ưt.....” Anh bấu môi cứ nhắc đi nhắc lại, thế nhưng vẫn đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

Cô vẫn rất thích khóc, mặc dù từ nhỏ có sức mạnh khác thường, nhưng cô vẫn giống như các cô gái bình thường khác, chỉ có chút chuyện nhỏ vẫn sẽ làm cho cô khóc lóc.....

□□□

“Các em học sinh, bắt đầu từ ngày hôm nay bạn học Chung Thục Phương sẽ học trong lớp chúng ta, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh bạn học mới nào.”

Sau câu nói của thầy Chu, tiếng vỗ tay thưa thưa chậm rãi vang lên.

“Tốt lắm, Chung Thục Phương, con sẽ ngồi ở chỗ - ” thầy Chu lật xem sơ đồ chỗ ngồi, sau đó nói: “Hàng thứ ba, chỗ ngồi thứ tư đi.”

A Phương nghe vậy liền nhìn xuống vị trí kia, lại kinh ngạc phát hiện ngồi bên cạnh chỗ ngồi đó chính cái cậu trai có gương mặt thiên sứ, cô ngây ngốc nhìn về mặt hồ hững hờ nhưng vẫn xinh đẹp như cũ của cậu ta, vừa mong đợi lại vừa sợ bị thương tổn, lưng mang một cặp sách lớn hướng về chỗ ngồi trống này đi tới, nhưng mới đi chưa được hai bước, một nam sinh đùa giỡn ngáng chân, giây tiếp theo, cả người cô đổ ập ngã xồng xoài trên mặt đất, phát ra một tiếng vang lớn.

“Ha ha ha ha ha ha – “ các bạn cùng lớp thấy thế cười vang khắp phòng.

Cô ngượng ngùng chỉ muốn có một cái lỗ để chui vào, hoảng hốt lồm cồm bò dậy.

“Vương Công Minh!” Thầy Chu cau mày quát lớn trách mắng trò đùa giỡn của học sinh.

“Xin lỗi nha, chân quá dài.”

Nam sinh kia không hề có ý muốn nói lời xin lỗi làm cho A Phương càng thêm xấu hổ hơn.

Cô cúi đầu xác định không còn ai vurun chân ra nữa, mới vội vội vàng vàng đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, lấy ra bài tập mới đang dạy, lật đến trang thầy giáo nói.

Sau đó, không bao lâu, cô phát hiện máu mũi mình vậy bắn lên bài tập tạo nên một màu rất bắt mắt.

Trong nháy mắt kia, cô hiểu chính mình nhất định một chút cũng không ưa thích ngôi trường quý tộc này.

Nước mắt, nóng lên, nhỏ xuống, cùng với máu mũi xen lẫn vào nhau.

Một chiếc khăn tay tơ tằm thượng hạng ở một bên đưa tới, cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn cậu ta, chỉ thấy một cậu trai gương mặt thiên sứ mỉm cười làm người ta lóa mắt mê muội nói: “Đây, lau đi.....”

A Phương cực kỳ cảm động, vội tay nhận khăn tay, trái tim nhỏ bé ở trong ngực bỗng đập thành thịch. “Cảm—“

Một chữ “cảm” của cô mới nói ra khỏi miệng, lại nghe cậu ta nói thêm một câu: “Đồ ngốc.”

A Phuong kinh ngạc đến sững sờ tại chỗ, không thể không nhìn thấy trong mắt cậu ta chính là vẻ khinh thường và chán ghét.

Ánh nắng sớm mai làm cô bừng tỉnh lại, A Phuong nhìn gương mặt tuần tú đang gần ngay trước mắt, có chút mờ mịt không hiểu.

Cô thật sự không hiểu, tại sao cậu ta đang cười như một thiên sứ nhưng đồng thời, miệng vẫn có thể thốt ra lời lẽ tổn thương người đến vậy?

Tám tuổi lúc đó cô không hiểu, bây giờ sắp qua hai mươi năm sau, cô vẫn không thể hiểu.

Hết cách rồi, đầu óc của cô không được tốt, có thể cả đời cô cũng không thể hiểu tại sao anh lại có thể ở trước người ta là dạng này, sau lưng người ta là cái dạng khác, vậy thì sao lại yêu thích đùa bỡn cô đến vậy!

Có lẽ cô vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu dạng người thông minh như anh ta trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Mím môi buồn bã, A Phuong âm thầm thờ dài.

Ông trời chính là không công bằng ở chỗ này, cho anh ta một cái đầu thiên tài, còn biếu anh ta vẻ đẹp trai đến làm cho người ta choáng váng mặt mày.

Mà cô đây?

Chỉ có một gương mặt trẻ con vĩnh viễn không trưởng thành cùng với cái đầu ngốc nghếch, và một thân thể có sức mạnh khác thường không có chỗ dùng đến.

Ai nha, hai mắt mở ra, lông mi của anh ta thật dài nha, cặp mắt đen kìa giống như một đầm nước sâu, quả thật cực đẹp.

A a a? Làm sao lại gần đến vậy à?

A Phuong ngây ngốc chưa kịp phản ứng, môi của anh đã dán lên môi cô.

Đôi môi của anh dịu dàng xúc cảm làm cô tròng lớn mắt, đợi anh đưa tay nâng gáy cô, đưa lưỡi cạy đôi môi cô thì cô lúc này mới hoảng sợ mà tỉnh táo hoàn toàn.

Ui mẹ ơi?! Đây không phải là mơ sao?

“U” cô sợ đến hết hồn, đôi mắt to tròn đầy vẻ kinh hoàng.

Trời ạ trời ạ, anh ta làm gì mà đưa lưỡi vào trong miệng của cô?

A Phuong bị sợ đưa tay đẩy ra, nhất thời đẩy anh ra, hơn nữa còn vì dùng sức quá mạnh, hại anh té chổng vó xuống giường.

“Anh anh anh. Anh làm gì thế?!” Cô vừa kinh ngạc vừa hoảng loạn kêu lên thất thanh.

Cái té này, cũng làm cho anh tỉnh táo trở lại, Lâm Từ Kiệt mặt mày xanh mét, cực kỳ nhếch nhác mà ngồi dậy, tức giận lấy mắt kiếng trên đầu giường đeo lên, cực kỳ khó chịu nhìn cô nói: “Em nói thử xem?”

A Phuong cứng đờ người, nhìn thấy trên chiếc gương trang điểm đang dán hai chữ song hỷ màu đỏ thẫm, trong nháy mắt nhớ lại hôm qua mình đã gả cho anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, xấu hổ đến cả người nóng bừng.

“Ách. Em. Xin lỗi.” Cô nhút nhát mở miệng, đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn anh, “Em. Không có quen.”

Lâm Từ Kiệt mày hếch mày, mắt lóe lên nụ cười, miệng lại không nói được lời có ích, “Tốt nhất em nên sớm quen đi, anh không muốn cứ mỗi lần lên giường cũng phải kinh tâm táng đảm” (kinh tâm táng đảm: thất kinh đến độ nhảy dựng)

“Thật. Thật xin lỗi.”

Anh không trả lời, A Phuong vừa ngẩng đầu lên, nghe tiếng nước chảy, mới phát hiện anh đã vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cô nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, nhưng tức khí này không thể phả ra, đột nhiên cô lại nhớ tới tối qua là đêm tân hôn của hai người bọn họ.

Cô mạnh mẽ cúi đầu, giặt mình nhìn mình đang mặc áo ngủ.

Trời ạ, chẳng lẽ cô đã bị anh –

Không đúng, nhưng cô làm sao lại không cảm thấy đau đớn gì cả? Lần đầu tiên không phải sẽ đau lắm sao?

Cô vừa sợ vừa vén lên chăn ấm, muốn xem một chút ở trên giường đơn có để lại dấu vết gì không, nhưng trên giường lớn chỉ có một mảnh trắng toát, cô hốt hoảng từ đầu giường xem đến cuối giường, từ bên này xem sang đến bên kia, cũng không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào giống như vết máu, thậm chí một chút màu hồng cũng không có.

A, thăm rồi!

Hai tay A Phuong nắm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, kinh hãi nghĩ tới, nếu cô không cảm thấy giữa hai chân sẽ đau, trên giường lớn lại không tìm thấy vết máu nào, chẳng lẽ nói cô tối qua –

Bởi vì quá mức sợ hãi, cho nên đã sử dụng hết sức lực khác thường của mình cự tuyệt anh?!

Chuyện đó, không thể nào?

Cô bị sợ đến nhảy dựng, vội vàng tìm kiếm dấu vết tàn phá của sức mạnh khác thường ở trong phòng, nhưng cửa phòng thật tốt, bàn ghế cũng thật tốt, chân giường cũng thật tốt, trong phòng không có bất kỳ đồ vật nào bị phá hư.

Cô vừa mờ mịt lại nghi hoặc ngồi ở bên giường, cố gắng nỗ lực nhớ lại, lại chỉ nhớ ngày hôm qua cô ngồi vào trong xe, sau đó chuyện xảy ra như thế nào cũng không nhớ nổi.

Chẳng lẽ..... Cô đã nhào vào công kích anh sao?

Trong lòng hoảng hốt, A Phuong cảm thấy thật sợ hãi, không chút suy nghĩ liền bật người vọt vào phòng tắm, nhưng mới vừa vào cửa, cô liền lập tức thét ra tiếng chói tai.

“A – “

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Anh thật là phục cô.

Người có thể la hét nên là anh mới phải?

Bị nhìn hết là anh, thế nhưng cô nàng này bộ dạng lại giống như gặp quỷ, mới sáng tinh mơ lại hét toáng đến long trời lở đất, quỷ khiếp thần sầu, dẫn non nửa dân số trong nhà chạy tới.

“Ai Ai biết. Anh..... Mới sáng sớm đi tắm.....” A Phuong lúng túng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: “Này..... Nào có người nào tắm vào buổi sáng, em cho là anh đang đánh răng rửa mặt thôi.....”

“Chỉ là nhìn anh không có mặc quần áo thôi, không cần phải kêu la thảm thiết đến vậy chứ?” Lâm Từ Kiệt bọc khăn tắm quanh hông, cầm một cái khăn lông khác lau tóc.

Thiệt là, người không biết chuyện còn tưởng anh cường bức cô nữa ấy chứ, nhìn tới mấy người làm vừa xông lên trên mặt đầy vẻ oán trách, chỉ sợ bây giờ anh đã bị người làm cho thành một gã dâm tặc ác ôn rồi, thật không biết đến tội cùng bọn họ là nhận tiền lương Lâm gia hay ăn cơm Chung gia.

“Em..... Em cho là tối hôm qua em làm anh..... Bị thương.....” Đầu cô càng cúi xuống thấp hơn, nói ra lời này thì xấu hổ đến nỗi ngay cả tai cũng đỏ lên rồi.

Lâm Từ Kiệt nghe vậy xoay đầu lại, chân mày bên phải khẽ nhếch, buồn cười hỏi: “Làm bị thương?”

Anh có nghe làm không? Cô gái này nói cô cho là cô làm anh bị thương? Bình thường nên là đàn ông nói những lời này mới phải chứ? Huống chi tối hôm qua bọn họ cái gì cũng chưa có làm, không phải sao?

“Ách..... Chúng ta..... Em là nói..... Tối qua.....” A Phuong lúng túng sợ hãi, khuôn mặt nóng lên lời nói giải thích không mạch lạc, “Em không đau..... Trên giường không có..... Ách..... Ý của em là..... Anh biết đó..... Khí lực em lớn..... Cho nên em cho là anh.....”

“Bị em làm bị thương?” Cả người anh đi tới trước người cô, nâng cằm cô lên, khóe môi khẽ nhếch mà nói tiếp.

“Ách.....” Anh tiếp xúc rất gần như vậy, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy được một cổ tươi mát của đàn ông khi anh mới vừa tắm xong. Nhìn khuôn mặt tuấn đạt kia, khuôn mặt cô đỏ bừng, lòng không tự chủ mà cuống loạn, ngập ngừng nói: “Em.....”

“Như thế nào?”

“Ừ.....” Cô không nhịn được nhìn chằm chằm môi của anh gần ngay trước mắt, hô hấp âm thầm dồn dập, hít vào trong ngực đều là mùi hương của anh.

“Nói đi.” Anh tiến đến gần hơn, giọng điệu trầm thấp dụ hoặc cô.

“Nói cái gì?” Cô ngỡ ngác nhìn môi hình xinh đẹp của anh, lẩm bẩm đuổi lười liếm liếm môi khô khốc của mình.

“Em muốn cái gì?” Anh khàn khàn mở miệng, chỉ thiếu một chút môi của anh sẽ đụng vào môi cô.

A Phương khẽ thở, không biết nguyên do lẩm bẩm “Em..... Không biết.....”

“Cái này sao?” Tay của anh chẳng biết lúc nào trượt đến ngực của cô, ngón tay cái quét qua áo ngủ của cô, dưới áo ngủ nhũ hoa đã dựng đứng.

Giọng điệu cô co rút, mắt hạnh tròn tròn, cả lồng ngực co rút lui về phía sau, lại được chống đỡ bằng bàn tay khác của anh đã sớm vòng lên trên eo cô.

“Hừ.....” Anh trấn an dán lên môi cô, cánh tay buộc chặt, để cho thân thể mềm mại từ trên xuống dưới của cô dán thật chặt vào cơ thể của mình.

“A.....” Cảm nhận được cơ thể cứng rắn có lực của anh, không biết tự bao giờ cơ thể cô đã khẽ run, một cổ cảm giác không biết tên từ dưới bụng đang nôn nao, làm cho cô cả người vô lực.

“Hả?” Anh khẽ mút lấy môi cô, sau đó là vành tai mượt mà của cô, đến cái cổ trắng ngần.

Cô không tự chủ được phát ra tiếng thở gấp, cặp mắt sưng mủ, ngửa đầu thuận theo anh, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh.

Anh tháo sợi dây áo ngủ tơ tằm của cô, bàn tay thăm dò vào giữa hai chân trắng nõn của cô.

“Không được.....” Cô ní non lo lắng kẹp chặt hai chân lại, nhưng hai chân cũng bị vô lực, sau đó anh hôn lên môi cô, một cái chớp mắt tiếp theo đã làm cô mất cả thần trí.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, cô mơ hồ phát hiện áo ngủ của cô và khăn tắm buộc quanh hông anh đều đã rơi xuống đất, sau đó chẳng biết từ lúc nào hai người đều nằm trên giường.

Anh hôn cơ thể cô, trêu chọc dục vọng không biết tên của cô, sau đó trên giường lóe tuyết trắng, làm cho cô quên đi tất cả tất cả.....

□□□

Được rồi.

Xem ra khí lực lớn của cô cũng không giống như cô nghĩ như vậy..... Uy dũng?

Phát hiện người đàn ông này có thể làm cho cô toàn thân vô lực thật là một chuyện thần kỳ nha.

Khó trách không có ai hỏi hai người bọn họ rốt cuộc dùng biện pháp gì mà thuận lợi lên giường, hiển nhiên mọi người đều biết sự việc này đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì.

Len lén từ trong chăn lộ ra một đôi mắt, sau khi cô xác định là không có ai, mới ngượng ngùng bọc chăn quanh mình.

Vào lúc này, chỗ nào nên đỏ cũng đỏ, chỗ nào nên đau cũng đã đau đớn, cô lại càng thêm cảm thấy ngượng ngùng.

Dĩ nhiên tuổi của cô so với tuổi dậy thì đã chênh lệch khá lớn, nhưng mặc dù đầu óc cô không thông tuệ cho lắm, chuyện tình nam nữ, cũng hiểu được chút ít, coi như không hiểu thì cũng nghe La Lan nói qua mấy hoàng sắc tiểu thoại (chuyện cười dân dục), nhưng nghe là một chuyện, chân chính làm là một chuyện khác.

Hai chân khẽ run làm cho cô không tự giác cúi đầu xuống, lại chỉ nhìn thấy bên ngoài chăn đang lộ lộ một vệt hồng bằng ngón chân.

Thật may là tất cả mọi người đều nói chỉ có lần đầu tiên mới đau.....

Cốc cốc –

Tiếng gõ của vang lên, A Phương sợ hết hồn, hoảng hốt xoay người lại, kinh hoàng nhìn chằm chằm vào cửa phòng, trong nháy mắt chẳng biết tại sao có loại ý muốn kích động muốn chạy trốn.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

A Phương còn chưa kịp phản ứng, lại nghe có giọng nói vang lên sau lưng.

“Vào đi.”

Cô trừng mắt thật lớn, chợt quay đầu, nhìn thấy Lâm Từ Kiệt đưa lưng về phía cô, đang đứng trước cửa thông phòng sát vách, cửa phòng khép hờ, trên tai đang đeo tai nghe microphone đang nói chuyện điện thoại, giọng nhỏ nhẹ nhanh chóng giao phó xử lý công việc.

A Phương thấy thế, vội vàng hấp tấp nắm chặt ga giường, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay (nhanh như chớp), vội vã chạy về trên giường nằm

xuống, giả bộ ngủ.

Một cô giúp việc bung một phần bữa ăn sáng đi vào.

Nghe tiếng mở cửa, anh xoay người đi qua gian phòng bên này, khoát tay ý bảo người làm đặt bữa ăn sáng lên trên bàn là được rồi, tiếp theo lại trở về phòng bên kia, tiếp tục xử lý công việc còn đang dở.

Giọng nói anh trầm bổng, giọng nói như có như không từ phòng sát vách truyền đến, A Phuong len lén mở mắt ra, quan sát người đàn ông mình mới lấy.

Không giống với các du học sinh du học tại Mỹ, tiếng Anh của Lâm Tử Kiệt mang nồng đậm giọng của Anh quốc, bởi vì từ nhỏ anh đã theo học tiếng anh cùng với lão quản gia Lâm gia.

Lần đầu tiên nhìn thấy lão quản gia Lâm gia, cô thật sợ đến hết hồn, cô dù sao cũng mới có tám tuổi, thật không có mấy cơ hội nhìn thấy người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Lão quản gia Lâm gia, Hank Poster là một người quản gia Anh quốc chính gốc, thậm chí ông đã từng học tại một học viện đặc biệt của Anh quốc chuyên đào tạo về nghề quản gia, nghe nói đã tốt nghiệp với tấm bằng xuất sắc nhất.

Cô nhớ vì sao cô biết Hank tốt nghiệp loại hạng nhất, chính là vì ông là một trong số ít người ngoại trừ cô, có thể nhìn ra Lâm Tử Kiệt còn có một bộ mặt khác, hơn nữa cô nhớ khi còn bé, mỗi lần gặp cô Hank đều cho cô ăn kẹo.

Chỉ tiếc mặc dù cô cũng cùng Hank học Anh văn, chỉ là Anh văn của cô giống như đang trong giai đoạn học tiểu học, chỉ nhớ rõ mấy câu đơn giản dùng một từ độc nhất, mấy câu hội thoại dài dòng nhiều từ cô hoàn toàn không học được rồi.

Cho nên một chút cô cũng không hiểu hiện tại đến cùng anh đang nói về chuyện gì, chỉ có thể nhìn anh mặc áo ngủ, đứng ở bàn làm việc ở thư phòng sát vách, vừa gõ gõ bàn phím, vừa dùng giọng điệu nhẹ nhàng cùng đối thoại với đối phương.

Đột nhiên, anh dừng lại ngón tay đang đánh máy, hơi nghiêng đầu, mím môi, nhíu mày nhìn ra xa xa, giống như đang nghe đối phương nói chuyện.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu lên mặt anh tạo thành quanh ảnh, khắc sâu thêm khuôn mặt anh.

Ánh nắng vàng nhạt xuyên qua mái tóc anh, áo ngủ màu trắng dọc theo thân thể tạo nên vàng sáng mờ mờ lung, mắt anh rũ xuống, khóe miệng khẽ giương.

Trong nháy mắt, cô không khỏi ngộp thở, sau đó phát hiện nhịp tim của mình không tự chủ tăng nhanh.

Sau đó, anh ngẩng đầu lên, mở mắt, mím cười như thiên sứ, trong nháy mắt chuyển thành châm chọc.

“OK, Justdoit!”

Ài.... Thiên sứ quả nhiên là biến hóa khôn lường nha.....

Anh cúi người hôn cô, lúc này A Phuong mới chậm nửa phát hiện mình quên tiếp tục giả vờ ngủ, cô khẽ thở, mặt mờ nhìn gương mặt tuấn tú của anh gần ngay trước mắt.

“Trong bồn tắm vừa xả nước ấm.” Anh lấy ngón tay cái ma sát khuôn mặt đang ửng hồng của cô, khóe môi giương nhẹ, “Tắm một cái, em sẽ thoải mái một chút.”

Cô hơi xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bỏ xuống giường, nhưng trong lòng có chút cảm động bởi vì anh khó có được biết cách quan tâm săn sóc, nhưng mới đi vào phòng tắm, cửa phòng còn chưa đóng, chỉ nghe anh lại nói: “Chúng ta còn một tiếng rưỡi nữa sẽ lên máy bay, động tác nhanh một chút, chớ lè mà lè mề.”

Trong lòng vừa mới có chút ấm áp nhất thời đã lạnh hơn phân nửa.

Bịch một tiếng đóng sầm cửa phòng tắm, A Phuong tức giận hướng về phía cửa làm mặt quỷ.

Đáng ghét, xem ra cả đời này cô phải nhận thức được.

Muốn đợi anh biết cách săn sóc?

Kiếp sau đi!

Mười một tuổi, lớp năm tiểu học.

Ngày khai giảng là ngày hành hạ tàn khốc nhất.

Vì không có làm bài tập nghỉ hè mà bị phạt đứng trên hành lang đối với A Phuong mà nói thì càng đúng như thế.

“Người, có thể ngu ngốc, nhưng không thể lười biếng! Nếu còn tìm cớ để nói dối càng thêm tội ác tày trời!”

Giọng nói tức giận của giáo viên hướng dẫn cứ vang vọng bên tai, sắc mặt A Phuong trắng bệch, mím chặt môi, cúi đầu không nói câu nào.

“Phạt đứng ở chỗ này đến lúc tan học, không được phép xuống lầu dự lễ khai giảng.” Mang theo hơi thở tức giận của cô giáo đi xa, giày cao gót đỏ chói phát ra âm thanh thanh thúy cũng biến mất ngay trước mắt.

Nước mắt như những hạt đậu rơi xuống, tầng tầng lớp lớp học sinh ở trước mặt nối đuôi nhau xuống lầu tham gia buổi lễ tựu trường, ngôn ngữ châm chọc không từ nào không dùng đến, có người nhỏ giọng thì thầm như tiếng muỗi kêu, có người ngay cả che giấu cũng lười.

A Phuong cúi đầu im lặng nghẹn ngào, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lớp học lại trở nên tĩnh lặng như cũ, tiếng huyền não đã biến mất ở cuối cầu thang.

Đến lúc này, cô mới dám giơ tay lấy mu bàn tay lau nước mắt, nhưng không còn ai ở trong lớp cũng như ở hành lang càng làm cho cô cảm thấy cô đơn, giống như người bị ngăn cách ở bên ngoài, nước mắt cũng vì vậy càng lan tràn như cỏ dại.

Ngay từ ban đầu, cô cũng không thích ngôi trường quý tộc này, giống như cô vịt con xấu xí lạc vào bầy thiên nga, từ trước đến nay cô và những người này đều không hợp nhau.

Cô có làm bài tập, nhưng buổi sáng sau khi cô quét dọn trở lại, bài tập nghi hè của cô đã không cánh mà bay.....

Rõ ràng cô đã bỏ cuốn bài tập đó vào trong túi xách đó rồi nha, tối ngày hôm qua trước khi đi ngủ và sáng nay trước khi đi học, cô rõ ràng đã kiểm tra đến mấy lượt rồi mà.

Dưới lầu truyền đến tiếng hát quốc ca của học sinh toàn trường.

Lòng A Phuong đau xót, khóc đến thương tâm.

Cô biết mình ngốc, cho nên rất nghiêm túc làm bài tập, không dám lười biếng, ai biết.....

Ồ.....

Càng nghĩ càng đau lòng, cô khóc đến cả vai cũng rung rẩy, nước nỏ khổ sở khôn cùng.

Bỗng dưng, một quyển sách bài tập nhìn cực kỳ quen mắt đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Cô sững sờ, cuống quýt lau hai hàng nước mắt làm nhìn mơ hồ, quả nhiên cuốn sách này chính là cuốn sách bài tập cô dùng nét chữ xiêu vẹo ghi tên của mình.

“Cầm đi.” Lâm Tử Kiệt lạnh lùng ném sách bài tập cho cô.

A Phuong vội vàng nhận được, cô ôm thật chặt cuốn sách bài tập, con mắt đỏ hoe vì khóc nhìn cậu chăm chăm, giận đến đôi môi cũng run rẩy, “Cậu cậu cậu..... Cậu.....”

Cậu nhú mày, dường như có một chút tức giận, cậu hừ lạnh một tiếng, hai tay dứt vào túi quần, xoay người rồi đi.

“Cậu cậu cậu – cậu đứng lại –” A Phuong tức giận đến nỗi lời nói cũng không nói được rõ ràng, giọt nước mắt như hạt đậu bắt giác lại tuôn rơi.

Cậu giả vờ như không nghe thấy, chân cũng không dừng lại.

Cô nhìn bóng lưng của cậu, tức giận hét: “Lâm Tử Kiệt, tôi chán ghét cậu!”

Anh hoàn toàn không để ý đến cô, không lâu sau liền biến mất ở khúc quanh, đi xuống lầu.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu nghiêng lên hành lang, lời nói của cô vang vọng trên hành lang vắng lặng, kéo dài vang vọng.

-----đường ngăn cách-----

Đột nhiên tỉnh lại, màn hình phía trước đang chiếu một bộ phim điện ảnh quen thuộc.

Âm thanh ong ong nhỏ nhỏ vang vọng bên tai, áp lực không thoải mái làm cho cô hơi choáng váng, ở bên cạnh cô, nhìn thấy cái tên bại hoại trộm sách bài tập của cô, nhưng mà sau khi anh ta trưởng thành, gương mặt thiên sứ cũng không còn thanh thoát nữa, bắt đầu có góc cạnh, nhưng vẫn rất đẹp trai.

Cô trừng mắt nhìn, phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện mình đang ở trên máy bay.

A, đúng rồi, cô đã gả cho anh, gả cho cái tên bại hoại từ nhỏ đến lớn khi dễ cô, hơn nữa hiện tại bọn họ đang đi hưởng tuần trăng mật.

Trời ơi, đến tột cùng cô đã làm cái gì rồi nha?

Không tự chủ lộ ra bộ dạng đang đau khổ, đôi mày thanh tú A Phuong khẽ nhíu, lo lắng cắn môi.

Từ nhỏ cô đã không biết phải chung đụng với anh như thế nào, trải qua mấy năm tôi luyện, phương thức duy nhất cô biết chính là ngậm chặt miệng không nên nói nhiều.

Anh luôn luôn uy hiếp cô.

Ở Trung Quốc hút thuốc lá bị cô nhìn thấy, nửa đêm canh ba mở khóa cửa đi đưa xe, không có việc gì cũng giả bộ đến phòng y tế ngủ, anh từng phút từng giây đều uy hiếp cô không được nói mấy chuyện này ra.

Không muốn đi nghỉ phép với cha mẹ, anh dùng cô để lấy cớ, nói muốn dạy dỗ tức cho cô, còn không cho phép cô từ chối; lười biếng đi theo cha tham gia bữa tiệc xã giao, anh liền bảo cô giả vờ bệnh; thậm chí khi anh thấy người nào không vừa mắt thì liền ép buộc cô cùng nhau chinh nhà người ta.

Trời ơi, năm đó bọn họ dọn nhà chọn chỗ nào không chọn, tại sao cố tình lại chuyển đến sát vách nhà anh ta chứ?

Cũng bởi vì cô và anh ta là hàng xóm, vừa cùng là bạn học, cô hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi ma chướng của anh.

Kỳ lạ là, mặc dù đôi vợ chồng Lâm gia và Chung gia phong cách sai khác một trời một vực, không ngờ giao tình hai nhà lại rất tốt.

Vợ chồng Lâm thị là hậu nhân của danh môn, từ nhỏ đã học trường quý tộc, phong cách ưu nhã.

Mà cặp đôi nhà cô, mặc dù cô không muốn thừa nhận Lâm Từ Kiệt nói đúng, nhưng nhà cô thật chính là nhà giàu mới nổi, ba cô là dựa vào bàn tay trắng dựng nên sự nghiệp quả thực không sai, nhưng là không biết vận khí của ông quá tốt hay tại làm sao, từ khi cô ra đời đến năm tám tuổi gần ngủ chỉ mấy năm, năm đó trong tay ba chỉ là một cơ quan du lịch nhỏ nhỏ được trong nước bầu chọn là cơ quan tin cậy nhất, giống như điểm thạch thành kim (chạm vào đá mà thành vàng), tài sản Chung gia trong vòng vài năm tăng lên gấp mấy lần, thậm chí thành một công ty, sau này càng phát triển không thể ngăn cản –

Vì vậy, sau khi có nhiều tiền, bọn họ dọn nhà, làm hàng xóm với nhà họ Lâm.

Đến bây giờ cô cũng không thể lý giải vợ chồng Lâm gia có giải pháp nào có thể chịu đựng được ba mẹ cô, bởi vì trên thực tế có nhiều lúc cô thấy cha mẹ khoe khoang mà cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng không có bao nhiêu, mà ba mẹ cô lại cứ muốn khoe mẽ.

Chỉ cần là một cái dạ tiệc từ thiện nào đó, yến hội chính kinh (chính trị kinh tế), buổi đấu giá, triển lãm, vợ chồng Chung thị tuyệt không vắng mặt, hơn nữa ra tay còn rất hào phóng, vậy mà mẹ lại mặc trang phục chói mắt gây chú ý, giọng nói cha lại hào sảng, cùng với vòng vàng nhẫn kim cương trên tay bọn họ, càng thêm vẻ rùng rợn điểm mắt, do đó bất kể bọn họ đến nơi nào nhìn đến, đều là bộ dáng nhà giàu mới nổi mười phần vẹn mười.

Trên thực tế, trong nhiều năm qua các ký giả đều truyền nhau, vợ chồng Chung thị đã sớm trở thành danh từ để chỉ nhà giàu mới nổi, làm cho cô bất lực, nhưng ba mẹ cô lại rất tâm đắc với danh hiệu này.

Bao gồm bên trong là cô, họ hàng thân thích hai nhà, cũng với những ký giả lăm mồm kia, đều khó lý giải tại sao hai đôi vợ chồng Lâm gia và Chung gia quan hệ lại tốt như vậy.

Đây có lẽ là câu đố khó giải đáp nhất đi.

Tóm lại, chuyện duy nhất làm cho cô may mắn, cũng bởi vì giao tình của bọn họ rất tốt, cho nên mặc dù từ nhỏ rất chán ghét anh ta, nhưng vợ chồng Lâm gia trước sau vẫn yêu mến cô xem cô như con của mình, mẹ Lâm càng đối với cô rất tốt, hơn nữa từ nhỏ cô đã ra vào Lâm gia, vì vậy việc thích ứng cũng không phải là vấn đề quá lớn.....

Ách, trừ anh ta.

Lần nữa len lén liếc mắt nhìn anh, A Phuong lặng yên lại thờ dài một cái.

Cô vừa dốt nát lại không xinh đẹp, chỉ có chút khí lực lớn không chỗ dùng đến, anh ta rõ ràng cũng không thích cô, lại rất thích khi dễ cô, hơn nữa anh ta ở nước ngoài nhiều năm như vậy, hơn mười năm không gặp, bọn họ xem nhau như người xa lạ cũng không có khác biệt.

Đến tận cùng tại sao anh lại muốn kết hôn với cô đây?

Cô biết theo điều kiện của anh có thể tìm được đối tượng rất tốt nha, cô nhớ lần trước TV với báo chí đưa tin có một nữ minh tinh Hollywood nói rất vui mừng nếu là người yêu của anh, lại có một nữ cường nhân rất tán thưởng anh.....

Theo như lời của nhà báo nói, cô so với những cô gái thông minh xinh đẹp nổi tiếng kia, như một cô vịt con xấu xí nhỏ bé đứng cùng với thiên nga.

Mặc dù không có người nói cô là chim sẻ hóa thành phượng hoàng – bởi vì nhà cô có nhiều tiền, nên không thể so sánh với chim sẻ - chỉ là lại có không ít người dùng ánh mắt khinh rẻ ý như nói cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Cho nên đến tận cùng tại sao anh ta lại lấy cô?

A Phương trừng mắt nhìn, nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ của anh lặng yên nghĩ ngợi.

Đây có lẽ là câu đố không có lời giải đi.....

---đường ngăn cách---

Hơi thở bên cạnh mong manh, cho anh biết cô lại ngủ lần nữa.

Anh mở mắt, phát hiện cô dựa vào đầu vai anh, thân người sợ lạnh đang khẽ run.

Anh thay cô kéo cái mền trơn tuột lên người cô, lại lấy nửa cái mền của mình đắp lên người cô, cô mới không còn run nữa.

Cô mê sáng lắm ba lắm bả, càng thêm dựa dẫm vào anh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, hoài nghi khi cô tỉnh táo lại còn nhớ gì tình hình lúc ấy không.

Hôn lên cái trán trơn bóng của cô, anh nhẹ nắm tay nhỏ bé của cô, buông lỏng xuống.

Bên ngoài cửa sổ liên tục xuất hiện những đám mây kéo dài, giống như cái ngày anh rời khỏi Đài Loan.

Năm đó rời khỏi đất Đài Loan thì anh đã biết rõ mình cần chính là gì.

Giống như đánh một ván cờ, anh trăm phương ngàn kế thiết kế ra tất thảy, từng bước từng bước ăn hết cờ của đối phương, bao vây hoàng hậu của đối phương, sau đó đem nó làm của riêng!

Vẫn chưa quên cô.

Anh cho là mình có thể quên, cho là cô chỉ là món đồ chơi mặc anh đùa nghịch bóp ngang dọc tròn méo, đương nhiên anh có thể buông bỏ được, không phải sao?

Cho nên anh buông tha, anh đến nước Mỹ, học tập, làm việc, không trêu chọc khi dễ cô nữa.

Cũng không biết vì sao, cuộc sống hình như trở nên vô vị.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, anh ngủ sáu tiếng, đi học tám tiếng, hai tiếng ăn cơm làm chuyện vặt vãnh, cũng còn lại tận tám tiếng không biết phải làm gì.

Anh cũng từng thử tìm kiếm người dễ thương đáng yêu nào đó, nhưng không có một người nào giống như cô.

Vì vậy, cuộc sống không thú vị ấy cứ kéo dài, cho đến một ngày, mẹ anh gửi đến một vật.

Vật kia, chính là hình ảnh giọng nói vang vọng ở trong điện thoại di động.

Chất lượng, cùi bắp.

Trên thực tế, hình ảnh truyền dẫn cực tồi tệ, mặc dù là trò chuyện trực tuyến, nhưng hình ảnh độ nét không cao không nói đi, âm thanh còn hay đứt quãng, nhưng khi cô xuất hiện, lúc đó mẹ và anh đang nói chuyện với nhau, cô ngồi nhà Chung gia này đang cầm kem, mặt hân hoan vui vẻ đi ra từ phòng bếp, từ sau lưng mẹ, về mặt tươi cười đi vụt qua.

Nhưng nụ cười của cô chỉ duy trì đến khi mẹ gọi cô tới đây.

Cô cơ hồ như hoảng sợ nhìn chằm chằm vào màn hình, mặt lo lắng luống cuống, giống như vào lúc đó mới phát hiện người trong màn hình là anh.

Một giây tiếp theo, cô lao ra cửa, quên cả cây kem bảo bối của mình.

Ngày đó, anh giận đến mất trí lao ra sân bay, nếu không phải hôm đó chuyến bay đã chật ních khách, anh sớm đã trở về Đài Loan rồi.

Sau khi trở về ký túc xá, anh biết mình đang cần chính là gì.

Đột nhiên sau đó, trước mắt hiện lên hình ảnh cô tức giận nhọc nhãi, nước mắt ngập tràn trên gương mặt nhỏ nhắn, cũng cho đến lúc đó, anh mới thực sự hiểu rõ mình đã làm sai chuyện gì –

Cũng là khi đó, anh mới hiểu rõ bản thân mình giống như lời ba Chung từng nói, chỉ là cậu nhóc chưa trưởng thành, thích khi dễ cô nàng mình yêu mến.....

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đồi Mối Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Cái gì? !” Dừng động tác ăn điểm tâm, Lâm Tử Kiệt sắc mặt biến hóa, “Ông nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Lão quản gia cung kính đứng ở một bên, hàm súc lặp lại: “Tiểu thư Chung gia thi đậu ở trường cao đẳng trung học Nhất Tâm, cho nên năm nay không có cách nào sắp xếp học chung một lớp.”

Cô ấy đi thi tuyển lên lớp? Trường học của bọn họ rõ ràng là tuyển thẳng –

Chậm rãi cầm khăn ăn lau khô miệng, cậu mặt không biến sắc hỏi: “Trường cao đẳng trung học Nhất Tâm là gì vậy?”

Hank lấy ra một tờ giới thiệu vắn tắt, đeo mắt kính, bình chân như vại nói ra: “Trường cao đẳng trung học Nhất Tâm, chế độ mười năm, trong trường chia ra các khoa: khoa phổ thông, khoa kinh doanh thương mại, khoa thiết kế quảng cáo các loại, ở Đài.....”

“Tư nhân sao?” Cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, cắt đứt lời lão quản gia đang trình bày.

“Công lập.” Kính lão Hank đẩy xuống sống mũi, nhìn thiếu gia trả lời.

“Không thể.....” Cậu nhướn mày, không hỏi toàn bộ vấn đề.

“Vâng” Lão quản gia Hank hiển nhiên biết cậu đang hỏi cái gì, về mặt vẫn nghiêm chỉnh nói: “Trường công quả thật không có cách nào.”

Một cổ men chua không vui trong lồng ngực trào dâng, cậu ghéech mày, kích động: “Vậy tôi—”

Nhưng cậu mới vừa nói ra hai chữ, liền bị lão quản gia cắt đứt.

“Khụ khụ..... Thiếu gia, đó là trường dành cho nữ sinh.” Khóe miệng Hank ần nắn nụ cười, duy trì bộ dáng nghiêm túc nhắc nhở.

Lâm Tử Kiệt cứng đờ, mím chặt môi, hiểu được cô rút cuộc cũng thành công tránh né được.

Đáng ghét!

Khó chịu bỏ khăn ăn xuống, cậu bước nhanh ra ngoài, không chút suy nghĩ đi tìm cái kẻ ngốc ghéech lá gan đột nhiên trở nên lớn kia.

“Thiếu gia!” Quản gia Hank đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu thư rất cố gắng mới thi đậu.”

Cậu dừng bước, nắm chặt hai quả đấm.

Cậu đương nhiên biết cô rất cố gắng mới có thể thi đậu, đầu óc cô nàng kia không khác biệt gì so với con kiến cũng chỉ lớn hơn một chút mà thôi, nhưng —

Đáng chết, nhưng cậu thật khó chịu!

So với lúc học tiểu học cô bị người khác ngoài cậu khi dễ còn khó chịu hơn!

“Dĩ nhiên, nếu như thiếu gia thích tiểu thư nhà Chung gia như vậy thì đừng bàn những chuyện khác, chỉ cần nói một chút với lão gia, tôi nghĩ lão gia dĩ nhiên cũng hi vọng con dâu Lâm gia có thể học ở một trường khá một chút.” Quản gia Hank tâm mang ý xấu, mặt lại bình tĩnh đề nghị.

Cậu nghe như thế thì cứng đờ, một hồi lâu, mới chậm rãi xoay người, lạnh giọng nói: “Hank.”

“Vâng.” Hank gật đầu.

“Ông nghĩ nhiều rồi.”

Khóe miệng Hânk chứa ý cười, không phản bác gì.

Nhìn cậu có chút tức giận, sắc mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ hừ nhẹ một tiếng, xoay người lại, nhưng lúc này cũng đi ra phía cửa chính, ngược lại đi lên lầu.

□□□

Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn không ngừng suy nghĩ, nếu như năm đó anh không trúng kế của Hank, anh cũng không cần phải làm ra sự kiện kia, nhưng làm sao anh biết được, chuyện kia rốt cuộc sẽ phát sinh.....

Ba năm ở trường cấp ba, sau khi cô dời đến cạnh nhà anh, lần đầu tiên không cùng anh cùng lớp cùng trường, mỗi lần anh thấy cô vui vui về về đi học đi về, anh liền một bụng khó chịu không hiểu được.

Nhưng mà khó chịu thì khó chịu, từng ngày từng ngày cũng dần trôi qua.

Lớp mười một, anh trở thành hội trưởng hội học sinh, lớp mười hai thì anh lại bị ba gọi đến công ty học việc, chức vụ ngày một tăng dần cùng với việc học chiếm hết thời gian của anh, không thể để tâm chú ý đến cô, cho đến một ngày, anh nghe thấy giọng nói của cô truyền ra từ phòng bếp nhà anh.

Kỳ lạ, mọi khi cô đều sợ hãi tránh anh còn không kịp, sao hôm nay thế nhưng lại tự chui đầu vào lưới?

Đẩy cửa đi vào phòng bếp, cô đưa lưng về phía anh, hay tay đang để trên bồn rửa như đang làm cái gì.

Cô đầu bếp đứng ở bên cạnh cô, vừa hướng dẫn, “Được rồi, được rồi, độ cứng như này đã được rồi, bây giờ lấy chocolate đổ vào khuôn.”

“Như vậy phải không?” Cô cẩn thận từng chút từng chút đổ chocolate.

“Nhẹ một chút –”

Cô đầu bếp còn chưa nói hết câu, liền nghe một tiếng oạch, cả khuôn hình đã bị A Phương làm hỏng.

“Ngại quá.” A Phương chột dạ ngẩng đầu, nói câu xin lỗi: “Má Vương, thật xin lỗi.”

Má Vương cười gượng hai tiếng, “Thôi, không sao, chỉ là cái này. Khuôn hình cũng hư rồi, tôi thấy đợi ngày mai chúng ta lại tiếp tục làm đi.”

“Cháu thật sự không cố ý.” A Phương cúi đầu, nhìn những thứ khuôn hình chocolate kia bị cô “Không cẩn thận” làm hỏng, mặt lúng túng nói.

“Không sao, dù sao những cái đó cũng cũ rồi, hơn nữa chocolate cũng có thể làm lỏng ra được.” Má Vương thấy cô mặt mày xấu hổ, vội lên tiếng an ủi. “Đừng rồi, lão Trương nói buổi chiều ông ấy muốn đi ra ngoài, tôi đi hỏi ông ấy xem có thể nhờ ông ấy mua dùm một số thứ khi quay về hay không, cô chờ tôi chút.” Bạn đang xem tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Má Vương nói xong cũng từ cửa sau đi vòng ra ngoài.

A Phương nhìn mấy thanh chocolate bị vỡ ra chảy xuống, yên lặng thờ dài.

Thình lình, một cái tay từ một bên thò tới, cầm một thanh chocolate hư hỏng của A Phương.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tử Kiệt ném thanh chocolate vào miệng, nhai hai cái, nhếch chân mày.

“Khó ăn chết tôi.” Anh nói: “Tôi thích mùi vị bạc hà.”

“Cũng. Cũng không phải làm cho cậu ăn đâu!” Miệng A Phương vừa nói, lại vội vàng gom tất cả chocolate còn dư thu lại.

Anh khẽ nhún nhún mày, “Ai có thâm cừu đại hận với cô, để cho cô muốn cầm đi đầu độc hần?!”

“Tôi mới không có nghĩ –” A Phương giận dữ muốn mở miệng cãi lại, nhưng mới nói vài chữ lập tức im miệng.

Không đúng, nhiều lời vô ích, nếu để cho anh ta biết, anh ta nhất định lại tới đây phá hỏng cho xem.

Vừa nghĩ đến điểm này, cô lập tức thu vào tất cả dụng cụ, sửa lại câu nói: “Dù sao cũng không phải đầu độc cậu, hừ!”

Làm mặt quỷ với anh, cô xoay người liền từ cửa sau chạy ra ngoài.

“A, tiểu thư, cô phải đi về rồi sao?” Má Vương trở lại ở cửa sau gặp được cô, kinh ngạc hỏi.

“Ách, cháu nhớ hôm nay còn có chút chuyện, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục làm tiếp nha. Má Vương, cảm ơn.” A Phương phất tay với bà một cái, vội vàng chạy về nhà.

Má Vương nhún nhún vai, xoay người vào phòng bếp nhìn thấy Lâm Tử Kiệt, có chút kinh ngạc, “Thiếu gia, có chuyện gì sao?”

Miệng anh giương lên, lộ ra kẻ lường gạt không có người đèn mạng mỉm cười nói: “Miệng có chút khát, có cái gì uống được không?”

“Có nha.” Má Vương lấy nước chanh từ trong tủ lạnh rót một ly cho anh.

Lâm Tử Kiệt với tay nhận lấy, mỉm cười nói lời khách sáo: “Má Vương, thơm quá, má làm chocolate sao?”

“Đó, cái đó sao, không phải, là tiểu thư cạnh nhà muốn học.” Má Vương một bên dọn dẹp dụng cụ trên bàn, vừa cười nói: “Cô ấy nói sinh nhật bạn trai cô ấy, cô ấy muốn làm chocolate cho cậu ta. Ai nha, nghĩ ra thời gian trôi qua thật nhanh quá, tôi nhớ lúc cô ấy dời đến cạnh nhà chúng ta chỉ là một cô bé, ai ngờ chỉ chớp mắt đã biết yêu.”

“Bạn trai?” Tay anh căng thẳng, mặt không biến sắc hỏi.

“Đúng nha, tuổi trẻ thật là tốt.” Má Vương cười ha hả nói: “Cô ấy nói cô ấy phải nhân dịp sinh nhật của cậu ấy mời cậu ấy cùng cô ấy tham dự dạ vũ ngày tốt nghiệp, thật đáng yêu.”

“Dạ vũ?” Nụ cười trên mặt của anh cứng đờ, “Trường học của bọn họ không phải là trường nữ sinh sao?”

“Ai nha, trường học nữ sinh cũng có thể có dạ vũ tốt nghiệp nha.”

“Cô ấy và cái tên gì đó quen biết nhau như thế nào?” Anh nghiêng chặt hàm răng.

“Lần trước cô ấy không phải cùng với các bạn cùng lớp đi nướng thịt sao?! Kết quả cậu bé giúp các cô ấy mỗi lần nói vừa nhìn thấy cô ấy đã yêu rồi, Thục Phương tiểu thư nói cô ấy sợ hết hồn, vốn nghĩ anh chàng kia chỉ là nói giỡn, nhưng bây giờ mỗi ngày cậu ta đều đến trước cửa trường học đợi cô ấy tan học đây.”

“Nhất kiến chung tình?!” Cổ họng anh khô đắng, trái tim không khỏi hoảng hốt.

*Nhất kiến chung tình: lần đầu gặp đã yêu

Bàng lang –

“A nha, thiếu gia, cậu không sao chứ?” Kinh hoàng thấy ly nước trong tay Lâm Tử Kiệt đột nhiên vỡ vụn, má Vương bị dọa sợ đến mặt mày trắng bệch, vội vàng gọi: “Hank, Hank – ”

Hank vội vã đi vào, vừa nhìn thấy trên tay thiếu gia cầm mấy miếng thủy tinh cũng bị sợ hết hồn.

“Thiếu gia?” Hank cầm khăn lau che đi mấy miếng thủy tinh rơi vãi trên đất, một tay cầm tay dính miếng thủy tinh của thiếu gia, một tay vội vàng lấy mấy miếng thủy tinh trong lòng bàn tay của anh lấy ra, thật may xem ra cũng không có nghiêm trọng lắm, chỉ thương tổn một chút da thịt.

“Tôi không sao.”

“Chuyện là sao vậy?” Hank hỏi.

Má Vương mặt không còn chút máu vuốt tim, “Không biết, mới vừa cầm chút, đột nhiên cái ly kia liền vỡ.”

“Tôi không sao.” Lâm Tử Kiệt lặp lại, mặt lạnh rút tay lại.

“Thiếu gia.....” Chưa từng gặp tiểu chủ nhân dịu dàng đến như vậy, má Vương không khỏi lo lắng mở miệng nói.

Anh không nói gì, chỉ xoay người lên lầu.

Má Vương còn muốn nói gì đó, lại bị Hank ngăn cản.

“Không sao, vết thương thiếu gia không nghiêm trọng, chờ tôi đi lấy rượu thuốc lên băng bó là được.”

“Dừng xe!”

Một tiếng ra lệnh đơn giản, chiếc xe dừng lại ngay tức khắc .

Chủ nhân ngồi sau xe, kéo cửa kính xuống, mím chặt môi nhìn chằm chằm một đôi tình nhân nhỏ vừa từ tiệm MacDonald đi ra.

Vương Công Minh?

Anh quả thật không thể tin được.

Lại là Vương Công Minh, cái tên tiểu tử thời tiểu học từng khi dễ cô?!

Nhất kiến chung tình? Nhất kiến chung tình cái quỷ!

Cái cô nàng ngu ngốc này –

Khóe mắt không tự chủ co quắp, anh ngồi trong chiếc xe màu đen, nhìn đến sắp chết kích động muốn xông ra bắt cô trở về.

“Thiếu gia?” Tài xế do dự nhắc nhở, “Công ty bên kia không sớm đi đến sẽ trễ.”

Hít một hơi thật sâu, nén giận, anh thu hồi tầm mắt, “Đi thôi.”

“Vâng” tài xế thở phào nhẹ nhõm, lần nữa đạp vào chân ga.

Đến tập đoàn Lâm thị, thư ký rất nhanh đến đón.

“Lâm tiên sinh, đại diện năm nhà quảng cáo thương hiệu công ty đã đợi ở phòng họp ở tầng mười hai, đây là các bản báo cáo văn tắt.” Cô nhấn nút mở cửa thang máy, đoàn người nối đuôi nhau đi vào.

Cửa thang máy vừa đóng lại, thư ký Từ nom nớp lo sợ báo cáo, “Tuần trước ngài giao một phương án, bộ phận kế hoạch đã vẽ hoàn chỉnh, cũng đã đưa lên bàn của ngài. Còn nữa, tối nay chủ tịch và phu nhân cùng vợ chồng Chung thị tham gia chương trình đấu giá từ thiện, cho nên khoảng sau mười giờ mới có thể về đến nhà.”

Đèn số thang máy từng tầng từng tầng nhảy lên trên.

“Các hàng hóa công ty phát ra đã làm chưa?” Anh một bên lật xem văn kiện trong tay, một bên hỏi.

“Có, nhóm hàng kia sáng nay toàn bộ đã theo từng nhóm đưa ra ngoài.”

“Rất tốt, một tuần sau, tuyển sinh viên vừa làm vừa học đến đầu đường làm một cuộc điều tra, sau đó đưa kết quả để trên bàn tôi, các mặt hàng khác mỗi phần cũng đưa đến đi.”

“Vâng.”

Cửa thang máy mở ra, Lâm Từ Kiệt đi lên trước đi vào phòng họp, thư ký Từ đi sát bên cạnh, sau đó chặn anh ở phía trước thay anh mở cửa.

Hội nghị từ lúc bắt đầu đến kết thúc đều hết sức thuận lợi, thần kinh của cô vẫn cứ căng thẳng, thật cẩn thận nhập tất cả tài liệu vào máy tính, mãi mới chờ đến lúc tan họp, khi cô đưa vị sếp là một cậu học sinh cấp ba vào phòng làm việc, sau khi trở về vị trí, mới thở phào nhẹ nhõm.

Một năm trước khi chủ tịch tuyên bố để cho con trai của ông vào quản lý công ty, lúc vừa bắt đầu không người nào coi trọng thiếu gia Lâm gia vừa mới lớn này, dù sao cậu chỉ là một học sinh cấp ba, có thể làm ra nghiệp lớn gì? Thậm chí còn có người hài hước chê cười đặt cô biệt danh là bà vú khi cô đảm trách làm thư ký cho cậu ấy.

Kết quả thực sự chứng minh, con trai Lâm Đồng đã quét sạch hai ba lời phê phán chê cười, mấy lần đưa phương án đều có hiệu quả rất tốt. Mặc dù cậu ta mới học trung học phổ thông, lại có một khuôn mặt thiên sứ vô hại, nhưng khi làm việc lại nhanh chóng ngoan độc chính xác đến dọa người. Đã từng có người bởi vì cậu ấy mỉm cười như thiên sứ và nhìn còn rất non trẻ mà cảm thấy cậu ấy thật dễ bắt nạt, nhưng không quá ba ngày liền bị đá khỏi công ty; người bình thường cho là đàm luận dự án hợp tác rất khó sẽ thành công, thế nhưng cậu ta lại giải quyết dễ dàng; kinh khủng nhất là, mặc dù cậu ta tan trường mới đến đi làm, một ngày làm việc không quá bốn tiếng, nhưng chuyện xử lý xong lại cơ hồ gấp hai ba lần số lượng với người bình thường.

Người ngoài đều cho rằng làm thư ký nửa ngày rất dễ dàng, mỗi ngày còn được nhìn thiếu niên xinh đẹp, ai biết được cô là có khổ trong người mà khó nói ra nha!

Phẩy phẩy cổ áo vì khăn trang mà ướt mồ hôi, cô nâng chén khê nhấp một ngụm trà nóng.

“Thư ký Từ.”

Nghe giọng nói của sếp, cô thiếu chút nữa bị sặc, thật vất vả phục hồi hơi thở, cô vội ngừng đầu nói: “Vâng.”

Đứng trước cánh cửa, mặt Lâm Từ Kiệt không có biểu hiện gì nói: “Giúp tôi tra một chút tư liệu.”

“Tư liệu gì đó ạ?” Thư ký Từ giương mắt nhìn.

Anh trầm mặc hai giây, mới nói: “Xem tài vụ của bọn họ gần đây có gì sai khác không.”

“Tài vụ?”

“Đúng, tài vụ.” Anh đẩy xuống mắt kiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, sau đó buông lỏng tay, xoay người vào phòng.

Vô tình nhìn thấy trong mắt cậu có ánh sáng lạnh làm cho cô vô duyên vô cớ rung mình một cái, thư ký Từ ngừng đầu lên nhìn đèn huỳnh quang.

Phản xạ ánh sáng sao?

Cô cười gượng hai tiếng, đoán chắc không phải..... Ách, tám chín phần mười không phải là.....

Công ty xây dựng Thiên Kính, cô nhớ công ty chưa hề hợp tác với bọn họ, cậu ấy muốn cô tra bọn họ là có ý gì đây?

Thư ký Từ buồn bực ngồi xuống, mở ra cuốn sổ ghi chép các số liên lạc của các công ty đặt ở trên bàn, không bao lâu sau cô tìm được số điện thoại cô muốn.

Sau khi cùng đối phương nói chuyện điện thoại xong, cô có chút ngạc nhiên, liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, sau khi nói chuyện với mấy người đã nhận

được thông tin, cô càng kinh ngạc thiếu chút nữa té xuống ghế.

Trời ơi, cô thật sự càng ngày càng bội phục vị sếp học sinh cấp ba này!

Rất nhanh tổng kết những chuyện đã nghe được, lại đánh máy cái thông báo điện thoại đã xác minh, cô mới trấn định tinh thần đưa bản báo cáo thu thập tình báo vào phòng làm việc.

“Thế nào?” Anh thấy thư ký mở cửa đi vào, vội hỏi.

“Tài vụ công ty xây dựng Thiên Kính gần đây xác thực có chút vấn đề, các tài sản đất đai công ty bọn họ cơ hồ toàn bộ đã thế chân (thế chấp ngân hàng), tuần trước suýt chút nữa cô phiếu suýt chạm sàn. Bạn đang xem tại diễn đàn lễ quý đôn. Một ngày nay, Thiên Kính đang cùng ngân hàng hòa giải, hy vọng có thể vay thêm chút tiền nữa, bởi vì lúc trước nợ kế toán không rõ ràng, cộng thêm lần trước sức tiêu thụ phòng ốc của bọn họ không đạt như dự trù mong muốn, mấy nhà có cổ đông trong ngân hàng quyết định không cho vay thêm nữa, bọn họ bây giờ chỉ cần rút cổ phiếu, đại khái sẽ bình bại như núi đổ rồi.”

Anh lật xem bản báo cáo thu thập của thư ký Từ, sắc mặt càng đông lạnh thêm.

Đáng ghét, anh nghĩ thật không sai, tài vụ công ty xây dựng Thiên Kính của nhà họ Vương quả thật có vấn đề, quả nhiên Vương Công Minh muốn lợi dụng cô ấy!

□□□

Mùa hè, hoàng hôn, hoa phượng

Tầng tầng lớp lớp học sinh lục tục đến sân thể dục thể thao, học sinh lớp mười hai sắp tốt nghiệp, trang điểm thành những người lớn mới trưởng thành (tiểu đại nhân thành thực), tiện thể giúp đỡ các em khối dưới một tay.

Mặt trời chiều ngã về tây, các học sinh tốt nghiệp lớp mười hai dần dần đến đông đủ.

Trường trung học nữ sinh Nhất Tâm từ trước đến nay nữ sinh đều xinh đẹp, buổi dạ vũ ngày tốt nghiệp, luôn có những nam sinh các trường khác chen chúc lẫn nhau đi vào, cũng vì vậy, hàng năm trên vũ hội tốt nghiệp, cơ hồ đều là thành đôi thành cặp.

Đèn ngũ sắc giăng vắt vẻo trên các nhánh cây, sau khi hiệu trưởng ra lệnh một tiếng phát sáng, cùng bầu trời đầy sao tranh nhau tỏa sáng.

“Khụ khụ, hôm nay là đêm của các em, hiệu trưởng cũng không nói nhiều thành nói nhảm, bây giờ ta chính thức tuyên bố, dạ vũ bắt đầu.” Thầy hiệu trưởng Minh Lý, mỉm cười trả lại microphone.

Tiếng hoan hô của bọn học sinh vang như sấm động, vỗ tay nhiệt liệt hân hoan mời hiệu trưởng xuống sân khấu.

Tiếng nhạc từ chiếc loa phát ra, vang vọng từ bên trong phòng ra tận bên ngoài. Ban đêm dưới ánh đèn hoa phượng đỏ rực, chấp chới trong gió, có một mùi vị đặc biệt.

“Tôi có thể mời em nhảy một điệu không?”

Nghe người bên cạnh muốn mời, khuôn mặt nhỏ nhắn Chung Thực Phương đỏ ửng, trái tim đập bình bịch bịch bịch nhảy lên nhảy xuống.

“Vâng.” Cô thẹn thùng cúi xuống gật đầu, đưa ra bàn tay nhỏ bé của mình.

Vương Công Minh cực kỳ lễ độ cầm tay nhỏ bé của cô, đưa cô vào sân nhảy.

A Phương khẩn trương muốn chết, sợ mình sẽ dẫm lên chân bạn nhảy.

Hai tuần trước, khi cô và Uy Uy, Nông Nông, La Lan, Bạch Vân cùng đi đến cửa hàng ăn thịt nướng thì thế nào cô cũng không nghĩ tới thế nhưng lại có số đào hoa, dù sao thoát nhìn so với bốn người, các điều kiện đều tốt hơn so với cô, thế nhưng lại xem trọng cô, còn nói với cô là nhất kiến chung tình, lúc đó thiếu chút nữa đã làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Vốn là, cô còn tưởng anh ta đang nói giỡn, ai biết anh ta lại cực kỳ nghiêm túc, không những điều tra được trường học của cô, còn ngay ngày đến trước cổng trường đợi cô tan học.

Hơn nữa anh ta cũng cảm thấy cô rất đẹp, từ nhỏ đến lớn cũng chưa có người nào nói cô xinh đẹp, nhưng anh ta lại nói cô vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, lòng dạ lại thiện lương, cô nghe được lòng như nở hoa.

Chưa bao giờ nghĩ được người ta khen ngợi là chuyện tốt đẹp ngọt ngào đến vậy, khó trách các cô nàng trong lớp khi vừa nhắc tới bạn trai liền cười đến ngọt ngào.

A, tiêu rồi, dẫm lên chân anh ta rồi!

“Thật xin lỗi.....” Cô đỏ mặt nói lời xin lỗi.

“Không sao.” Vương Công Minh khẽ mỉm cười, ý bảo cô đừng để ý.

Không được suy nghĩ lung tung nữa, cô nên chuyển tâm khiêu vũ mới đúng.

Một hai ba, một hai ba. lúng túng cúi đầu nhìn chân, cố gắng nhắm đếm nhịp, nhưng kể từ khi bắt đầu đếm, càng để ý đến nó, cô lại càng thêm khẩn trương.

Thảm, chân trái lại dẫm lên.

“A, xin lỗi.”

“Không sao.”

Xong rồi, lần này là chân phải.

“Ách, tiêu rồi.”

“Không sao.”

“A. Thật xin lỗi, em thật sự không cố ý đâu.”

Trời ơi, chân của anh ta bị cô đạp đến sưng lên luôn rồi.

A Phương cúi đầu, quả thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Không có gì. Không sao, nhưng mà chúng ta đi nghỉ ngơi một chút được không?” Vương Công Minh nhin đau cười, dắt cô đi ra phía cửa. “Bên trong có chút ngột ngạt, chúng ta ra bên ngoài hít thở một chút đi.”

“Thật thật xin lỗi, em nhảy chân tay luôn luôn vụng về.” Xấu hổ mặc anh ta dắt ra khỏi cửa phòng tập thể dục, gió đêm phả vào mặt, A Phương buồn bực thiếu chút phải rơi lệ.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Công Minh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Anh ta lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, miệng nói một đường tâm một nẻo an ủi cô: “Thật không sao.”

“Có thật không?” Cô lo lắng ngẩng đầu lên hỏi.

“Thật.” Anh ta mỉm cười bảo đảm.

Một cơn gió khác ủa tới, thổi bay mái tóc bên tai cô.

Đôi mắt to đôn thuần trong suốt của cô nheo nheo lại, có chút lo lắng.

Một cánh hoa phượng theo gió rơi xuống, rơi vào giữa hàng lông mày của cô, cánh hoa đỏ tươi cùng gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô tạo thành một mảnh đối lập.

Trong nháy mắt, cô nhìn giống như hoa chi tinh linh, ngây thơ, tinh khiết, hoàn mỹ làm người ta muốn yêu thương.

Vương Công Minh nín thở, cũng không tự chủ mà khẩn trương.

“Thực Phuong.”

“Hả?”

“Khụ, ừ, mặc dù chúng ta quen nhau không bao lâu, nhưng mà anh lại. Anh.”

Nhìn cô ấy hồn nhiên như vậy, một loại cảm giác tội lỗi đột nhiên dâng lên ngực, nhưng rất nhanh bị lý trí kiềm chế, che giấu kín kẽ lương tâm của anh ta.

“Hi vọng em có thể gả cho anh!”

A Phương ngẩn ngơ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hỏn hỏn hít một hơi thật dài, mới có thể nói: “Cái gì?” Bbaann ddaanngg xxeemmm ttaaaii ddiieenn ddaan lee qqquyy ddoonn

“Anh nói, hi vọng em có thể gả - ”

“Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ cho cẩn thận.” Đột nhiên bên cạnh lại thốt ra một câu nói, lạnh lùng cắt đứt lời cầu hôn của Vương Công Minh.

Hai người kinh ngạc cùng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy đôi tay Lâm Tử Kiệt dúi vào túi quần, mặt lạnh đứng trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Giọng anh lạnh lùng mở miệng: “Cậu cưới cô ấy cũng không lấy được một xu của nhà Chung gia.”

“Cái gì?” A Phương kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, tức giận nói: “Lâm Tử Kiệt, anh đang làm cái gì – ”

“Sao hả? Vương Công Minh, tôi nói sai sao?” Anh chậm rãi đi xuống cầu thang, khoe miệng khê nhếch cười lạnh đi tới nhìn tên kia.

“Lâm Tử Kiệt, rốt cuộc anh đang nói những gì đó?!” A Phương tức giận nhìn anh.

Lâm Tử Kiệt nặng nề nhìn cô một cái, “Tôi đây đang nói, người này là vì tiền của nhà em, mới có thể gần gũi với em.”

“Không phải vậy! Nhà người ta mở công ty xây dựng, mới không phải vì tiền nhà tôi – ” A Phương giận đến nhảy chồm chồm về phía trước, thay Vương Công Minh nói chuyện.

“Nhà giàu mới nổi, không duy trì tốt, vẫn sẽ đổ.” Lâm Tử Kiệt hừ nhẹ một tiếng, nhìn sắc mặt trắng bệch của Vương Công Minh nói: “Công ty xây dựng Thiên Kính đang bị vấn đề tài vụ, ngân hàng không chịu cho vay tiếp, cho nên nhà họ Vương mới đánh chủ ý lên người nhà Chung gia, muốn liên hôn để bám víu lấy nhà họ Chung, không phải sao?”

Vương Công Minh cứng đờ, chết cũng phải có mặt mũi nói: “Cậu không nên nói vậy, tôi thật sự yêu Chung Thục Phụng, chuyện này cùng với tài vụ nhà chúng tôi không có quan hệ.”

“Thật sao? Cậu yêu cô ấy?” Anh khê cười.

Từng trận tiếng cười khinh miệt của người kia đã chọc giận A Phương, cô tức giận điên cuồng, vòng cánh tay với Vương Công Minh, lớn tiếng nói: “Đừng, anh ấy yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy!”

“Vậy các người là lưỡng tình tương duyệt sao?” Lâm Tử Kiệt nhú mày nhìn bọn họ, cười lạnh lấy cuốn sổ từ trong túi văn kiện thấy tới bọn họ, “Vậy vì tiểu thư này ba ngày trước cùng cậu cùng nhau đi nghỉ phép là ai vậy? Bạn đồng hành? Thư ký? Bạn gái?”

Vương Công Minh cuống quýt đón lấy, nhưng không nhận được, chỉ thấy cuốn sổ rơi xuống đất, mấy tấm hình rơi đầy trên đất, trên đó tất cả đều là hình ảnh Vương Công Minh và một cô gái khác ôm hôn nhau thắm thiết.

A Phương xem đến sắc mặt choáng váng, gương mặt càng ngày càng trắng bệch, không thể tin nhìn những bức ảnh đã phá đi mộng đẹp của mình.

“Thục Phụng, đây chỉ là phương thức chào hỏi của người nước ngoài.” Vương Công Minh lòng dạ hoảng loạn, kiểm cái có dờ hoi.

Cô sững sờ nhìn những tấm hình kia, sắc mặt trắng bệch nghiêm túc nói: “Anh không chào hỏi với em như vậy.”

“Đó là – ”

Vương Công Minh nhanh chóng muốn giải thích, Lâm Tử Kiệt lại mỉm cười bổ sung thêm một nhát, “Ah, đúng rồi, tôi quên, cậu không phải nói với cô ấy là vừa gặp đã yêu sao! Cho nên người trên tấm hình này chắc là tình cũ lúc trước đúng không?”

“Lâm Tử Kiệt, cậu – ” Vương Công Minh giận đến đỏ mặt tía tai.

“Đừng làm bộ, tôi cũng đã nói qua, xem như cậu cưới cô ấy cũng không thể lấy được tiền của Chung gia, chuyện này ba Chung đã biết, tất cả tài sản mang danh cô ấy cũng đã đóng băng, cậu cưới cô ấy, có thể, nhưng đừng suy nghĩ đến chuyện bám víu danh tiếng hoặc nhờ trợ giúp tiền bạc, dĩ nhiên chuyện này Chung gia cũng đã thông báo đến tất cả ngân hàng, tôi tin ngày mai rồi cậu cũng sẽ biết cưới cô ấy thật không có bất cứ chỗ tốt nào.”

A Phương nghe vậy cũng hít một hơi khí lạnh, tay chân run rẩy ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn anh, run rẩy nói: “Không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào? Ý của anh là gì? Tôi cần phải có tiền mới có thể gả ra ngoài sao?”

Anh không có trả lời, mặt không biến sắc quay lại nhìn cô, sau đó liếc nhìn Vương Công Minh, “Như thế nào? Suy tính ra sao rồi? Còn muốn cưới nữa không?”

Vương Công Minh á khẩu, nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Công Minh?” Giọng A Phương run run gọi anh ta.

Vương Công Minh không dám nhìn cô, chỉ mím môi đi nhanh khỏi đó.

A Phương trừng mắt thật lớn, không thể tin nhìn hai người đàn ông trước mắt, một loại xấu hổ ngượng ngùng không chỗ che so với sự xấu hổ lúc nãy còn lớn hơn, trước mắt cô tối sầm, thiếu chút nữa chân đứng không vững.

Lảo đảo lui lại hai bước, cô lấy miệng hít thở hai hớp mới giảm khí tức, mới nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cũng thấy trên cầu thang chẳng biết lúc nào

đứng đầy người vì nghe tiếng động mà chạy tới xem chuyện vui, anh cũng đang đứng trước cửa, giống như thiên thần đứng ở trên cao, Lâm Từ Kiệt với gương mặt hồ hững.

Tiếng cười nhạo chung quanh càng ngày càng lớn, cả người cô không khống chế được mà run rẩy, trong lòng vừa tức vừa thẹn, nhưng mặc dù đã nắm chặt làn váy, liệu mạng muốn duy trì tự ái cuối cùng của mình, nhưng chuỗi nước mắt vô dụng vẫn chảy xuống.

Lệ rơi đầy mặt nhìn chằm chằm tên ác ma đã phá hư mối tình đầu ngọt ngào của mình, cổ hoang A Phuong tắc nghẹn, tay nắm thành quả đầm lớn tiếng nói: “Lâm Từ Kiệt, tôi hận anh –”

Nói xong cô cũng không còn nhìn được nữa òa khóc, giận dữ xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Đây là cái gì?”

“Máy bay.”

“Đừng nói chúng ta sẽ ngồi cái này đi nha?” A Phuong ngạc nhiên trừng mắt nhìn cái máy bay nhỏ trước mặt, mặt mờ mờ ngơ ngàng hỏi.

“Đúng.” Lâm Từ Kiệt ném hành lý lên khoang máy bay, một tay ôm eo cô, trợ giúp cô leo lên chiếc máy bay nhỏ, “Nắm cái cột này leo lên.”

A Phuong nghe lệnh làm theo, nhưng vẫn còn rất mờ mịt rồi rầm, nhìn anh cúi đầu vòng qua thân máy bay, leo lên từ phía bên kia, “Đằng sau không có cái ghế nào.”

“Anh không muốn em ngồi ở phía sau, cột dây an toàn chắc vào.” Anh leo lên máy bay nhỏ dễ như trở bàn tay, làm một động tác OK với các nhân viên sửa chữa đứng bên dưới.

“Em không ngồi đằng sau, vậy phi công ngồi ở chỗ nào? Anh phải ngồi ở đằng sau sao? Nhưng ở đằng sau rất nhỏ nha?” A Phuong cau mày, nhìn quanh bốn phía, phát hiện cánh quạt của máy bay nhỏ đã khởi động, bị dọa sợ đến độ cô nàng gấp rút nắm lấy Lâm Từ Kiệt nói: “A Kiệt, cái kia đã quay rồi, phi công đâu? Tại sao còn không lên?”

“Phi công đã lên rồi.” Thấy cô còn chưa động tay cột dây an toàn, anh nghiêng người thay cô cầm lấy dây nịt an toàn cột chắc lại.

“Ồ đâu? Ở đâu vậy?” Động cơ máy bay nhỏ phát ra tạp âm rất lớn, A Phuong vội vàng hấp tấp quay đầu nhìn quanh quất bên trong máy bay, trong chiếc máy bay nhỏ nhẵn này chỉ có cô và anh hai người mà thôi, ở đâu ra người thứ ba nào?! “Ồ đâu chứ? Em không thấy!”

“Chỗ này.” Sau khi xác định dây an toàn của cô đã OK, Lâm Từ Kiệt mới nở nụ cười, hai tay cầm điều khiển, đeo tai nghe nói chuyện với trạm quan sát, cười cười nhìn cô nói: “Anh chính là phi công.”

Trong nháy mắt A Phuong trừng lớn con mắt, sắc mặt trắng bệch cười khan nói: “Anh anh anh. Anh đang đùa, đúng không?”

Anh dùng tiếng Anh trò chuyện với người ở trạm quan sát, sau đó nhìn cô, mỉm cười hỏi lại, “Em nói thử xem?”

Thấy anh tuyệt không giống với dáng vẻ đùa giỡn, một cơn rung mình thoáng qua, A Phuong luống cuống tay chân bắt đầu cởi dây an toàn kinh hoàng la lớn: “Thả em xuống đi! Em muốn xuống máy bay –” Máy bay nhỏ bắt đầu di chuyển, tiếng la của cô bị che lấp hoàn toàn trong âm thanh gầm rú của máy bay, đôi tay cô vung loạn xạ, muốn thử hấp dẫn sự chú ý của các nhân viên bên dưới, nhưng anh chàng phi công dưới đất kia chỉ giơ tay lên phát phát tay với cô, trên mặt còn nhoen miệng cười.

Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào – A Phuong dán sát mặt lên cửa kính gào khóc, những người đó càng ngày càng xa, tiếp theo sau đó chỉ một chớp mắt, máy bay nhỏ không hề báo động trước một tiếng rồi khỏi mặt đất bay từ từ lên trên.

“Thả em xuống, thả em xuống – cứu mạng đi –” Cô hét lên tiếng kêu chói tai đầy sợ hãi, máy bay nhỏ lại cách mặt đất càng ngày càng xa, cho đến khi những người đó và những chiếc xe đều nhỏ như con kiến.

“Đừng kêu nữa, em có kêu lớn tiếng hơn nữa thì cũng không có ai nghe thấy.” Lâm Từ Kiệt cười khế, kéo tai nghe xuống đeo ở trên cổ.

“Lâm Từ Kiệt, mau bay trở về, bay trở về - ” cô cuống cuống vội vã nắm tay anh, cặp mắt nhìn thẳng về phía trước không dám rời khỏi, bộ dạng chỉ sợ máy bay sẽ rơi xuống ngay tức khắc.

“Yên tâm, đoạn đường này là đường hàng không anh thường bay, chúng ta đang đi đảo, bay hai giờ là đến, sẽ không lâu đâu.”

“Hai giờ?!” Cô bản loạn kêu lên.

“Đứng, em ngủ một giấc, loáng cái đã đến.”

“Ngủ?” Cái tên này điên rồi phải không? Cô tức giận quay đầu trừng anh, lại nhìn thấy anh buông lỏng cần điều khiển trong tay, bình thần xoa người lại cảm thứ gì đó. Trời ơi, cô tức đến sùi bọt mép luôn rồi. “Lâm Từ Kiệt, tay của anh! Đừng buông tay của anh ra! Anh phải lái máy bay cho thật tốt mới đúng a – ”

Anh buồn cười xoa lại lần nữa, cảm cần điều khiển như cô mong muốn, “Như vậy được chưa?”

Nhìn thấy bao thuốc lá trên tay anh, cô không chịu được mắt tròn trắng lên, “Anh khom người chính là muốn châm lửa hút thuốc sao?”

“Anh cai thuốc lâu rồi.” Anh nhú mày, một tay chặn mở bao thuốc lá, đưa lại cho cô nhìn, “Đây là kẹo. Ăn một viên không?”

A Phương tức giận tròn trừng mắt nhìn anh, tức giận hếch mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh kéo kéo khóe miệng, nói ra câu hắp dẫn sự chú ý của cô: “Kẹo Thái Phi đó nha.”

Vừa nghe đến là kẹo Thái Phi, nhất thời cặp mắt cô sáng rỡ, nhưng lại xì mặt không thể quay đầu lại, đang giãy giụa thì lại nghe anh nói: “Không cần sao? Không cần thì anh lấy lại.”

A Phương nghe vậy quay đầu nhanh như tia chớp, một phát bắt được bao thuốc lá, đỏ mặt lúng túng nhưng vẫn quật cường nói: “Em. Em không có nói là em không muốn.”

Anh buông lỏng tay, không nói gì, nhưng khóe miệng trước sau vẫn chứa ý cười. A Phương ngậm một viên kẹo Thái Phi vào trong miệng, hương vị cà phê ngọt ngào tan ra, mùi vị đó giống như lần đầu tiên cô được thưởng thức vị kẹo ngon đến vậy. Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, cô phát hiện không biết mình khi nào thì buông lỏng tay đang nắm chặt trên ghế, cả thân thể cũng đã buông lỏng. Kỳ quái, không biết vì sao, hiện tại cô tốt hơn rồi không giống như hồi nãy bị sợ đến như vậy. Mặc dù tiếng động cơ vẫn rất lớn, thân máy bay cũng có lúc chấn động không nhỏ, nhưng cô lại không hề bị sợ giống như lúc mới bắt đầu cất cánh. Là do ăn kẹo sao? Hay là bởi vì có anh?

□□□

Phanh! Dừng!

Một tiếng vang kỳ lạ làm cho A Phương giật mình tỉnh giấc, cô vừa mở mắt, lại nhìn thấy phía trước trời đã tối đen như mực. “Trời ơi, xảy ra chuyện gì thế?” Giọng điệu cô cũng thấp thỏm, sợ hãi hỏi.

“Không có gì, chỉ là áp thấp nhiệt đới thôi.” Giọng nói anh vững vàng, nhưng không hiểu tại sao, trực giác A Phương cho biết đã xảy ra chuyện, sau đó rất nhanh cô đã biết được trực giác của mình đến từ đâu – chỉ chỉ chỉ chỉ chỉ chỉ chỉ chỉ -”

“A Kiệt, này là tiếng gì vậy?” Mắt cô tròn lớn, bắt lấy ống tay áo anh hỏi. Lời cô mới vừa hỏi xong, tiếng động kia đột nhiên lại biến mất, sau đó máy bay nhỏ đột ngột dừng lại, trái tim của A Phương cũng theo đó mà dừng lại.

Thế giới đột nhiên an tĩnh khác thường, mặc dù trên thực tế bên ngoài máy bay đang là mưa to gió lớn. Cô tròn lớn mắt, nhìn thấy Lâm Từ Kiệt lớn tiếng nói cô cái gì đó, nhưng cô lại không nghe thấy, cho đến khi anh vút phao cứu sinh lên trên người cô vừa lớn tiếng nói lại lần nữa. “Hư động cơ, nhanh mặc áo cứu sinh vào – ” giọng cô cũng thấp thỏm, cả người run rẩy, vừa nghĩ ngợi tại sao máy bay còn chưa rút xuống, vừa nghĩ đến tột cùng chuyện gì vừa xảy ra. A Phương kinh ngạc nhìn anh lần nữa muốn khởi động máy, trong tay cầm phao cứu sinh lại không có cách nào nhấc tay mặc vào. Sau đó cuối cùng, máy bay không hề thông báo trước bắt đầu rơi xuống.

“Oa a – ” Cô hét chói tai một lần nữa. Tập âm động cơ ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc lần nữa vang lên, thân máy bay dừng lại một chút, kéo lên trên. A Phương thờ hồng học run rẩy, lại nghe thấy tiếng anh nói: “Nhanh mặc áo phao cứu sinh vào, động cơ này không cầm cự được bao lâu, chúng ta phải nhanh nhảy xuống!”

Cô nghe xong thiếu chút nữa đã bất tỉnh, nhưng vào lúc này rốt cuộc động tác mưu cầu được sống đã khởi động. Nhưng áo phao cứu sinh cô vừa mới mặc xong, tiếng động cơ kinh khủng kia của máy bay nhỏ lại dừng, lần này, bọn họ thẳng tắp hướng mặt biển rơi xuống.

“Không – muốn – a – a a a a – ” mắt thấy cách mặt biển càng ngày càng gần, cô bịt kín mắt, không dám nhìn tới. Thứ nhất máy bay rơi nhanh làm cho cô đầu văng mắt hóa bất tỉnh, huống chi liên tiếp bị kích thích làm cả người cô bị giầy xéo đến xương cốt cũng vỡ vụn, sau đó sau một hồi kịch liệt chấn động rơi xuống, rốt cuộc máy bay nhỏ cũng dừng lại. A Phương vốn nghĩ tiếp theo, nên là một lượng nước biển cực lớn sẽ tràn vào, không sai chính cô nghe thấy tiếng sóng biển, nhưng lại không cảm giác có nước biển tràn vào. Cô nghi hoặc lo sợ mở mắt ra, chỉ thấy bên ngoài mây đen xám xịt đang vùn vùn, nhưng bọn họ không phải đang ngậm ở trong nước, mà đang ở trên bờ.

Cô quay đầu, chỉ nhìn thấy anh nhú mày nhìn cô, khóe miệng khẽ giương, nhìn cô nói: “Đã tin kỹ thuật lái của anh chưa?” A Phương nhìn chằm chằm anh, giãy tiếp theo, mắt to đen nhánh trong nháy mắt đã chứa đầy nước, theo tiếng khóc lớn của cô chảy ra ngoài.

□□□

“Hừ, ngoan, đừng khóc, đừng khóc – ” nhanh chóng cởi dây an toàn thay cô, miệng anh mặc dù nói như vậy, hai tay lại bận rộn thử mở cửa cabin,

nhưng anh đã thử mấy lần, cửa kia bởi vì mới vừa đụng chạm treo lên nên đã biến đổi không mở được. Đáng chết! Anh mắng thăm một tiếng, lại dùng sức lần nữa.

“Ồ..... Em thật sợ.....” A Phuong nức nở, ngheo ngào nói.

“A Phuong, em hãy nghe anh nói.” Anh buông tha cánh cửa bên này của mình, xoay người muốn cô thử mở cánh cửa ở bên cô, “Chúng ta bây giờ phải xuống máy bay, em có thể mở cánh cửa bên em ra không?”

Mặt cô đầy nước mắt nói: “Nhưng bên ngoài trời đang mưa mà”

“Đúng, hiện tại ngoài trời là đang mưa.” Anh duy trì vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười, miệng lại thốt ra lời nói cũng không giống như vậy, “Chẳng qua nếu như có chấy dẫu, anh sợ máy bay sẽ phải phát nổ.”

“Nổ?!” A Phuong nghe vậy thì sợ đến nước mắt cũng ngừng rơi, cô nàng lập tức xoay người phát huy quái lực trời sinh của mình ra sức đập cửa, không tới hai ba cái cánh cửa kia liền bị chân to của cô đá văng ra luôn rồi.

“Mau! Nhảy xuống!” Anh đang đứng ở phía sau cô gọi lớn. A Phuong vội vàng vàng nhảy xuống, còn chưa đứng vững đã bị cái túi to của anh ném xuống đập vào người.

“Oa a a –” cô kêu la vật vờ nhem nhuốc nằm bên bờ cát, miệng ăn đầy cát. Anh lại lục tục quăng xuống mấy bao đồ, sau đó mới nhảy xuống theo. A Phuong mới lồm cồm bò dậy liền bị anh kéo lên, “Sắp phát nổ rồi, chạy mau –”

Bọn họ liều mạng mà chạy, nhưng mới chạy có mấy bước, sau lưng lại truyền tới một tiếng vang thật lớn, sau đó một sức mạnh đánh tới làm hai người bọn họ bị đánh ngã xuống đất. Anh đang ngã xuống lại dùng cả thân thể bảo vệ cô, A Phuong bị đặt ở phía dưới miệng lại ăn thêm một ngụm cát.

“Khụ khụ - phi phi phi –” cô vội vàng phun cát ở trong miệng ra, trong tai lại nghe tiếng kim loại từ trên không trung đụng chạm rơi xuống, trong đó có một âm thanh rất gần gần đến nỗi làm cô sợ hãi, cô vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một mảnh của xác máy bay đang xoay tròn bay tới cô.

“Oa a – A Kiệt –” cô hoảng sợ nhận ra đây là cái gì, không khỏi hét chói tai một lần nữa. Lâm Từ Kiệt ôm cô lăn sang một bên, nhưng miếng sắt kia dù bay gần sát xuống mặt đất thì tốc độ cũng dần chậm đi, nhưng cũng không dừng lại, ngược lại thay đổi phương hướng lại hướng về phía bọn họ bay tới. Đáng chết, không còn kịp nữa nhanh!

Lâm Từ Kiệt thấy thế, cắn răng, che chở đầu của cô, liền đưa tay ra ngăn cản. Phanh một cái – cũng không biết là anh quá mức bình bình tĩnh, hay là vận số quá tốt, thế nhưng để anh đánh trúng bộ phận tron nhãn chứ không phải bộ phận gai góc của miếng sắt. Một cú đâm này, miếng xác thay đổi phương hướng, sau đó xoay hai vòng mới chịu rơi xuống, hai người kinh hãi nhìn chăm chăm miếng sắt gần trong gang tấc suýt chút làm mất mạng nhỏ này của bọn họ, cả hai đều thở hồng hộc.

Mưa to vẫn cứ tuôn rơi, một bên sóng biển vẫn tầng tầng cuộn cuộn xô bờ, cuồng phong trên không trung không ngừng rít gào, cách đó không xa xác máy bay vẫn đang hùng hực bốc cháy. Anh cúi đầu nhìn cô ở phía dưới người mình, sau đó nắm khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy cát trắng, dùng sức hôn cô.

“Trong miệng em có cát.” Hai giây sau, anh nói.

“Còn không phải là do anh đẩy em xuống sao.” Cô mặt hạnh tròn tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khe khẽ thờ nói.

“Anh không có đẩy em.” Anh chống nửa người, nhìn cô chăm chăm.

“Có.” Cô nhú nhú chớp mũi.

“Không có.” Anh nhủ chặt chân mày.

“Có!”

“Không có!” Hai người nhìn đối phương hằm hằm, đột nhiên sau đó, A Phuong ha hả mà cười lên, hơn nữa còn không thể vẫn hồi.

“Trời ạ, này cũng thật là hoang đường –” anh tại sao muốn từ trong mưa bão ở trên bờ cát, cùng cái cô ngốc này tranh luận chứ? Hung hăng mắng mình một tiếng, Lâm Từ Kiệt cúi đầu lần nữa chặn lại đôi môi đỏ mọng đang cười không ngừng kia, kết quả lần này đối lại thiếu chút nữa anh đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản.

Tiếng nổ mạnh một lần nữa vang lên, kéo thần trí anh trở lại. Thật may là hai má cô nàng ngốc nghếch này đang ửng hồng, cặp mắt mờ sương đang thờ gấp, hiển nhiên cũng đang mất đi không chế, ít nhiều làm thỏa mãn lòng hư vinh của anh, bằng không anh đúng thật là nghĩ muốn đá mình một cái.

Cúi người trộm hôn cô thêm một cái, anh mới đứng lên. Anh vừa rời khỏi người cô, những giọt mưa lạnh lẽo liền rơi xuống trên mặt, A Phuong nhát thời tỉnh táo lại, sau đó phát hiện mình đang ngây ngốc nhìn anh. Ngượng đỏ mặt, cô cực kỳ lúng túng ngồi xổm dậy, hỏi “Giờ phải làm sao đây?”

“Trước tiên chúng ta cần phải tìm một chỗ tránh mưa.”

Anh tự tay kéo cô đứng lên, thuận tay nhặt mắt kính rơi trên đất, trông kính bên phải bị nứt, nhưng vẫn còn có thể mang được. Anh đeo mắt kính lên nhìn

quanh bốn phía, rất nhanh xác định ra phương hướng, “Nơi đó, chúng ta đến bên đó đi.”

“Nhưng chỗ đó rất cao nha, hơn nửa chỗ đó không có gì cả.”

Lâm Từ Kiệt cảm ba lô rơi trên mặt đất lên, đưa cho cô, mình lại nhặt lên túi đeo lưng khác đeo lên lưng, lôi kéo bà xã không hề tình nguyện đi về phía trước nói: “Đứng, nhưng mà chúng ta có thể dựng lều được, chỗ đó rất rắn chắc, không giống chỗ đất cát ở dưới này.”

“Vâng vâng vâng. Anh thông minh nhất, anh lợi hại nhất.” A Phuong liếc mắt, tức giận lâu bầu, thật vất vả mới rời khỏi bờ cát, tay chân cô cùng anh từng chút từng chút bò lên gò cao trên kia, bò được một nửa đột nhiên nghĩ thầm “Này, lều trại ở đâu ra chứ?”

A Phuong thờ hồn hèn bò lên gò cao, chỉ thấy người kia đã sớm bỏ xa, mãi cho đến khi đến bên rừng cây bên kia vòng một lúc lâu mới quay về.

“Lâm Từ Kiệt – ” cô thờ hồn hèn vượt qua, vấn đề còn chưa hỏi tới, đã nhìn thấy anh mở túi đeo lưng. Cô ngần ngại, sau đó không lâu liền nhận ra đó là vật gì, khoan đợi đã nào.! Dù để nhảy? Cô tựa vào cây khô thờ, hai mắt tròn thật lớn.

“Dù để nhảy? Dù để nhảy? Dù để nhảy – ” cô không thể tin cứ lặp lại ba chữ kia, càng nói càng lớn. “Anh biết rõ đây là dù để nhảy, em không cần phải lặp lại lần nữa.”

Anh ngồi chồm hồm trên đất, lấy cả mặt dù ra ngoài, vừa nói: “Đưa con dao cho anh.”

“Anh – ” cô há mồm muốn mắng lại, nhìn tay anh đưa ra, nhất thời đổi lại câu nói: “Em ở đâu có con dao chứ?!”

“Ồ trong ba lô của em.” Tay anh vội vàng, trên mặt không có nửa điểm áy náy. A Phuong cời túi đeo lưng trên người, tức giận một bên vừa tìm kiếm con dao vừa nói: “Anh có dù để nhảy tại sao hồi này không chịu lấy ra chứ?”

Anh nhận lấy con dao cô đưa tới, nhú mày nói: “Ồ trong mưa bão sao?”

“Dù sao cũng hơn rơi máy bay mà bỏ mình!” Hai tay cô chống nạnh nói.

Anh cúi đầu tiếp tục công việc trong tay, nói: “Loại thời tiết như thế này, coi như dù có mở ra hết mức cũng không có cách nào ở trong gió lớn hạ xuống an toàn, coi như ở trong không trung có vận khí tốt, em rơi xuống chỗ nào? Trong biển? Anh nhớ là.” Anh ngẩng đầu nhìn ngắm cô một cái, “Em hoàn toàn không biết bơi, đứng không?”

“Em.” Cô ngượng ngùng đỏ bừng cả mặt, phò trương nói: “Em có mặc áo cứu sinh nha!”

“Vói bầu trời quý quai xám xịt này người vừa rơi xuống biển cũng sẽ bị sóng lớn cuốn vào trong biển, chứ đừng nói em còn đeo một mảng dù rơi xuống.”

Anh đứng dậy, đi tới một bên buộc chặt bốn góc mặt dù vững vàng vào trên mấy cây khô, vừa nói: “Anh cho là vội vã hạ cánh lên bờ tỷ lệ sống sót cao hơn so với cầm dù nhảy vào trong biển, cho nên anh chọn hạ cánh lên bờ.”

Cô nghe thấy nhất thời á khẩu, chỉ có thể chằm chằm nhìn anh.

“Còn vấn đề gì nữa không?”

Mặc dù không cam tâm, nhưng cô chỉ có thể ngáp ngừng nói: “Không có.”

Anh vừa trối sơi dây, vừa nhìn cô nói: “Nếu bây giờ anh đang dựng lều, em lại rảnh rồi không có việc gì để làm, có thể hay không nhắc đôi chân quý giá của em, đi tới bên cạnh xác máy bay nhặt mấy cái đồ đạc còn sót lại đưa đến đây được không?”

“Cái này.” Cô bủn môi, gật đầu xoay người, rút cuộc lần này rất nghe lời mà làm theo.

Chờ A Phuong đi trở về, anh đã thần kỳ dùng mặt dù để nhảy, làm ra thành một cái lều đơn giản nhưng vô cùng kiên cố. Trong nháy mắt đó, cô vô cùng xác định anh và đầu của cô xác thực có một sự khác biệt rất lớn. Đáng ghét! Cô âm thầm lâu bầu, nhưng vẫn không thể không bội phục thành tựu của anh. Thật là đáng ghét mà.

□□□

“Được rồi, xem xem bây giờ chúng ta có cái gì?”

Bởi vì nơi này cao hơn so với các nơi xung quanh, vì vậy mặt đất coi như khô ráo hơn, anh dùng mặt dù còn thừa lại trải lên trên mặt đất, ngồi lên trên mặc dù có chút không thoải mái, chung quy so với ngồi lên đất ẩm ướt vẫn tốt hơn lắm rồi. Bên ngoài trời vẫn đang mưa, chỉ là gió thổi đã nhỏ hơn. A Phuong mới vừa mang về một túi đeo lưng và một cái rương hành lý màu đen, rương hành lý là của anh, cái của cô đã bị đốt rụi, chỉ là túi đeo lưng là của cô.

Cô một cái một cái móc ra từng vật dụng gì đó có trong ba lô, bày trên mặt đất. Anh cũng mở rương hành lý của anh, cầm một cái áo sơ mi muốn cô thay. Đợi cô thay xong quay lại, lại kinh ngạc nhìn thấy trong tay anh đang cầm một chiếc điện thoại di động.

“Này, ông trời ơi. mau nhấn, mau nhấn, nhấn 119, gọi điện thoại nhờ cứu trợ, gọi người đến giải cứu chúng ta!” Cô kích động quỳ trước người anh,

khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn vì có cơ hội được giải cứu.

“Gọi đi, không được.” Anh đưa di động cho cô xem, chỉ thấy phía trên hiện lên không nhận được sóng điện thoại, biện pháp dùng điện thoại để truyền tin khẩn cấp cũng trở nên vô dụng đầu cô rụt xuống, hai vai suy sụp, bộ dáng ngày tận thế đang đến, buồn bã vô lực lầm bầm nói: Đúng rồi, cái nơi quý quái này, làm sao có thể thu được sóng.”

Thấy đôi mắt cô ướt át đầm lệ, anh xoa xoa tóc cô an ủi: “Yên tâm, chúng ta không đến đúng hẹn, bọn họ sẽ phái người ra ngoài cứu hộ. Em đi ngủ đi, ngày mai tình hình sẽ khá lên thôi.”

Mới là lạ, anh mới vừa nói như vậy, kết quả cô ngủ dậy, bọn họ liền rơi máy bay. A Phuong buồn bã nghĩ, lại không dám nói ra lời, chỉ lặng lẽ nằm xuống. Anh đắp áo khoác lên người cô, không lâu sau, anh cũng nằm xuống cạnh cô.

Bên ngoài mưa tí tách rơi xuống mặt đất, âm thanh sóng biển như gần ngay trước mắt. Sau đó, mặc dù rất nhỏ, ở trong gió rít sóng gầm anh vẫn nghe được tiếng nức nở của cô. Anh xoay người cô lại, kéo vào trong ngực. “A Kiệt. Em thật sợ.” Cô nghẹn ngào nói.

“Anh biết rồi.” Anh nhẹ giọng đáp lại, vừa dùng tay ma sát lên cánh tay và lưng lạnh như băng của cô, vừa lấy khăn giấy trong túi trước mặt ra lau nước mắt cho cô.

“Trước kia lần đầu anh lái máy bay, cũng rất sợ, chỉ là cái loại bay lên trên trời thật kích thích và khăn trương rất nhanh đã thay thế nỗi sợ hãi.” Cô ngừng đầu lên nhìn anh, bởi vì bốn phía quá mờ tối, cô chỉ lơ mơ nhìn thấy hình dáng khuôn mặt anh, “Anh học lái máy bay khi nào thế?”

“Lúc đi du học ở Mỹ.” Anh cầm tay cô để vào trong ngực, vừa tán gẫu nói: “Bởi vì quá nhàm chán, không có việc gì làm”

“Em cho là khi đó anh đang khăn trương sáng lập công ty mạng?”

“Vào ngày nghỉ.” Anh bổ sung.

“Cái gì là vào ngày nghỉ? Vừa sáng lập công ty vừa học lái máy bay?” Cô chưa chút nói. Hừ, dù sao cô chính là kẻ ngốc á. Mặc kệ là quản lý công ty hay là lái máy bay đối với cô mà nói đều là chuyện cao siêu khó khăn nhất, thứ người như thế cùng cô vĩnh viễn không hợp.

“Máy bay.” Ở trong bóng tối anh nghe cô khề xì một tiếng, bất giác nhếch mép lên, “Chẳng lẽ em muốn học, anh có thể dạy em.”

“Cô sùng sốt một lúc, “Thật?”

“Ừ!”

“Nhưng.” A Phuong hơi chần chờ.

“Như thế nào?”

“Em rất ngốc.” A Phuong lúng túng nói. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng loại sự thật này dù thế nào đi nữa không nói anh cũng sớm biết.

“Em biết sao.” Anh ôm cả người cô, đùa giỡn nói: “Em đã gả cho anh, tương lai còn nhiều thời gian mà, từ từ học.”

Lòng A Phuong ấm áp, bất giác cũng ôm lấy hông anh, tiến sát vào lồng ngực ấm áp của anh. Thật lâu sau, cô mới nhỏ giọng mở miệng: “A Kiệt.”

“Hả?”

“Chúng ta có thể sẽ chết không?”

“Sẽ không đâu.” Anh nói như chém đinh chặt sắt.

“Thật?” Cô lo lắng yêu cầu được bảo đảm

“Thật.”

Giọng anh trầm thấp bảo đảm ở bên tai cô, A Phuong khẽ cắn môi dưới, lệ nóng bất giác trào lên hốc mắt.

Thật ra cô biết nửa điểm anh cũng không hề nắm chắc, nhưng vẫn không chút do dự nói lời lừa gạt cô, vì chính là muốn cho cô yên tâm.

Bởi vì như thế, cho nên hai mắt anh nhắm nghiền, giả vờ mình đang ngủ thiếp đi.

Mặc dù, anh và cô đều biết, một đêm này, hai người đều không hề chợp mắt đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đồi Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Từ trong mộng tỉnh lại, ý niệm đầu tiên của anh là cảm thấy xương cốt rã rời, ý niệm thứ hai chính là không thấy tiểu ngọc ngê kia đâu.

Anh lập tức ngồi dậy, không để ý đến xương cốt và cơ bắp đang phát ra ý muốn kháng nghị, cảm cái mắt kính đeo lên, không hề do dự lao ra khỏi lều tạm.

Nhưng mới chạy có mấy bước, anh liền dừng lại.

Cô ở trên bờ cát.

Bầu trời xanh trong không có một bóng mây, làm cho người ta hoài nghi ngày hôm qua mưa to bão táp đều là giả dối, chỉ có những cái bè gỗ bị tàn phá trôi dạt lên trên bờ biển mới cho thấy được sức tàn phá của áp thấp nhiệt đới ngày hôm qua.

Dưới trời xanh mây trắng, cô chân không chạm đất, đứng ở trên bờ cát bên cạnh một gốc cây dừa.

Gió biển thổi nhẹ qua, thổi lên mái tóc dài ngang vai và bộ quần áo màu trắng của cô.

Màu xanh dương của mặt biển, màu xanh của lá cây, màu trắng của bờ cát và cái áo đầm trắng cô đang mặc, ngẩng đầu lấy tay che đi ánh mặt trời làm chói mắt, không biết cô gái ấy đang nhìn cái gì.

Một cảnh này, thoát nhìn giống như hình ảnh trong phim ảnh, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt cao nhã hiền thực kia đột nhiên đi vòng quanh thân cây dừa kia xoay một vòng tròn.

Kỳ quái, cô đang làm cái gì thế?

Anh nhú mày phải, đang muốn cất bước đi về phía trước, ai ngờ đột nhiên lại thấy cô đưa tay ôm thân dừa ra sức rung thân cây.

Anh thấy mà choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, hai ba trái dừa liền lách ba lách bịch từ trên thân cây rơi xuống, tiếp theo bà xã mới cưới của anh, động tác nhanh như chớp, nhanh chóng nhặt lên mấy trái dừa đang nằm lăn lóc trên bờ cát, hai tay đang cầm chiến lợi phẩm của cô vội vã chạy trở lại.

“A Kiệt! Nhìn, mau nhìn! Trái dừa! Có trái dừa đó!” Cô hưng phấn kêu lên, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng nặng nề thở dốc, cầm mấy trái dừa cố gắng đưa lên trước mặt anh giống như đang hiến một vật quý trân bảo.

Anh kinh ngạc nhìn cô, giây tiếp theo, anh không cách nào có thể ngăn chặn được cười bật to thành tiếng.

“Ha ha ha ha ha ha ha hắc – ”

A Phương bị anh cười nhạo cảm thấy có chút xấu hổ, rồi lại không biết mình đã làm gì mà anh lại cười đến như vậy.

Cô đứng ngây ngốc tại chỗ rất lâu, muốn đợi anh cười xong, nhưng thế nhưng anh lại không có ý muốn dừng lại.

“Anh cười cái gì a, có gì đáng cười chứ?”

“Không có..... Không có gì.....” Biết cô đang bắt mắ, nhưng mặc dù anh lắc đầu nói không có, nụ cười châm biếm trên mặt vẫn không vui đi.

A Phương chu miệng lên, bắt mắ nhìn anh, “Em tốt bụng mang dừa đến cho anh uống, vậy mà anh làm gì cười đến như vậy chứ?”

Anh mỉm cười lắc đầu, khoe mắt ẩn chứa nước mắt sau trận cười lớn, đưa tay cầm lấy trái dừa trên tay cô nói: “Làm rất khá, bà xã.”

Anh cúi người hôn trộm lên đôi môi thơm của cô, sau đó quay người đi xử lý hai trái dừa này.

A Phương không ứng phó kịp bị hôn trộm, cô đỏ mặt, khẽ sờ cánh môi, có chút mờ mịt bay bổng.

A Phương ôm trái dừa tham lam uống sạch nước dừa, có chút chưa thỏa mắ liếm liếm môi.

Anh lấy con dao chặt đôi trái dừa lấy thịt dừa, hai người chia nhau ăn không chừa lại một mớ.

Dựa vào quái lực của A Phương, hai người hái được không ít trái dừa, ít nhất trong nhất thời sẽ không đói bụng.

Sau khi ăn uống no đủ, A Phương ợ lên một cái, nhìn anh đang đứng bên cạnh xác máy bay như đang tìm kiếm thứ gì đó, bất giác cũng vội vàng đi tới.

Anh thử lôi các mảnh vụn của xác máy bay ra ngoài, tìm kiếm bên dưới, nhưng lại bởi vì quá nặng mà mấy lần kéo thử cũng không lên.

A Phương thấy thế, liền đi đến, tay phải nắm lên một cái, liền giống như một đứa trẻ kéo cái mền lên đắp, dễ dàng kéo được cái mảnh vụn xác máy bay lên.

Lâm Từ Kiệt nhìn thấy mà sững sờ, mới nhớ đến cô có khí lực lớn.

“Anh không phải tìm đồ gì đó sao?” A Phương nhìn anh đang sững sờ, không khỏi nhắc nhở.

Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu xem xét, quả nhiên ở chỗ đó có cái hộp vuông mà hôm qua bị anh ném xuống trước khi xuống máy bay.

Mặc dù cái hộp kia bị vỡ mạnh, nhưng mà những thứ bên trong cũng xem như vẫn còn lại đầy đủ.

“Đây là cái gì?” Nhìn xem không hiểu được mấy cái chữ tiếng Anh trên vỏ hộp, A Phương đi lại, nhìn vào trong cái hộp, lại không nhận được kích động mà kêu lên: “Anh lên máy bay mà còn mang súng theo để làm gì?”

“Đây là súng phóng tín hiệu.” Anh nhìn cô một cái, tiếp tục kiểm tra trong hộp đồ còn cái gì có thể dùng được không.

“Hôm qua anh vì cái này mà đẩy em xuống sao?” A Phương hừ nhẹ một cái.

“Anh không có đẩy em.” Anh cầm cái hộp đóng lại, muốn cô cầm lấy, lại vừa khom lưng lục tìm những vật dụng khác còn sót lại.

“Có.” Cô đứng sau lưng anh, ôm đóng đồ anh giao cho cô.

“Không có – ” Phát hiện mình và cô lại đang tranh cãi vô nghĩa, anh dừng lại sửa lại câu nói: “Thôi.”

“Thôi cái gì, anh rõ ràng có đẩy em.” A Phương nhún chop mũi oán trách.

“Đúng, anh đẩy em.” Anh nói theo ý cô, may mắn tìm thấy hộp cấp cứu trên máy bay.

“Anh gạt em.” Cô mắt húng bữu môi.

Lúc này anh cũng không trả lời lại, chỉ là lại kín đáo đưa cho cô thêm cái hộp cấp cứu, cái hộp cấp cứu này hoàn toàn đã chạm đến cảm của cô, A Phương vì để cho nó không thể trượt rơi xuống ,

không còn cách nào khác hơn là dùng cảm để cố định nó.

Lần này thế nhưng yên tĩnh hơn rất nhiều.

Anh hài lòng nhìn cô tay vịn chân loạn ôm những thứ đó, xoay người lại tiếp tục công việc đang dang dở của mình.

Nào biết cô chỉ vừa mới yên tĩnh không quá hai giây, đột nhiên lại phát ra tiếng chói tai kinh người.

Anh nhanh chóng xoay người lại, lại thấy cô vứt bỏ toàn bộ đồ ở trên tay, bản mình nhảy tới trên người anh, giống như chú gấu koala ôm lấy thân cây.

“Oa a! Rắn! Có rắn – ” A Phương nhắm mắt thất thanh kêu loạn, đôi chân vòng quanh hông anh, hai cái tay lại ôm thật chặt cổ anh, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi xuống đất, con rắn kia sẽ bò lên trên người cô.

Cho tới bây giờ anh cũng không biết tại làm sao cô lại có thể nhảy cao đến như vậy!

A Phương dụng lực chồm tới khiến thiếu chút nữa anh cũng phải ngã nhào, Lâm Từ Kiệt ôm cô lao đảo lui về sau vài bước, cơ thể thật vất vả mới có thể đứng vững, kết quả sau khi chăm chú quan sát, nếu như cô nói đó là rắn, cách chỗ cô đứng vừa rồi cũng cỡ khoảng năm sáu mét.

“A Phương.” Anh đang bị cô nhiệt tình ôm lấy, gian nan phát ra tiếng nói gọi cô.

“Cái gì? Cái gì nha?” Cô run rẩy, chết cũng không chịu mở mắt.

“Trước hết em có thể buông cái cổ của anh ra không?” Giọng nói anh áp bách, gắng sức nói: “Em còn xiết chặt nữa anh cũng không thờ nổi nữa rồi.”

Cô nghe vậy thoáng buông lỏng tay, nhưng vẫn còn cực kỳ sợ hãi hỏi: “Con rắn đó đi chưa? Còn ở đó nữa không?”

Lâm Từ Kiệt thờ phỉ phò hai cái mới tức giận nói: “Đó không phải là rắn, là sợi dây.”

“Ách, hả?” Cô ngẩn ngơ, mở mắt ra.

“Ừ.” Anh ôm cô đi tới, muốn cô xem rõ cái sợi dây kia.

Sau khi nhìn rõ, A Phương mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, cúi đầu xin lỗi nói: “Em. Ách. Cái này nhìn sơ rất giống chứ sao.”

“Đồ ngốc.”

“Hừ.” Cô yên lặng rên lên một tiếng, biểu hiện sự kháng nghị.

“Hừ cái gì?” Anh nhếch mép lên.

“Dù sao em cũng chính là ngốc á....., cả ngày đều chê em ngốc.....” Cô bĩu môi mắt húng lầu bầu mấy tiếng.

“Ai nói anh chê trách hả?” Anh buồn cười nhìn cô.

A Phương nghe thế lại càng thêm bất mãn, bỗng nhiên ngẩng đầu, vỗ đầu vai anh nói: “Anh đó, chỉ có anh! Cả ngày lẫn đêm gọi em là Đồ ngốc, coi như em không ngu ngốc cũng bị anh mắng cho ngốc luôn! Chê em ngốc tại sao còn lấy em chứ?”

Anh trầm mặc, nhìn cô hai giây, bộ dáng như mới bừng tỉnh hiểu ra, cố làm ra vẻ muốn hỏi ngược lại: “A, đối với chuyện đó, tại sao anh lại lấy em nhỉ?”

“Em làm sao biết! Vậy mới muốn hỏi anh a!” A Phương giận sôi cả lên, đầu óc cũng bị anh làm cho mơ hồ cả rồi.

“Có thể là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh đó.” Anh nói giỡn.

“Lâm Từ - ” cô tức giận nghĩ muốn nhấc chân đạp anh, sau đó mới phát hiện đôi chân của mình đang kẹp chặt lấy hông của anh, tình huống này làm cho cô hoảng sợ đến hết hồn.

Trời ạ, thật xấu hổ mà! Cô làm sao lại nhảy lên anh như vậy a?

Nghĩ tới tình hình lúc nãy, cô cảm thấy mình thật mất mặt, nghĩ buông lỏng chân để chạm xuống đất, thế nhưng tay anh đang ôm cái mông nhỏ của cô lại không có ý muốn buông ra.

Phát hiện cả người mình cơ hồ là dính cả vào trên người anh, từng tế bào trên người cô hình như vào lúc này cũng nhạy cảm hơn, “Anh anh anh anh anh..... Thả em xuống.....”

“Vì sao?” Anh nhướn nhướn mày, khoe miệng chứa đựng nụ cười quỷ quyết.

“Như vậy..... Rất kỳ cục á.....” Cả khuôn mặt cô đỏ bừng, luống cuống vỗ vai anh, muốn anh để mình xuống.

“Sẽ không, anh cảm thấy như thế này lại vô cùng tốt.” Anh chui vào cổ cô, cười trộm thầm nghĩ, nếu như hai chân cô kẹp chặt hơn chút nữa thì càng tốt.

Hơi thở ấm áp của anh phả lên gáy cô, A Phương chỉ cảm thấy trái tim nhỏ của mình cứ lịch ba lịch bạch nhảy lên nhảy xuống.

“Ừ..... Như vậy thật không tốt á.....” Cô thẹn thùng thì thầm, nhưng cánh tay vốn vòng quanh cổ anh, lại không tự chủ được ôm mái tóc đen dày của anh mà xoa nắn, đôi chân cũng theo bản năng mà kẹp chặt hông anh.

“Chỗ nào không tốt?” Anh khẽ cắn vào vành tai cô.

Cô xấu hổ nói: “Bây giờ là ban ngày cũng.....”

“Chúng ta đang hưởng tuần trăng mật.” Anh nói.

“Hả?” Cô ngẩn ngơ, không có cách nào phản bác lại anh.

Ách, ừ, nhưng mà, anh nói cũng không sai nha....., dù sao bốn bề cũng vắng lặng..... Cái này..... Bọn họ cũng đích xác là đang trong ngày hưởng tuần trăng mật đi..... Mặc dù đang gặp nạn..... Ai nha..... A á.....

“A Kiệt.” Cô đẩy đẩy anh.

“Hả?”

“Rìa mép của anh thật cứng.”

Anh bật cười, thật lâu không thể ngăn được.

Xem ra, dù là ở trên đảo không người, chỉ cần có cô ở đây, anh cũng không sợ sẽ cảm thấy buồn chán!

Trời xanh, mây trắng, sóng biển rì rào.

Ba ngày sau, trên mặt biển vẫn không nhìn thấy bóng thuyền nào cả, trên trời cao xanh thăm thẳm cũng không nhìn thấy bóng dáng của máy bay nào bay ngang qua.

Thật kỳ quái, A Phương phát hiện thấy mình cũng không hề sợ hãi, hoặc là nên nói, cô sợ là không sai, nhưng vì có anh ở đây, cho nên không khỏi cảm thấy thật yên tâm.

Ba ngày nay, thật ra cô cũng có chút buồn bực tính khí anh đã thay giống như có chút tốt hơn, nhưng ngay sau đó lại nghĩ có lẽ bởi vì hai người bọn họ đang gặp cảnh không may.

Chỉ là, thành thật mà nói, ở nơi này anh đối xử với cô cũng không tệ lắm, cô vốn tưởng rằng anh trời sinh là một Đại Thiếu Gia, nên mọi chuyện sẽ không biết làm, cho nên theo thói quen cô vốn nghĩ sẽ thay anh tìm cây cỏ, nước, để chăm sóc anh.

Nhưng hoàn cảnh trên thực tế, lại hoàn toàn ngược lại.

Anh không chỉ có thiên phú về thương nghiệp, hơn nữa đối với việc sinh tồn nơi hoang dã cũng rất giỏi.

Phát hiện điều này, làm cho cô không khỏi tức giận, bởi vì điều này làm cho cô cảm giác mình càng thêm ngu ngốc.

May mắn anh cũng không dùng điểm ra để ra vẻ với cô, chẳng những không giống như khi còn bé đùa cợt cô, ngược lại chăm sóc cô tốt.

Nhưng anh đối tốt mà không biết nguyên nhân tại sao, lại làm cô yên lặng cảm thấy có chút lo lắng, cũng giống như cô không hiểu tại sao anh lại lấy cô í.....

Ngồi trên bờ cát nhìn anh hít sâu một cái lặn vào trong nước, không đến hai ba lần, anh đã nổi lên, trong tay cầm một đồng vật xù xì kỳ lạ.

“Đó là cái gì?”

Anh đi đến bờ cát, cầm dao cạy những cái thứ đen kịt kia ra, A Phương đi đến cạnh anh nhìn.

“Con hàu.” Anh dùng dao cạy xác hàu, đưa cho cô.

A Phương vừa nhìn thấy vật kia, mãnh liệt lắc đầu, “Này – Này thật giống đằm.”

“Ăn ngon lắm” Anh lộ ra nụ cười tà ác, đưa con hàu đến trước mặt cô.

“Em mới không cần.” Cô đứng lên lui lại hai bước, làm mặt quỷ với anh.

“Tư âm bổ dương đó.” Anh cười đến mặt mờ, lông mày nhếch lên, một hộp nuốt vào con hàu trơn trượt lạnh như băng.

“Ặc.....” Cô làm một dáng vẻ muốn nôn, “Anh thật ghê tởm”

“Thật không cần?” Tay chân anh gọn gàng lại cạy một con khác.

“Không cần.” Cô lắc đầu nguầy nguậy, “Em ăn dừa là được rồi.”

Anh hút một cái lại nuốt một con hàu vào bụng.

“Ah – ” A Phương run rẩy lập cập.

Thấy vẻ mặt khinh bỉ của cô, trong mắt anh thoáng qua tia sáng tà ác.

A Phương nhìn thấy, lập tức lùi lại thêm ba bước, cảnh cáo anh nói: “Anh anh anh anh anh..... Cách xa em ra một chút đó!”

Anh lộ ra vẻ mặt dụ dỗ đến gần cô, “Ăn một con đi, thật sự ăn ngon lắm, này là vật thượng đẳng đó.”

“Em mới không cần.....” Cô mắt hạnh tròn tròn, không tin tưởng lui bước về phía sau.

“Không phải vậy..... Anh cho em ăn cái này ngon lắm” Anh lại cạy một con hàu nữa, nói xong anh liền ăn vào trong miệng lại không nuốt xuống, đưa tay phải bắt lấy cô.

“Oa a a – ” A Phương bị dọa sợ quay người bỏ chạy, “Đừng nha, cái người này thật đáng ghét quá biến thái – ”

Anh ở trên bờ cát đuổi theo cô, A Phương giọng nói lại trách mắng, liều mạng trốn tránh, chỉ là cuối cùng vẫn bị anh bắt được.

“Đừng á, đừng á! Lâm Từ Kiệt, anh dám làm như vậy, em sẽ ói lên trên người anh!” A Phương liều mạng ngăn cản cái miệng của anh, chỉ sợ anh thật sự nuốt cái vật ghê tởm trong miệng anh vào miệng cô.

Trong lúc hỗn loạn giây giũa, cô đột nhiên nghe tiếng nói thật thấp của anh: “Đừng động.”

“Ah? Gì?” Ánh mắt anh không khỏi khấn trương, A Phương ngẩn ngơ, đầu tiên là phát hiện con hàu trong miệng anh sớm đã bị anh nuốt xuống bụng, sau đó phát hiện tầm mắt của anh không có nhìn cô, ngược lại nhìn chăm chăm lên một nơi nào đó trên đỉnh đầu của cô.

“Hừ, đừng động.....” Giọng nói anh vừa cảnh cáo vừa trấn an, tầm mắt không hề di chuyển sang chỗ khác.

“Cái..... Cái gì nha?” A Phuong nằm ở trên bờ cát, không khỏi khẩn trương hồi hộp, cô một chút cử động cũng không dám, chỉ thấy một giọt mồ hôi từ trên gương mặt tuấn tú nghiêm túc của anh đang từ từ lăn xuống.

Cô càng ngày càng khẩn trương, đang muốn mở miệng hỏi lại lần nữa, lại thỉnh thoảng nghe một hồi tiếng kỳ dị lách cách truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Cô cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thiếu chút nữa lập tức nhảy dựng lên.

“A..... A Kiệt.....” Cô run rẩy, nhỏ giọng muốn mở miệng.

Anh lấy ngón trỏ đặt lên trên miệng cô, hai mắt vẫn âm trầm nghiêm túc nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Âm thanh tê tê này nghe càng ngày càng gần, A Phuong sợ đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống luôn rồi.

Bỗng chốc, thời điểm đang cho là con rắn kia sẽ bò lên trên người cô, anh đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh kéo cô dậy, A Phuong bị anh kéo ngồi dậy đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy con rắn kia cũng muốn nhảy lên công kích cô, anh nhanh như chớp đưa tay bắt được con rắn bảy tấc kia.

Thân rắn to lớn ở trên không trung không ngừng vẩy vẹo, đường vân trắng đen nhìn cực rõ ràng dưới trời xanh thẳm nhìn cực kỳ dữ tợn.

Anh khẽ vung tay ném đi, liền ném con rắn nước vào mặt biển xa xa.

Tất cả chuyện này, xảy ra chỉ trong tích tắc, A Phuong tròn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Đồng thời khi rắn nước rơi vào trong mặt biển, cả người cô cũng một lá ngồi liệt trên mặt đất, sau một cái chớp mắt, cô liền phát hiện cả người mình đã bị anh kéo vào trong ngực, anh đang hai cánh tay dùng sức bao bọc lấy cô đến nỗi thậm chí cô cảm thấy có chút đau khó có thể hô hấp, cô lại không có ngăn cản, ngược lại rất chào đón cái đau đó, bởi vì nó chứng minh Chung Thực Phuong cô vẫn còn sống, vẫn chưa có chết.

“Ông trời của tôi ơi.....” Anh thì thầm ôm chặt cô, cảm thụ sự ấm áp của cô, tim đập của cô, cùng da thịt mềm mại của cô.

Mới vừa trong nháy mắt, anh cho là anh sẽ phải mất đi cô.

Anh đã từng gặp qua loại rắn nước đó, nó có hệ thống nọc rất độc, bị con rắn kia cắn, dù là lập tức đưa đi cấp cứu cũng không nhất định sẽ được sống sót, huống chi bọn họ còn bị vây trong một đảo hoang không người.....

“Em ghét rắn.....” Thật vất vả an định tâm thần, A Phuong an phận ở trong ngực anh, lẩm bẩm

Anh không có cách nào nói chuyện, chỉ là cúi đầu hôn cô rất sâu, chân thật cảm thụ sự tồn tại của cô.

Nụ hôn của anh chân thật và mãnh liệt, A Phuong chỉ cảm thấy muốn ngất xỉu, cái đầu nhỏ không nhịn được lại suy nghĩ miên man.

Đáng ghét, ông trời thật không công bằng.....

Cô thở hắt hắt, mê man ngơ ngàng nhìn anh.

Người đàn ông này đáng đáp vừa đẹp trai lại tàn bạo, không những có thể lên trời, còn có thể xuống biển, ngay cả cầm con rắn cũng không làm khó được anh, làm cô không nhịn được lại bắt đầu lẫu bẫu, “Có cái gì anh không làm được hả?”

Anh nhú mày, đột nhiên bật cười, không chút do dự nói: “Mang thai sanh con.”

Ách..... Vậy cũng được.....

Cô suy nghĩ một chút, nói như vậy, cô rốt cuộc cũng có thể lợi hại hơn một cái so với anh rồi?

Ha ha, thắng!

Cô cười khúc khích, chỉ là ngay sau đó nghĩ cái này cũng không đáng gì để vui mừng, cô là phụ nữ, anh là đàn ông, anh vốn không thể mang thai a

Hai vai A Phuong rũ xuống, lại bắt đầu ừ ừ.....

Ai.....

□□□

Rắn nước há miệng nhào tới, răng nanh trắng hếu tua tủa lại sắc bén!

Không –

Anh chợt bừng tỉnh, mồ hôi lạnh từ sống lưng chảy xuống

Xung quanh một mảnh tối tăm, cách đó không xa tiếng sóng biển vỗ bờ nhộn nhạo chậm rãi theo một quy luật.

Là mơ.

Anh lấy tay chạm vào vào A Phuong đang ngủ say ngay bên cạnh mình, cảm thụ nhiệt độ và nhịp thở của cô, tâm trạng mới thả lỏng.

Cô ngủ rất an ổn, tựa giống như những ngày trước, như một tinh linh không cẩn thận rơi xuống phạm trần.

Anh luôn biết cô rất tốt, từ lần đầu tiên gặp mặt thì anh đã biết rõ rồi.

Sau mấy năm, chỉ là để anh thêm rõ ràng về sự thật này.

Anh lớn lên trong hoàn cảnh, giống như Tôn Ngộ Không đang đeo trên đầu chiếc vòng Kim Cô, từ nhỏ đã trói buộc anh đến sít sao, anh phải làm một đứa trẻ thật ngoan ngoãn, phải thông minh, phải hiểu chuyện, không thể làm trái ý muốn của gia tộc, anh vẫn luôn tự nói với mình như vậy, nghiêm cẩn tuân thủ lời dạy bảo của các bậc trưởng bối.

Sau đó, cô xuất hiện, một cô gái vừa đơn thuần, ngây thơ vừa thiện lương đáng yêu.

Cô không bị người lớn áp đặt gông xiềng, lưng không đeo gánh nặng mong mỏi cầu trưởng bối, cô chỉ cần vui vẻ, khoái khoái lạc lạc lộ ra nụ cười khúc khích đơn thuần thánh thiện, cũng không bị người ta tán tụng.

Anh lúc ấy cũng chưa từng hâm mộ ghen tỵ đến như vậy, hâm mộ cô vô câu vô thúc*, ghen tỵ cô đơn thuần thiện lương.

*Vô câu vô thúc: không bị trói buộc, không bị gò ép.

Nhưng cô vẫn là một người duy nhất, sau khi bị anh đối đãi ác ý, vẫn như cũ chân thành quan tâm đến anh.

Lúc đầu anh cho rằng cô ngu ngốc, chỉ là ngu ngốc.

Nhưng vào ngày sinh nhật anh mười tuổi ấy, trong nhà mặc dù tổ chức bữa tiệc sinh nhật của anh, trên thực tế cũng là bữa tiệc thương nghiệp xã giao của những người lớn, cho nên anh sớm rời khỏi bữa tiệc ấy cũng không ai phát hiện ra, tất cả mọi người cũng không phát hiện anh đang cảm mạo nóng sốt, ngay cả cha mẹ của anh thậm chí bác Hank quản gia cũng không phát hiện ra, nhưng ngay khi thiếu chút nữa anh té xỉu trên hành lang thì cô lại lôi kéo bác Hank quản gia xuất hiện trước mặt anh.

“Nhanh lên, Hank, nhanh lên đi –” cô dùng bàn tay nhỏ bé, lôi kéo ống tay áo của Hank, gấp đến độ giống như bộ dáng kiến bò trên chảo nóng.

“Thục Phuong tiểu thư, đợi chút, đừng có chạy, cẩn thận kéo ngã.” Hank chạy chậm bước đi theo, khi nhìn thấy anh tựa lưng bên tường thì cực kỳ kinh ngạc, “Tiểu thiếu gia, cậu sao rồi?”

Tầm mắt của anh bởi vì sốt cao mà có chút mơ hồ, trước khi bất tỉnh, chỉ thấy gương mặt tròn vành vạch của cô sáp lại gần, dùng cái tay nhỏ bé vỗ lên mặt hắn, lo lắng gọi: “A Kiệt..... A Kiệt.....”

Nửa đêm tĩnh lại, cô nằm ở bên cạnh anh, tay nhỏ bé mập mạp, nắm chặt tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập vẫn còn vương vấn những giọt nước mắt.

Sau đó Hank mới nói cho anh biết, A Phuong nghĩ là anh phải chết, khóc đến một vốc nước mũi, một thanh nước mắt, chết cũng không chịu rời khỏi anh, cho nên người lớn mới để cô ở lại.

Đến bây giờ, anh vẫn nhớ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo âu của cô kéo tay Hank chạy về phía anh.

Không có ai phát hiện, không có ai phát hiện, chỉ có cô.

Đưa tay ôm lấy cô, anh hít một hơi thật sâu, ngửi một ít hương thơm trên người cô mới làm cho anh an tâm.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có cô, chỉ có cô mới có thể nhìn ra vỏ bọc nguy trang của anh, biết được hi vọng ẩn giấu trong lòng anh; cũng chỉ có ở trước mặt cô, anh mới có thể hoàn toàn tỉnh táo, làm chính mình.

Nhưng cô càng ngày càng thể hiện thiện lương và tốt đẹp, lại làm cho anh càng ngày càng sợ sẽ có người cướp cô khỏi anh, cho nên anh vẫn cố ý không chế cuộc sống của cô bảo bọc cô xung quanh mình, nhưng cô vẫn thoát đi được, giống như chú chim nhỏ được thoát khỏi lồng, vui vẻ bay về phía bầu trời tự do, tránh thật xa không để tâm đến anh nữa.

Khi anh phát hiện cô sẽ bị người khác cướp đi, đã vội vàng, anh quên những giáo điều rằng dạy từ nhỏ đến lớn, quên lời cha ân cần dạy bảo công tư phải rõ ràng, quên nên có lý trí và kềm chế, anh đã phạm vào sai lầm lớn nhất vĩnh viễn khó quên được – anh lừa gạt cô đã nhận thụ quyền từ cha Chung, ô nhục phẩm giá của cô, lấy cô ra bốn cột không đáng giá một đồng!

Anh không chỉ lấy việc công làm việc tư, còn làm thương tổn cô, không những như thế, anh còn không chịu thừa nhận sai lầm của mình.

Ngu xuẩn đã đòi lấy cái giá thật cao, cô đóng cửa không ra ngoài và tuyệt thực để kháng nghị, và làm gia trưởng hai nhà tức giận.

Năm đó đến nước Mỹ, nói dễ nghe một chút là đi du học, nói một cách khó nghe chính là bị lưu đày.

Chờ anh rồi cuộc làm rõ được tâm ý của mình, le4 quy1 d90n6, ba Chung lại đưa ra một điều kiện –

“Nhóc con, cậu nuôi nổi A Phuong sao?”

“Con đương nhiên – ”

“Ta là nói dựa vào chính cậu, không phải dựa vào gia cảnh tổ tiên nhà cậu để lại.” Ba Chung lạnh lùng nói: “Của cái là vật ngoài thân, tiền tài như nước chảy, có đến sẽ có đi, hiện tại Lâm gia có tiền không có nghĩa cậu sẽ có thể kết hôn với con gái ta, mở một gang sơn đi, gang sơn của chính cậu.”

Vì sự tán thành của ba Chung, anh tốn hết mười hai năm.

Mười hai năm.

Anh xiết chặt hai cánh tay, thở dài.

Nếu anh đã khổ cực lâu như thế, kết quả ngay tại lúc này mà mất đi cô, anh có thể sẽ uất ức mà bỏ mình theo cô.

Bầu trời đêm ở Nam Thái Bình Dương, là một màu xanh đen.

Trong đêm tối những ánh sao nhiều không kể xiết, mỗi một ngôi sao đều giống như đang cười nhạo thần kinh đang khấn trương của anh.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trời sáng, A Phuong mở con mắt tìm nhem, ngơ ngác ngồi dậy. Trên biển từng đợt sóng lớn lấp lánh ánh vàng, cuộn cuộn sóng bạc vỗ vào bờ cát, từng đợt, sóng đánh vang dội. Vị trí bên cạnh, đã sớm không một bóng người, cô ngáp một cái thật to, đứng lên, vừa đuổi lưng một cái vừa đi ra khỏi lều. Ở ngay ngoài lều, có một trái dừa đã được chặt sẵn, cô thuận tay cầm lên, uống liền một hớp nước dừa, sau đó đứng trên đồi cao tìm kiếm anh.

Không xem còn tốt, vừa nhìn cô lập tức bị dọa sợ đến xanh mặt, ném luôn trái dừa đang cầm trên tay ra sau đầu, cô hai ba bước liền từ trên đồi cao chạy xuống dưới bờ biển, vừa vẫy vẫy tay vừa hét to. “A Kiệt – ” anh nghe tiếng kêu, quay đầu nhìn cô.

A Phuong vừa chạy vừa sợ, vọt vào trong sóng bạc, kết quả không ước lượng đúng, ngược lại đụng anh ngã. Anh bảo vệ cô, hai người vùi vào trong biển chạm đến eo, một sự đau đớn sắc bén cho anh biết cánh tay trái đã bị đá cứng dưới đáy biển cửa trùng, anh nhin đau, lần nữa đứng vững, thuận tay đỡ cô lên.

“Sao vậy?” Anh lau nước đầy cả mặt.

A Phuong còn chưa đứng vững liền vội vả lôi kéo anh lên trên bờ, vừa mắng: “Sao vậy? Anh anh còn hỏi em sao vậy?”

Thật vất vả hai người mới lên tới bờ, cô tức giận nắm bờ vai anh, nhìn anh cả giận nói: “Anh chán sống hay sao thế? Trong nước kia có rắn độc anh cũng không phải không biết, anh không có chuyện gì chạy vào trong biển để làm gì hả?! Xin nó cắn anh sao?”

Anh ngần ra, giống như là không ngờ cô sẽ nói thế.

A Phuong thấy thế, lại càng bốc hỏa, cô cho rằng anh không biết sống chết khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, mở miệng nắc nheo một hồi: “Bình thường không phải anh thông minh lắm sao? Thế nào vào lúc này lại không biết suy nghĩ như vậy? Nơi này chim không thả phân, nếu như anh chết, vậy em sẽ thế nào? Em vừa mới gả cho anh! Anh muốn em làm quả phụ cũng không cần phải làm như vậy – này, trời ơi, đáng chết mà – ” A Phuong mắng được một nửa, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy cánh tay anh đang bị chảy máu, làm cô sợ hãi dừng mắng mọ, “Đáng ghét, tay của anh – anh bị thương tại sao lại không nói?”

“Anh.” Anh vừa mới muốn mở miệng, nhưng cô lại không cho anh cơ hội trả lời, chỉ là khuôn mặt trắng bệch hấp tấp vội vàng xé rách quần áo của mình, trước tiên buộc chặt lại vết thương cho anh, ngay sau đó chạy về lều cầm lấy hộp cứu thương.

“Cái người này tại sao lại không biết chăm sóc cho bản thân mình!” Cô chạy đến bên anh, người vừa đến liền mắng xuống một câu, nhưng trong nháy mắt người đang mắng, nước mắt lo lắng cũng là chảy rơi.

Cô tay vội chân loạn thay anh tẩy rửa vết thương thoa thuốc, miệng lại thút tha thút thít cầu nài, hai hàng nước mắt lại thi nhau mà chảy, “Đồ ngốc! Đồ

ngốc! Đồ ngốc! Tại sao anh luôn muốn cho người ta lo lắng như vậy? Bị thương thì phải nói a! Anh xem, chảy nhiều máu như vậy, nếu như mất máu quá nhiều thì phải làm sao? Bây giờ chúng ta đang ở trên hoang đảo, nơi này lại không có bệnh viện, lại không thể gọi xe cứu thương..... Em.....”

Cô nói được một nửa lại bất giác nghẹn ngào, vừa nghĩ tới tình hình có thể xảy đến, cô liền nói không được nữa. Đáng ghét, đến tận bây giờ cô mới dám thừa nhận với chính mình, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã mê luyến gương mặt này, mặc dù sau đó anh luôn đối cô rất quá đáng, nhưng cô lại không có cách nào dời tầm mắt khỏi người anh. Khuôn mặt anh tuấn của anh, giọng nói của anh, từng cử chỉ của anh, đều ưu nhã mê người như vậy, tựa giống như sống trong một thế giới không thuộc về cô, làm cho cô bị hấp dẫn. Cô vừa sợ cá tính của anh, rồi lại mê luyến người của anh, mặc dù biết rõ là ngu ngốc, nhưng cô lại tự vùi sâu vào trong đó không thể kèm chế được.

Cô thật không muốn thừa nhận, nhưng khi nhìn thấy anh không để ý sống chết đứng ở trong biển lớn thì cô đã sớm bị dọa đến tim cũng muốn ngừng đập, trong nháy mắt đó, cô mới biết mình đã sớm yêu anh. Cho nên mặc dù trên miệng cô vẫn luôn nói không muốn gã, không muốn gã, thật ra thì trong lòng không giấu được lại có chút hưng phấn. Nhưng trừ hưng phấn ra..... Tự ti lại càng nhiều hơn..... Đáng ghét, cô thật sự rất ghét anh! Cô cũng thật sự rất thích anh! Trời ơi, cô nhất định là siêu cấp vũ trụ đại ngu ngốc!

Thấy A Phương kích động như thế, Lâm Từ Kiệt lúc này nhìn thấy cũng thật choáng váng. Không phải chưa từng nhìn thấy cô phát giận, nhưng lúc trước anh nhìn thấy cô kích động đến như vậy, cũng là khi anh vạch trần âm mưu của Vương Công Minh khi đó cơ hồ cô hận anh thấu xương, nhưng lúc này đây, cô lại bởi vì lo lắng cho anh..... Nhìn A Phương cúi đầu vừa chảy nước mắt vừa băng bó vết thương cho anh, anh cảm thấy cô thật..... Đáng yêu. Một cổ tình cảm ấm áp xông lên ngực, anh đưa tay vén tóc trên trán cô, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, nâng cằm cô. Cô hít hít nước mũi, cảm giác nhìn anh chăm chăm, khóc đến nỗi mắt mũi cũng đỏ lên hết rồi. Nhìn dáng vẻ cô thế này thật sự rất đáng yêu, anh không nhịn được cúi người cúi đầu hôn lên môi cô, mỉm cười nhìn cô, nói một câu – “Anh yêu em”

Cô trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, sau đó tức giận cầm phần đẩy anh ra, nhảy dựng nổi trợn lời đanh, “Lâm Từ Kiệt, anh không cần phải quá đáng như vậy!”

“Anh quá đáng?” Anh có chút sững sốt, nghi ngờ mình đang nghe lầm

“Em không biết anh trăm phương ngàn kế muốn lấy em là vì cái gì, nhưng xin anh có thể hay không đang lúc người nhà đang lo lắng chết sống của anh, lại còn có thể mở miệng nói đùa!”

Anh nghe vậy xụ mặt, “Anh không có nói đùa.”

“Còn nói không có, chẳng lẽ anh dám nói anh lấy em không phải là vì nguyên nhân khác sao?” Cô tức giận nói.

“Nguyên nhân khác gì chứ?” Anh nhíu mày, cũng nổi giận, không nhịn được đứng dậy, mặt lạnh hỏi: “Em nói ra xem nguyên nhân là gì chứ?”

“Thì..... Thì.....” Cô nhất thời á khẩu, cố gắng tìm ra nguyên nhân anh có thể cưới cô, nhưng đầu óc lại trống rỗng, huống chi lúc trước cô suy nghĩ nhiều ngày như thế cũng không nghĩ ra nguyên nhân là vì sao, đột nhiên trong lúc này làm sao có thể biết được nguyên nhân vì sao anh cưới cô chứ? Nhưng cô nhìn thấy cái bộ mặt lạnh của anh, một cổ tức giận không nhịn được vọt thẳng lên đầu, không hề suy nghĩ, liền nói: “Vì tiền của em a!”

“Tiền của em?” Anh rũ mắt xuống, tay nắm chặt thành quyền, “Anh là vì tiền của em? Em lấy cái loại người Vương Công Minh ra để so với anh sao?”

Lửa giận của anh làm cô nhất thời sợ hãi, nhưng trong lòng lại không chịu cam lòng, bất giác ưỡn ngực, lấy dũng khí trừng mắt nhìn lại anh nói: “Chẳng..... Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Em cho rằng hôm nay Lâm Từ Kiệt anh sẽ cần mấy đồng tiền rách nát nhà Chung gia em sao?!” Anh gằn từng chữ, giận đến thiếu chút nữa vỡ luôn mạch máu.

“Mới không phải là mấy đồng tiền rách nát!” Vừa nhắc tới vết thương cũ này, cô lập tức xù lông, hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói: “Là một trăm bảy mươi triệu! Cái người khốn kiếp này nghe rõ cho tôi! Thân thể của bản tiểu thư tôi trị giá là một trăm bảy mươi triệu! Anh đừng nghĩ tôi sẽ còn là một đứa con nít con nòi không hiểu chuyện của mười hai năm trước, không sai thật sự tôi rất đàn, chính xác nhà tôi cũng là nhà giàu mới nổi! Có thể xem tiền kia là ghê tởm, nhưng cũng không phải là mấy đồng!”

“Đạ, một, tỷ, bảy, ngàn, vạn!” Cô đưa đầu ngón tay ra, lòng đầy căm phẫn mỗi một chữ nói ra liền đánh vào ngực anh một cái.

“Hơn nữa tất cả này là của tôi đó, tiền của mình tôi! YOUKNOW!” Nói xong lời cuối cùng, cô tức giận đến nỗi ngay cả tiếng Anh không chuẩn cũng nói ra.

Anh hơi ngạc nhiên, vô thức nói: “Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Tôi – ” Cô tức giận hếch mặt nói ra một chữ, lại lập tức dừng lại, hai tay lại ôm ngực, híp mắt trừng anh nói: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ?! Không phải anh rất thông minh sao? Sao không tự mình nghĩ đi! Hừ!”

Anh thấy thế lại càng thêm nổi nóng, lạnh lùng nói: “Em có tiền nhiều hơn, liền nghĩ anh nhất định sẽ vì tiền sao? Thật đúng là cảm ơn em đã chiếu cố nha!”

“Vậy không thì anh nói là tại sao chứ?” Cô hừ một tiếng hỏi ngược lại.

Anh chợt vô cùng trào phúng: “Đúng nha, trừ tiền, có thể để cho anh uất ức mong muốn cưới em người ngu ngốc như này còn có cái gì chứ? Đương nhiên chỉ vì người nào đó có đến một trăm bảy mươi triệu lớn đến mức có thể để chết người.”

“Anh – ” cô cứng đờ, hai bàn tay nắm chặt thành quả đấm, trong mắt chợt lóe nổi uất ức, mặc dù mấy lời này cô cũng vừa mới nói, nhưng bây giờ từ trong miệng anh nói ra, nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc bén, đâm vào trái tim của cô đến rỉ máu, “Lâm Từ Kiệt, tôi hận anh!” Cô dậm chân một cái, cực kỳ tức giận mà gào khóc.

Anh bên ngoài cười nhưng trong không cười, mặt lạnh nói: “Cảm ơn, không cần khách khí.”

Cô cãi không lại hét lên một tiếng chói tai, thỉnh thoảng trên không trung lại xuất hiện một tiếng vang lớn át cả tiếng hét của cô. Hai người cùng ngẩng đầu nhìn, cũng cùng nhìn thấy trên kia đang có một chiếc thủy phi cơ (máy bay có thể đậu trên mặt nước) đang bay. Không chút suy nghĩ, Lâm Từ Kiệt liền chạy lên đồi cao, chui vào trong lều lấy ra cây súng phát tín hiệu, nhắm lên trên trời bắn ra một phát súng làm dấu hiệu. Lâm Từ Kiệt nhanh chóng bắn ra phát súng tín hiệu thứ hai, nhắm ngay điểm phát súng đầu bắn tới. Bắn chiu - ầm! Hai người nín thở chờ đợi, một giây, hai giây, ba giây..... Máy bay nhỏ kia quay đầu lại, rất nhanh đã đi đến trên đầu bọn họ, xoay một vòng. A Phương lau nước mắt đầy mặt, nhanh chóng quơ quơ về chiếc máy bay đang ở trên trời. Thủy phi cơ sau khi xác định ở bên dưới có người, chậm rãi hạ cánh xuống mặt biển. Hai người thở phào nhẹ nhõm đồng thời, nhìn nhau một cái. Kỳ lạ là, cô cũng không vui sướng như trong tưởng tượng của mình, anh một chút cũng không giống như đã trút được gánh nặng.

“Lâm Từ Kiệt tiên sinh sao?” Nhân viên cứu hộ ở trên máy bay đi xuống.

“Là tôi.”

“Thật tốt quá, chúng tôi tìm hai người đã mấy ngày. Hai người vẫn khỏe chứ?”

Anh gạt đầu, ý vị sâu xa nhìn A Phương đang đứng cách anh năm bước, cô mím chặt môi, khóe mắt vẫn còn vương vẩn nước mắt, thấy anh đang nhìn cô, cô lập tức mang chút tức giận quay mặt sang hướng khác, đi theo một nhân viên cứu hộ khác lên chiếc máy bay nhỏ. Đáng chết! Anh thầm mắng trong lòng, nhớ đến mới vừa rồi cùng cô tranh cãi không chút ý nghĩ nào, lúc này anh biết lại làm hỏng chuyện lần nữa.

Lên máy bay nhỏ, xuống máy bay nhỏ, lên máy bay lớn, xuống máy bay lớn, sau nhiều lần giằng co lên xuống, đối với đôi vợ chồng mới cưới Lâm Từ Kiệt và Chung Thực Phương này, rốt cuộc bình yên vô sự trở về sân bay quốc tế Đào Viên, dọc theo đường đi, nếu không phải là việc cần thiết, giữa bọn họ ngay cả một tiếng cũng không nói, chứ đừng nói là trò chuyện. Mặc dù cha mẹ hai nhà đã đến sân bay, cố gắng hân hoan vui mừng đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người, nhưng khí lạnh bức người toát ra từ hai người họ vẫn kéo dài không có thay đổi đến khi cả hai trở lại biệt viện Lâm gia.

“Chuyện này là sao vậy?” Hank vừa đi xuống lầu, bà đầu bếp lập tức liền đi đến, lo lắng kéo ông qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Không phải vừa mới trải qua một trận kiếp nạn mới trở về sao, sao hai vợ chồng son lại mặt lạnh với nhau thế?”

Hank lắc đầu, “Không biết, chính tôi ở sân bay nhỏ chờ bọn họ khi hai người bọn họ xuống máy bay nhỏ thì đã như vậy rồi, có lẽ là cãi nhau.”

“Cãi nhau? Làm sao có thể chứ? Tính tình thiếu gia và tiểu thư Chung Thực Phương đều rất tốt mà” bà đầu bếp có vẻ khá buồn bực.

Hank người biết rõ nội tình nghe vậy cười gượng hai tiếng, chỉ qua loa nói: “Không sao đâu....., vợ chồng son mà, có cặp nào không cãi nhau chứ, dù sao sẽ đâu giương cái cuối giường hòa, bà cũng không cần lo lắng quá.”

“Cũng đúng đi.” Bà đầu bếp gật gù đồng ý, không nói nhiều lời nữa quay trở về phòng bếp.

Hank cười cười, cũng không xem là quan trọng, xoay người làm chuyện của mình. Nhưng mấy ngày sau, ông mới phát hiện chuyện này không đơn giản như vậy, bởi vì không những thiếu gia từ ngày trở về liền luôn đi sớm về khuya, mà Thực Phương tiểu thư, không, là ngay cả thiếu phu nhân cũng hàng ngày đều luôn đi ra bên ngoài, không sai thật là hai người bọn họ có trở về ngủ, có thể xem như là có gặp nhau, hai người cũng hoàn toàn không có nói chuyện với nhau, sau đó sau khi tách nhau ra lại tự mình buồn bực, nháo đến trong nhà không khí tan hờn nửa điểm cũng không có.

Vào một buổi chiều, khó được thiếu gia đúng giờ tan sở về nhà, nhưng thiếu gia mới vào phòng không bao lâu, liền quay trở ra. “Hank, thiếu phu nhân đâu rồi?”

Hank điều chỉnh tốt vị trí bồn hoa ở góc tường xong xuôi, xoay người lại nói: “Thiếu phu nhân mấy ngày gần đây cũng vừa sáng sớm liền đi ra ngoài.”

Mặt anh trầm xuống, lạnh giọng hỏi “Cô ấy đi đâu hả?”

“Thiếu phu nhân không có nói qua, chỉ là tôi nghĩ chắc là ở quán cà phê Bạch Vân.”

“Bạch Vân?” Anh nhíu nhíu chân mày, nhớ đến lúc A Phương học trung học có một vài người bạn nữ, một người trong số họ tên là Bạch Vân.

“Địa chỉ đâu?”

Hank sớm đoán được thiếu gia sẽ hỏi đến, lòng ông khẽ cười, từ trong ví tiền móc ra một tấm danh thiếp hơi cũ.

Lâm Từ Kiệt đưa tay nhận lấy, cất giọng nói: “Bảo tài xế chuẩn bị xe.”

“Vâng.” Hank gạt đầu, xoay người ra cửa.

Lâm Từ Kiệt ba bước thành hai cũng đi vào phòng thay quần áo, một bên móc ra điện thoại gọi cho thư ký, “Niko?”

“Tôi đây.”

“Lập tức phải người đến địa chỉ này.” Anh đọc lên địa chỉ quán cà phê in trong tấm danh thiếp, vừa mặc lại áo khoác tây trang, “Tôi không đến trước, đừng để cho bà xã tôi rời khỏi đó.”

“Ok, đã biết.”

Anh cúp điện thoại, vội vã lao ra cửa, xe hơi đứng lúc dừng lại. Anh mới lên xe liền đọc địa chỉ quán cà phê trên danh thiếp cho tài xế, mặc dù biết không thể gấp gáp, nhưng anh cảm thấy trong lòng như có lửa đốt. Hai tay nắm chặt lên đầu gối, Lâm Tử Kiệt nhìn cảnh đêm Đài Bắc bên ngoài cửa, không khỏi trầm mắng. Đáng chết! Vừa mới bắt đầu anh đã nghi ngờ chiếc máy bay nhỏ có vấn đề ngoài ý muốn, nhưng sau ngày đó cãi nhau một trận với cô, anh bỗng chốc đã quên nhắc cô cẩn thận, hôm nay nhận được báo cáo điều tra, chứng thực nghi vấn của anh, anh vội vã chạy về nhà, lại phát hiện cô nàng kia vẫn còn có thể nhàn hạ thoải mái đi uống cà phê! Uống cà phê? Anh chỉ hi vọng đối phương bày bố như vậy tất cả chỉ là nhắm đến anh – rõ là..... Trời đánh mà!

“Minh muốn ly hôn.”

Bạch Vân ngẩng đầu lên, nhìn đứa bạn thân đang nói ra câu không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không dừng lại, khẽ mỉm cười nhắc nhở, “A Phuong, cậu mới vừa kết hôn đó?”

“Không có quy định nào nói vừa mới kết hôn thì không thể ly hôn.” A Phuong meo méo lắm bàm oán trách.

“Đúng là không có nha.” Bạch Vân cười khê, nhướn mày hỏi: “Vậy dù sao cậu muốn ly hôn thì cũng phải có lý do nào đó chứ?”

“Minh ghét anh ta.” Hai tay cô chống cằm, tức giận lầu bầu.

“Cũng không phải là ngày đầu tiên cậu biết anh ta.” Bạch Vân rửa sạch ly thủy tinh, tức cười nói: “Nếu ghét, ban đầu tại sao lại gả chứ?”

“Minh là bị ép buộc nha!” A Phuong bĩu môi, nhỏ giọng: “Ba mình nói nếu mình không chịu lấy, ông ấy sẽ đập đổ cái văn phòng công ty nhỏ bé của Quyên tỷ, hơn nữa mấy người các cậu cũng khuyên mình gả, dường như nếu mình không lấy anh ta, thì giống như cả đời cũng không ai thèm lấy mình ấy.....”

“Bởi vì điều kiện của anh ta không tệ nha, anh tuấn đẹp trai lại giàu có, cùng với cậu còn là thanh mai trúc mã, hơn nữa thật ra anh ta đối với cậu cũng không tệ nha, không phải sao?” Bạch Vân úp ly thủy tinh lên trên kệ, mỉm cười hỏi lại.

“Đối đãi không tệ với mình?! Anh ta đẩy mình xuống hồ bơi, phá hỏng mối tình đầu của mình, chê bai mình còn không đáng giá một đồng tiền, cuối cùng sau này còn quá đáng hơn lại lợi dụng ba mình để bức hôn – ” A Phuong hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt đầy vẻ không đồng ý, “Anh ta đối đãi với mình không tệ? Nào có chứ?”

“Có nha, lúc cậu học tiểu học lạc đường ở Công ty Bách hóa, anh ta cứu cậu một lần, lúc cậu vì một quả bóng ở trong nước, thiếu chút nữa từ trên cầu ngã xuống, cũng là anh ta cứu cậu; lúc ở trường cấp ba cậu đến triển lãm Thế Mậu Computer (triển lãm thương mại quốc tế về máy vi tính), thiếu chút nữa đã hủy toàn bộ cuộc triển lãm cá nhân của người ta, vẫn là anh ta giúp cậu giải quyết kéo xuống dưới. Thật ra những việc như vậy nhiều không kể xiết, cậu có thể nói anh ta đối với cậu không tốt sao?” Bạch Vân cười cười, nhắc nhở cô.

“Vậy..... Này thì đúng.....”

A Phuong muốn cãi lại lại phát hiện mình không tìm được chỗ nào nói được, nếu nhắm vào những chuyện này mà nói, anh ta thật sự đối với cô cũng không tệ lắm, nhưng.....

“Này cũng không phải là anh ta tình nguyện nha, chuyện này cũng không phải là mình muốn nó xảy ra, nhưng lần nào anh ta cũng bày ra cái vẻ mặt như người chết í, dường như mình đang thiếu nợ ân tình của anh ấy rất nhiều í, cậu không biết đâu, có lúc mình hoài nghi anh ấy đang vui mừng lắm đi!” A Phuong cảm giận bất bình biện hộ.

“Vui mừng cái gì chứ?” Bạch Vân nhướn mày, tò mò hỏi.

“Nhìn mình thất bại a!” Cô chu miệng lên, bày ra dáng bất mãn rõ rệt.

Bạch Vân nhin cười, bởi vì các cô bạn thân như cô cũng đã từng hoài nghi Lâm Tử Kiệt đúng là vui mừng đi. Chuông điện thoại reo lên, cô với tay bắt máy. “Này, quán cà phê Bạch Vân”

“Vâng, là tôi.”

“Đúng, người đang ở chỗ này.” Đối phương nói cái gì đó, cô đưa mắt nhìn A Phuong. “OK, tôi biết rồi, tôi sẽ giữ cô ấy lại.” Bạch Vân nói xong dập máy, trở lại chỗ cũ.

“Tóm lại, mình chính là ghét anh ta á!” A Phuong nhấn nhá chớp mũi, kết luận một câu.

“Cậu đã ghét anh ta, năm đó sao cậu lại còn chạy đi mua cổ phiếu công ty của người ta thế?” Bạch Vân chống má phải, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Khuôn mặt A Phương đỏ lên, nhất thời lại bắt đầu cà lăm, “Đó đó đó..... Đó là đầu tư nha, chán chán..... Chán ghét là một chuyện, đầu đầu..... Đầu tư là một chuyện nha!”

“Cậu đó.....” Bạch Vân cười khẽ lắc lắc đầu, “Đại tiểu thư, thích thì thích, yêu liền yêu á..., lúc nào thì cậu cũng đã bắt đầu biết nhăn nhó nhó rồi hả?”

A Phương nghe vậy, mặt càng đỏ hơn, thấy hình hình càng ngày càng nghiêm trọng, “Mình mình mình nào có chứ..... Người ta mới..... Mới không thích anh ta á! Mình..... Mình mình cũng không phải là người cuồng muốn bị ngược đãi..... Mình mình mình..... Mình tránh còn không kịp..... Sao..... Làm sao có thể.....”

“Được rồi, vậy cậu và anh ta ly hôn đi.” Bạch Vân nhún vai, đột nhiên không còn khuyên nữa.

“Ah?” A Phương ngẩn ngơ, nhất thời không phản ứng kịp, ngược lại còn hỏi: “Tại sao?”

“Uhm, cậu xem, thứ nhất cậu ghét anh ta, thứ hai anh ta lại hay khi dễ cậu, thứ ba nếu anh ta và cậu sống lâu cùng nhau, bị cậu lây bệnh ngốc nghếch, làm cổ phiếu mấy năm trước mình và cậu mua bị hạ xuống, vậy không phải mình bị thua thiệt lớn sao. Cho nên mình nghĩ cậu và anh ta ly hôn là tốt nhất, bộ dáng anh ta như vậy có thể tìm được một cô gái thông minh hơn nhiều, cậu cũng có thể lại một lần nữa làm người tự do.” Bạch Vân cầm khăn lên lau mặt bàn quầy bar, mắt cũng không thèm chớp nói ra đạo lý rõ ràng, chưa dứt lời còn dừng ở trước mặt A Phương, nở ra một nụ cười vui vẻ, “Cậu thấy đúng không?”

“Bạch Vân – ” đột nhiên bị nói trúng tâm sự, A Phương cứng đờ, thanh âm buồn bực kéo dài ra.

“Được rồi, muốn cậu đừng ly hôn với anh ta, cậu không chịu; muốn cậu ly hôn với anh ta, cậu lại có vẻ thật không muốn. Thiên kim đại tiểu thư của tôi ời, cậu đến tốt cùng là muốn như thế nào hả?”

Phát hiện mình bị rơi vào bẫy của Bạch Vân, A Phương vừa thẹn vừa cáu, lại không thể nói được nguyên do, “Mình..... Mình.....”

“Trên thực tế cậu chính là sợ mình không không xứng với anh ta, cho nên mới tìm ra một đồng lý do để thuyết phục mình, đúng không?” Bạch Vân không cười nhạo nữa, dịu dàng nói: “Mình hỏi cậu, sau khi anh ta trở về, ngoại trừ bày mưu khiến cậu buộc phải kết hôn với anh ta, còn làm chuyện gì khi dễ cậu nữa không?”

“Có a, anh ta cười nhạo mình thiết kế bồn cầu.” A Phương mếu máo trả lời.

Bạch Vân muốn cười lại phải liếc mắt nhìn xuống, trong lòng lại âm thầm đọc lên tên Lâm Từ Kiệt một lần, mới lại tiếp tục thay người đàn ông này nói chuyện, “Ba Chung cũng đã từng cười nhạo a, cũng không thấy cậu giận ông ấy lắm.”

“Ba mình là ba mình nha.” Cô lúng ta lúng túng nói.

“Lâm Từ Kiệt là Lâm Từ Kiệt sao?” Bạch Vân chột nhứ mày, trêu chọc hỏi.

A Phương khẽ cắn môi dưới, không chịu trả lời.

“A Phương?” Bạch Vân thấy cô cúi đầu, thật lâu không nói được lời nào, bất giác mở miệng lần nữa.

“Trên tạp chí đều nói, anh ta lấy mình là vì lợi ích thương nghiệp.....” A Phương vẫn cúi đầu, giọng nói hơi nghèn nghẹn.

“Cậu xem những tạp chí bát quái không dinh dưỡng kia để làm gì chứ?” Bạch Vân liếc mắt tức giận nói.

“Trong tiệm của cậu có đó.” A Phương đưa tay, chỉ thẳng vào cái giá để đầy những tuần san bát quái kia.

“Ách..... Mấy người đó đều viết linh tinh, mọi người chính là thích xem mấy cái loại này nha, bọn họ nếu không viết như vậy, sẽ không còn ai muốn xem nữa á.” Bạch Vân lúng túng kéo tay cô, khuyên: “Mấy cái thứ này không nên tùy tiện tin tưởng nha.”

Đầu A Phương càng rũ càng thấp, lại chỉ nói: “Trên đó còn nói, lần này anh ta trở về, chỉ là vì công việc hợp mua, vì muốn mở rộng thị trường mạng trong nước, lấy mình chỉ là thuận tiện mà thôi.....” Nói đến mấy câu sau, giọng nói của cô đã không chỉ khàn khàn, mà còn ần chứa cả ghen ghét.

“Ách, cái này..... Đừng nghe những đám nhà báo đó nói láo nha.....” Bạch Vân thử an ủi bạn thân, nhưng ngay cả chính cô cũng hoài nghi sẽ có người đặc biệt trở về để lấy vợ, mà công việc chỉ là thuận tiện; người có đầu óc suy nghĩ thì mười người đã hết chín sẽ nghĩ công việc là chính, lấy vợ chỉ là thuận tiện thôi.

“Không phải nói láo.....” A Phương ngẩng đầu lên, nước mắt nước mũi chảy dài nức nở nói: “Bọn họ cũng không có nói láo, từ lúc bọn mình trở về sau kỳ hưởng tuần trăng mật, anh ta liền đi sớm về trễ, có lúc đến mấy ngày mình cũng không nhìn thấy anh ta, coi như là gặp được, anh ta cũng luôn bận chuyện làm ăn..... Thường thường..... Thường thường nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái..... Chúng mình kết hôn chưa đến một tháng cũng.....”

Bạch Vân sững sờ, chỉ có thể lấy ra một hộp khăn giấy đưa đến, cố gắng trấn an an ủi, “Đồ ngốc, ông chủ của một công ty lớn vốn là rất bận nha, huống chi Lâm Từ Kiệt không chỉ là ông chủ của mạng Internet Mía, còn là con trai độc nhất của Lâm gia, anh ta khó có khi trở về Đài Loan, đương nhiên sẽ

phải làm một chút chuyện cho công ty Lâm gia, bận bịu là đúng nha, chờ mai mốt hai người trở về Mỹ, tình huống sẽ thay đổi tốt hơn.

Không ngờ Bạch Vân còn chưa nói dứt câu, đang nói thì nhìn thấy A Phuong “Oa” gào khóc lên một tiếng.

“Nhưng người ta không muốn đi nước Mỹ đâu –” cô bất thành linh phản ứng làm cho Bạch Vân sợ đến hết hồn, vội rút thêm ba bốn cái khăn giấy lau mặt cô, “Được được được, không rời khỏi Đài Loan, cậu khóc nhỏ tiếng thôi.”

“Ồ..... Người ta nói tiếng Anh như ăn cháo..... Đến bên đó nhất định mình sẽ bị người ta khi dễ á..... Mình không muốn á.....” A Phuong khóc đến một vốc nước mũi một thanh nước mắt.

Bạch Vân như đầu bắt đắc dĩ, mang gương mặt xin lỗi nhìn các vị khách đang ngồi trong quán phát phát tay xin lỗi, thật may là vào lúc này phần lớn khách trong quán đều là khách quen, cơ hồ đối với chuyện này cũng xem như không có chuyện gì. Cửa tiệm vang lên tiếng đinh đang, Bạch Vân một bên vừa vỗ lên đầu A Phuong dỗ dành, vừa theo thói quen quay đầu muốn mời khách vào, nhưng khi nhìn thấy người đến thì lại nuốt trở tiếng chào hỏi vào bụng. Nào có thể đoán được, lúc Bạch Vân đang muốn thở phào nhẹ nhõm đồng thời, A Phuong lại dùng khăn giấy lau nước mắt, sau đó hít một hơi xì một tiếng lau đi nước mũi, tiếp theo con mắt đỏ ngầu ngẩng đầu nhìn Bạch Vân, nghẹn ngào tuyên bố -

“Tốt nhất vẫn là mình ly hôn với anh ta.....”

“Cái gì?” Bạch Vân sợ đến hết hồn, vội quay đầu lại nhìn A Phuong.

“Đúng, mình vẫn là ly hôn thì tốt hơn, như thế mọi chuyện cũng có thể giải quyết.” A Phuong hít hít mũi, nghiêm túc nói.

Bạch Vân gượng cười hai tiếng, chợt cảm thấy khí lạnh bức người đang đánh tới từ phía cửa quán, cô len lén liếc nhìn một cái, chỉ thấy cái vị khách kia mặt mày xanh đen, không động tĩnh đi tới, thẳng đến ngay sau lưng Chung Thực Phuong đang không biết chuyện gì.

“Dù sao mình cũng ghét anh ta, anh ta cũng không thích mình, sau khi ly dị anh ta có thể trở về nước Mỹ của anh ta, mình liền vẫn có thể ở lại Đài Loan, như thế tất cả đều vui vẻ rồi.” A Phuong càng nói càng nghiêm túc, cô cầm lên ly nước uống một hớp, sau đó lại tiếp tục nói, nói xong câu cuối cùng còn gật gù ủng hộ cho cách nói của mình, “Đúng, chính là như vậy!”

Lâm Từ Kiệt đứng sau lưng A Phuong càng nghe trong bụng càng nổi giận thêm, anh cực kỳ lo lắng cho an nguy của cô nàng này, thật xa chạy tới, kết quả lại nghe thấy suy nghĩ trong đầu muốn ly hôn với anh của cô ngọc này! Anh cúi người ở bên tai cô, cắn răng lạnh giọng mở miệng: “Nghĩ hay quá nhỉ.”

“Hừm?!” Không hề báo động trước nghe thấy giọng nói của anh, A Phuong bị dọa sợ quay đầu lại nhìn, kết quả bởi vì quá khẩn trương hốt hoảng, ly nước cô đang cầm trên tay cứ như thế bay ra ngoài.

Lâm Từ Kiệt phản ứng cực nhanh tránh thoát được cái ly thủy tinh, lại không tránh thoát nổi nước trong ly.

“A a..... A Kiệt?!” A Phuong trừng mắt nhìn.

Lâm Từ Kiệt bình tĩnh tháo bao tay da khỏi tay, nhận cái khăn giấy Bạch Vân đưa tới đang liếc mắt nhìn cười, mặt không biến sắc lau nước trên mặt và trên mắt kính anh. Anh không nói một lời, khiến A Phuong không hiểu sao lại chột dạ, cô nhìn khuôn mặt đầy nước của ông xã bị cô tạt trúng, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại đến đây vậy?”

“Tôi đón em.....” Anh đeo mắt kính lại lên trên mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô chằm chằm nói: “Về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tại biệt viện nhà Lâm thị.

Trong tân phòng trên lầu hai, không khí đang dày đặc nặng nề không thể tiêu tan.

“Anh anh anh..... Anh làm gì mà bày ra vẻ mặt thối kia hả.....” Ngồi trên giường lớn, A Phuong bĩu môi, nhìn cái gương mặt Lâm Từ Kiệt âm trầm lạnh lẽo đang đi tới đi lui vòng qua vòng lại không biết bao nhiêu lần ở trước mặt cô, lầu bầu oán trách.

Anh đột nhiên dừng bước, mặt lạnh nhìn cô, cũng không nói gì.

A Phuong bị anh nhìn đến trong lòng càng sợ hãi, vừa muốn mở miệng, thế nhưng anh lại bắt đầu tiếp tục đi tới đi lui, cô nhìn thấy thế cũng đầu vầng mắt hoa luôn rồi.

Vài phút sau, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi cái bộ dạng kia, lần nữa lấy dũng khí, nhếch mày lần nữa nói: “Lâm Từ Kiệt, cầu xin anh có thể ngừng lại

hay không, đừng đi đi lại lại nữa!”

Anh lại dừng lại, nhú mắt nhìn cô, khóe mắt khẽ giật giật.

A Phuong thấy thế, có chút sợ, nhưng vẫn nắm chặt tay uốn ngực trừng mắt nhìn lại anh, lớn tiếng nói: “Như thế nào?”

“Như thế nào cái gì?” Hai tay anh dút vào túi quần, khóe môi nặn ra từng chữ hỏi ngược lại.

“Anh nghĩ như thế nào à?” Hai tay cô khoanh trước ngực, cổ gồng duy trì chút khí thế vừa mới tạo dựng.

“Anh muốn như thế nào?” Anh nhú mày, nói giọng điệu mỉa mai: “Phải là em muốn như thế nào chứ?”

Giọng nói anh kéo dài hỏi ngược lại, không ngờ lại chọc tức cô, A Phuong tức giận đứng dậy khỏi giường lớn, “Không nên chơi chữ với em!”

“IQ em đủ tư cách để chơi chữ sao?” Anh hừ một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười kia thật làm cho người ta thấy chán ghét.

A Phuong hít một hơi, mắt đỏ lên vì tức, cô đưa tay đẩy anh, tức giận nói: “Đủ rồi! Tôi là người ngốc nghếch, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa anh có thể dùng nó để vũ nhục tôi! Lâm Từ Kiệt, tôi muốn ly dị với anh!”

Anh nhìn thoáng qua đôi tay cô đang đẩy anh, cố gắng giữ chặt hai nắm tay đang căng thẳng trong túi quần, hàm răng bởi vì căng thẳng mà càng mím chặt. Truyện chỉ dừng tại diễn đàn lê quý đôn.

A Phuong không chịu yếu thế lại tròn mắt nhìn anh, nhưng vì ánh sáng do ánh đèn phản chiếu mà không thể nhìn thấy rõ ánh mắt anh, biện pháp trừng mắt thật không có hiệu quả nào, để cho lòng cô càng thêm tức giận.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa hài hước vừa giận dữ của cô, thật lâu, anh mới có thể có cách ép buộc mình ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng nói: “Muốn ly hôn? Trừ phi trời sập.”

Cô thất vọng thét chói tai, giận đến nổi nhảy lên phía trước, “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào chứ? Tại sao cố tình lại là tôi? Bởi vì tôi kém cỏi sao? Hay bởi vì tôi hơi ngu ngốc? Trên thế giới có rất nhiều cô gái xinh đẹp lại nhiều tiền, anh anh anh..... Anh có thể cười cô ấy vào cửa a! Tại sao cứ muốn lấn át tôi cả đời a – ”

Bởi vì cô kém cỏi? Đây là nói cái gì, gả cho anh thì xui xẻo đến vậy sao?

Lâm Từ Kiệt càng nghe càng thêm phát hỏa, giận dữ lạnh giọng hỏi ngược lại: “Gả cho anh thì có cái gì không tốt?”

“Có cái gì không tốt?” Cô trừng lớn mắt, không tin đi đến trước mặt anh, sau đó hít vào thở ra hai ba hơi thật dài, mắng xối xả: “Anh còn có mặt mũi hỏi tôi gả cho anh thì có cái gì không tốt? Đầu tiên tôi là bắt đắc dĩ mà phải tiến vào lễ đường, tiếp theo lại bị đặt lên máy bay, sau đó lại vì tai nạn máy bay mà phải lạc vào một hoang đảo, thật vất vả mới được cứu trở về, về đến nhà thì anh ba ngày hai bữa cũng không thấy bóng dáng! Gả cho anh có cái gì không tốt? Tôi gả cho cọc gỗ còn tốt hơn gả cho anh, ít nhất ngày ngày tôi còn có thể nhìn thấy nó, còn có thể ngày ngày nói chuyện với nó, nó cũng không phải vừa nhìn thấy tôi liền cười nhạo tôi ngốc, không có việc gì liền vui vẻ cười nhạo công việc thiết kế nổi khổ sở của tôi lên, hơn nữa tôi không cần phải lo lắng cho mình sẽ có một ngày – ”

Cô nói đến một nửa thì dừng lại, chỉ là há mồm nhìn anh chằm chằm.

“Thì như thế nào?” Anh nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.

“Không có.” Cô trừng mắt nhìn, ném ra hai chữ, sau đó tức giận ngậm miệng lại, quay đầu nhìn vào chỗ khác.

“Thì như thế nào?” Anh nhú mày, hỏi lần nữa.

“Không có!” A Phuong không thêm đề ý, dút khoát cả người xoay ngược lại, tức giận đưa lưng về phía anh.

“Thì như thế nào?” Anh lấy tay kéo cô, kiên trì muốn có được đáp án.

“Tôi nói không có là không có!” A Phuong hất tay anh ra, nhanh chóng chạy vào phòng tắm, bịch một tiếng đóng cửa lại.

“A Phuong.” Anh đi tới bên cửa, gõ cửa gọi cô.

Bên trong cánh cửa là một mảnh yên lặng.

“A Phuong, mở cửa ra.” Anh nắm tay nắm cửa, nhưng mà nó không nhúc nhích.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy của vòi hoa sen, át hết tất cả các động tĩnh khác.

Anh nghe thấy tiếng bắt gác âm thầm mắng một tiếng.

Đáng chết, cô nhất định lại khóc nữa rồi.

Cô nàng này lần nào cũng đều sử dụng cái hành động này để che giấu việc cô đang khóc, từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa từng thay đổi, người ta là trốn vào trong chăn, cô lại yêu thích trốn vào phòng tắm.

“Đồ ngốc.....” Hai mắt nhắm lại, anh chán nản tựa trán lên trên cửa, khàn giọng lầm bầm.

“Tôi thật không có ngốc!” Cô cách một cánh cửa phòng tắm tức giận gào lớn, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Không ngờ cô lại nghe được, Lâm Tử Kiệt sững sốt một lúc, bất giác cười khò, sau đó xác định được một chuyện, cô nhất định đang ngồi dựa lưng lên cánh cửa phòng tắm mà thôi.

Quả nhiên khi anh ngồi xuống, liền nghe được tiếng khóc lóc của cô truyền đến từ sau cánh cửa.

Anh nghe tiếng khóc của cô không hiểu sao lại hoảng hốt, khẽ thở dài, anh hắng giọng mở miệng: “Anh không cố ý.....”

“Anh chính là cố ý!” A Phương úp mặt lên đầu gối, khóc lóc oán giận.

Anh trầm mặc, không biết mình tại sao luôn làm cho cô khóc, điều này không phải là ý của anh, ít nhất sau khi lớn lên thì không phải, nhưng hình như bất kể anh làm cái gì, kết quả sau cùng đều là như thế.

Bàn tay đều dính chặt lên trên cửa, trán của anh cũng chống lên trên cửa, cảm nhận ở phía sau cánh cửa bởi vì cô khóc thút thít mà cũng run run, rung khe khẽ nhẹ nhẹ, làm cho lồng ngực anh dâng lên một cảm giác vô lực.

Trời mới biết, anh đã thật lâu chưa từng có loại cảm giác này, dù là hai năm trước xảy ra chuyện mạng bị khủng hoảng thì anh đều không có loại cảm giác này.

Rõ là..... Tâm tình của anh đại khái cả đời đều sẽ bị cô nhóc con này thao túng.....

“Đừng khóc.” Anh nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Tôi mới không có khóc.” Cô áp úng hừ nhẹ.

“Vậy em ra ngoài đi.”

“Không cần.” Cô cãi lại, giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào.

“Em mà nhốt mình ở trong phòng tắm sẽ bị Hank chê cười đó.”

“Không cần anh lo!” Cô tức giận cãi lại nói.

“A Phương.....”

“Tránh ra!”

Anh mím chặt môi, nhưng không có cách nào di chuyển đôi chân xoay người rời đi như cô mong muốn, thậm chí ngay cả đứng lên anh đều không có cách nào làm được.

Đáng chết, anh chính là không cách nào mặc kệ cô được.

Hít sâu một hơi, anh mở mắt, thay đổi kể sách, đột nhiên nói: “Lần trước máy bay nhỏ xảy ra chuyện, cũng không thật sự hoàn toàn là ngẫu nhiên, tối nay anh nhận được báo cáo điều tra, hiển nhiên có người đã đánh tráo tài liệu khí tượng ở đài quan sát, lại phá hư linh kiện của máy bay—”

Lời anh còn chưa nói hết, cửa chợt bị cô kéo ra.

“Anh nói cái gì? ! Ah? Người nào?” A Phương nhảy dựng lên kéo cửa ra, theo thói quen ngẩng đầu tìm kiếm anh, nhưng không thấy bóng người nào.

“Ở đây.” Khóe miệng anh khẽ giương, ngửa đầu lên nhìn về mặt gấp gấp của bà xã mình.

A Phương nghe tiếng cúi đầu, mới nhìn thấy anh đang ngồi trên mặt đất, “Anh làm gì thế?”

Anh chậm rãi đứng dậy, nhìn cô không nói lời nào, sau đó đưa tay lau nước mắt còn vương trên mặt cô, lầm bầm nói: “Mít ướt.”

Cô dùng cặp mắt sưng húp vì khóc trừng mắt nhìn anh, tức giận muốn đẩy tay anh ra, “Không cần nói lằng sang chuyện khác!”

Anh không để ý đến cái tay nhỏ bé đang kháng nghị của cô, ngược lại đưa hai tay nắm gương mặt cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lầm bầm ba lần của cô.

Anh nhẹ nhàng, tình tế, dụ dỗ cánh môi mềm mại dịu dàng của cô, lướt qua cái lưỡi thơn thớt trong miệng cô, quá nhiều suy nghĩ của cô, thật lâu, cô rốt

cuộc cũng an tĩnh lại như anh mong muốn.

Anh khẽ ôm cô, nhỏ nhắn, đáng yêu, ngọt ngào, đỉnh đầu cô chỉ cao đến cằm của anh, hít một hơi thật sâu, không hiểu sao lại an lòng đến lạ.

“Em chán ghét anh.” Cô lườm bầu, nhưng hai tay lại ôm hông anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dính sát vào ngực anh.

“Cám ơn.” Anh hôn lên cái trán trơn bóng của cô, sau đó hai cánh tay càng ôm xiết hơn.

Cô ngọt ngào hừ lên một tiếng, quyết định trước tiên giải quyết vấn đề trọng điểm, “Tại sao có người muốn động tay động chân vào máy bay chứ?”

“Có lẽ bởi vì anh rất đáng ghét đi.” Anh tự giễu.

Cô đánh nhẹ vào lưng anh, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, “Đừng nháo!”

Anh khẽ cười, cô lại cảnh cáo vỗ vỗ ngực anh.

“OK, OK!” Anh không nói giỡn nữa, chỉ lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt cô, vừa nghiêm túc nói: “Thương trường như chiến trường, lần này nhà mạng hợp tác ảnh hưởng không ít đến một số người, có lẽ có người nghĩ đó là phương pháp tốt nhất, cũng có thể là nguyên nhân khác, trước khi anh điều tra ra, mấy ngày này cái người này tốt nhất đừng đi ra ngoài.”

“Tại sao?” Cô nâng chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, nghi hoặc không hiểu.

Anh nhìn cô, sau một hồi suy tính, vẫn là quyết định không nói ra, chỉ qua loa nói: “Dù sao em nên ở trong nhà là được.”

“Lâm Tử Kiệt – ” cô cất giọng kháng nghị.

Anh cúi người lại hôn lên trán cô một cái, sau đó đi vòng qua cô, đến trong phòng tắm.

“Tại sao hả?” A Phương bắt đầu đi vào theo, thế nhưng anh lại bắt đầu cởi quần áo, hại cô trong nháy mắt đỏ cả mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Anh anh anh. Anh làm gì thế?”

“Tắm nha” anh có ý xấu cởi áo, để trần nửa thân trên xoay người đối mặt với cô, cười mập mờ đến gần cô nói: “Em giúp anh xả nước nóng không phải vì muốn anh tắm sao? Hay là em muốn cùng tắm với anh?”

“Mối. Mối không phải!” Khuôn mặt cô đỏ bừng lùi ra sau, miệng cũng không chịu yếu thế mà nói: “Anh tự kỷ, em mới không muốn cùng tắm với anh!”

“Thật sao?” Tay của anh khoác lên cạnh cửa, gương mặt tuấn tú dí gần lại cô, cực kỳ giống con sói muốn nuốt chửng cô gái quảng khăn đỏ.

“Vốn vốn. Vốn là thế – ” Khuôn mặt nhỏ nhắn A Phương đỏ bừng, tim cứ bình bịch bình bịch nhảy loạn, nghĩ một đường nói một nẻo.

Anh vươn tay, véo nhẹ cằm cô.

Nhìn cái gương mặt tuấn tú mê hoặc lòng người kia càng ngày càng gần, A Phương nín thở, theo bản năng nhắm nghiền hai mắt, sau đó cảm thấy anh nhẹ hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô.

Đang lúc cô vừa mong đợi vừa sợ bị thương tổn, lại nghe miệng anh đang ản ản một tiếng cười khẽ, “Tiếc thật.”

Gi?

Cô ngẩn ngơ, mở mắt ra, chỉ thấy vẻ mặt như tiếc nuối của anh, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười đóng sập cửa lại, đồng thời trong cửa truyền ra giọng nói của anh, “Vậy thì anh không khách khí, cảm ơn nước nóng của em, em yêu.”

A Phương thần thờ nhìn cửa, thật lâu, mới phát hiện mình bị anh lừa dối, hơn nữa anh ta cũng không có trả lời vấn đề vừa rồi.

A – đáng ghét.

□□□

Hoa dập chồn lung lay trong gió, chim trên cành đang hót líu lo.

Một chiếc xe màu đen đang lái vào cánh cổng sắt sang trọng nhà Lâm thị, một đường đi tới trước ngôi nhà to mới chịu dừng lại.

Cửa chính biệt thự lúc này mở ra, một cô gái mặc quần short, áo T shirt chạy ra từ trong biệt thự, nhảy nhót đón mấy người vừa đi xuống xe.

“Nông Nông, Uy Uy, A Lan, Tiểu Vân – ” A Phương nhào đến, vừa ôm vừa hôn mấy cô nàng kia.

“Cẩn thận cẩn thận, mình mang giày cao gót – ” Phạm Di Nông thấy bộ dáng cô muốn xông tới mình, vội muốn cô chú ý; cô vẫn chưa đi quen mấy cái

đôi giày cao này đầu đó, không giống như La Lan có mang đôi cao hơn nữa cũng có thể đi đứng vững vàng.

“A, xin lỗi.” A Phương le lưỡi xin lỗi, nhanh chóng dừng lại đúng lúc, xoay người đi ôm La Lan đang đứng cạnh bên.

“Được ngoan ngoan lắm.” La Lan vỗ vỗ đầu A Phương giống như an ủi một chú chó con, nhủ thầm hỏi “Cậu thế nào hả? Làm gì bày ra cái bộ dạng một ngày không gặp như cách ba thu như vậy hả, chồng cậu ngược đãi cậu sao?”

“Ồ..... A Lan cậu không biết đâu, tên kia nhốt mình ở nhà không cho mình đi ra khỏi cửa, anh ta lại ngày ngày đi ra ngoài, mình thật rất đáng thương đó.....” A Phương nghe vậy vội khóc lóc kể lể.

Uy Uy ở một bên nở nụ cười, “Nói cho cùng cậu giống như đang bị giam cầm đi.”

“Là ngồi tù đó!” A Phương hít hít mũi, bủn rủn oán giận.

Bạch Vân tám chuyện cười cười, “Hôm nay không phải anh ta đã tìm chúng mình tới để bầu bạn với cậu rồi hay sao?”

“Đó là bởi vì anh ta muốn các cậu tới đây làm trưởng giám ngục đi.” Cô bắt mắt lâu bầu.

“Ồ a, sao vậy, cậu nhìn thấy bọn mình thì bị mất hứng sao?” La Lan nghe vậy, lông mày đã dựng lên, vung tay lên, nói giỡn: “Vậy tốt rồi, chúng chị em, chúng ta trở về nhà đi!”

A Phương nghe thế, lập tức ôm La Lan, “A a đừng. Đừng á..... Mình rất vui mừng á..... Thệt, thệt đó, đừng có để mình ở một mình chỗ này á.....”

“Có khoa trương đến như vậy hay không nha?” Nông Nông cười nói: “Được rồi., đừng đùa giỡn nữa, trước chúng ta nên đi vào trong sau rồi hẵng tán gẫu.”

“Đúng vậy, đừng để nhiều người cứ chăm chăm nhìn chúng ta nha, thật không thoải mái chút nào.” Uy Uy chau mày, bắt đầu dĩ khế cười.

A Phương thở dài, nhìn cả đám người kia đứng quần thành một vòng bảo vệ sau lưng các cô, xấu hổ đưa mọi người vào nhà, một bên giải thích: “Xin lỗi, A Kiệt kiên trì nói nếu mình muốn bước ra khỏi cửa một bước, thì phải mang theo mấy người bọn họ, mình không thể làm gì khác hơn là tìm mấy người các cậu cho tiện.”

“Thật may là hồ bơi nhà cậu ở trong nhà.” Bạch Vân cười đi theo vào nhà.

“Ah, hồ bơi Lâm gia đã đổi vào bên trong nhà rồi sao? Mình còn cho là ở bên ngoài đó chứ.” Nông Nông xách theo túi xách đuổi theo.

“Ách.....” A Phương cười gượng hai tiếng, “Hồ bơi là ở bên ngoài á.....”

“Cái gì?!” Các chị em đột nhiên dừng bước, các ánh mắt sắc bén đồng loạt quét tới A Phương.

“Vậy mấy người bọn họ?!” La Lan giơ lên ngón trỏ son móng tay đỏ chót, chỉ thẳng vào mấy người đàn ông mặc áo đen đang ở bên ngoài, dùng giọng nói mềm mại nói nhỏ: “Chẳng lẽ lúc chúng ta bơi, bọn họ cũng phải theo ở một bên sao?”

“Sẽ không a.” A Phương lắc đầu. “Bọn họ chỉ đứng ở ngoài phòng, cho nên chỉ có hai người thôi. Quản gia Hank nói một mặt có thể để phòng bắt trộm, mặt khác còn có thể đảm nhiệm việc cứu người.”

Cứu người? Đó chính là nói lúc ấy không mặc quần áo chỉ mặc đồ bơi sao.

Mấy cô nàng nhìn nhau một cái, bước đi nhanh hơn, vừa đến cạnh bể bơi, quả thật đã nhìn thấy hai mảnh nam (người đàn ông có vóc dáng lực lưỡng) đang đứng ở đằng kia.

“A Lỗi sẽ phát điên.” Khóe miệng Uy Uy chứa đựng nụ cười.

“Hạo Đình sẽ giận dữ.” Mặt Nông Nông giống như con mèo ăn trộm được cá.

“Haaa.....! Vậy thì xem là cái gì, các cậu chờ nhìn thấy Điều Long nhà ta phóng hỏa đi!” La Lan che miệng cười duyên.

“Thật ra thì.....” Bạch Vân đang yên tĩnh ở một bên cười dịu dàng, đột nhiên phát ra một câu không làm người ta kinh ngạc thì chết không cam lòng nói: “Nếu như không ai nói, bọn họ cũng sẽ không biết.”

Nói cũng phải.

La Lan, Nông Nông, Uy Uy nhìn nhau một cái, đồng thời đều móc cái điện thoại di động ra, gọi điện cho lão công (chồng, ông xã) nhà mình.

Nhìn động tác nhanh chóng của những cô bạn thân, sống lưng A Phương rung mình ớn lạnh, vì không biết sao tự dưng cảm thấy tình hình thật không ổn, nắp máy nửa ngày mới có thể mở miệng nói: “Ách..... Mình tốt nhất vẫn là điều bọn họ đến chỗ khác đi.....”

Ai ngờ bị Bạch Vân kéo tay, cô cười cười nhìn A Phương nói: “Chuyện tốt như vậy, sao có thể bỏ qua chứ. Huống chi đây là đang giúp các cô ấy, có hiểu hay không?”

“À? Tại sao?” A Phương thật sững sờ nhìn Bạch Vân, nửa điểm cũng không hiểu gì.

“Tình yêu là thứ, giống như nấu một món ăn, phải đúng lúc thêm một chút gia vị, mới có thể ăn ngon nha.” Bạch Vân khẽ cười, lôi kéo cô vào phong thay quần áo đổi thành một bộ đồ tắm.

“Thật sao?” A Phương mơ mơ màng màng đi theo.

“Đúng vậy, giống như ăn mì đôi khi muốn thêm chút dấm, có lúc muốn thêm chút ớt, ăn mới ngon nha, có đúng không nào? Chỉ là nếu như thêm quá lượng sẽ không tốt, cho nên số lượng vừa phải là được.”

Trong phòng thay quần áo A Phương vừa thay quần áo, mặc áo tắm, cố gắng suy nghĩ thật lâu, mới ngập ngừng đi ra nói: “Cũng. Đúng ha.”

“Cho nên nói.” Bạch Vân cũng từ phòng thay đồ đi ra, một bên cột lại tóc, một bên nhìn cô nhắc nhở, “Không phải cậu cũng nên gọi điện thoại, ám chỉ một chút đối với cái người trưởng giám ngục nhà cậu à? Có lẽ lại có hiệu quả không tương tượng nổi đó nha.”

“Nhưng anh ta lại không thích mình.” A Phương cúi đầu, lầu bầu.

“Đồ ngốc, không thích cậu thì sẽ lấy cậu sao?” Nông Nông vừa nói chuyện điện thoại xong cũng đi tới vỗ vỗ đầu A Phương.

“Đúng vậy, coi như không thích, thì nhìn cái kích cỡ 36D này của cậu, mình cũng không tin Lâm Từ Kiệt sẽ cam nguyện mà để người đàn ông khác ăn kem bà xã mình!” La Lan theo vào, xoay xoay người A Phương, muốn cô nhìn toàn thân mình trên kính, so với cô (LL) vòng trên còn đều đặn hơn, đùa giỡn nói: “Anh ta vẫn chưa biết hôm nay chúng ta muốn đi bơi đúng không?”

“Ách.” Nhìn trong gương mình đang mặc áo tắm hai mảnh, mặt A Phương mắc cỡ đỏ bừng, lắc đầu, “Anh ta. Là chưa biết á.”

“Vậy thì được rồi.” La Lan khoát tay chặn lại, đưa điện thoại di động cho cô, “Gọi điện ám hiệu cho anh ta đi.”

A Phương tâm hoảng ý loạn nhìn chiếc điện thoại di động, có chút không biết phải nói như thế nào: “Vậy. Vậy phải ám hiệu như thế nào nha?”

“Thì nói, ông xã yêu quý, hiện tại có hai mảnh nam đang nhìn vợ bơi, nhìn thấy vợ tim cũng đập thình thịch muốn nhảy ra, chồng nói xem vợ phải làm sao cho phải à? Ha ha ha a.”

“Gi? Không. Không nên đâu?” A Phương mắc cỡ đầu cũng bị úng nước luôn rồi.

“Đừng đùa nữa, La Lan.” Uy Uy đi vào, cười nhìn A Phương nói: “Thì nói hôm nay chúng ta muốn bơi lội, tối nay muốn nướng thịt ở ngoài vườn, hỏi anh ta có rảnh rồi hay không?”

“Như vậy thì có thể?” Mặt A Phương vẫn còn hoài nghi.

“Dù thế nào đi nữa, nếu anh ta không quay về, cậu cũng không tổn thất gì cả.” Nông Nông nhún vai, cười khích lệ nói: “Yên tâm đi, gọi một cuộc điện thoại cũng không làm cậu đánh mất một miếng thịt đâu.”

Hai tay A Phương cầm điện thoại, nhìn người này một chút, lại nhìn người kia một chút, nhìn người nọ một chút, một lát lại nhìn đến người kia, chỉ thấy bốn người phụ nữ trước mặt vẻ mặt đều mỉm cười khích lệ cô gọi điện thoại, cô cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó xoay người đi đến một góc, bấm mấy chữ số.

Bốn người phụ nữ kia thấy vậy nên cũng tản ra, người nào thay quần áo thì thay quần áo, người nào thu xếp đồ đạc thì thu xếp đồ đạc.

Thật lâu, A Phương mới quay người lại, họ lập tức lại sắp lại hỏi.

“Thế nào?” La Lan hỏi.

A Phương đưa điện thoại di động trả lại cho cô ấy, mặt như đưa đám nói: “Mình nói theo như các cậu đã bày a.”

“Vậy anh ta nói thế nào?” Nông Nông tò mò hỏi tiếp.

“Anh ta nói muốn mình chơi thật vui về a” A Phương meo máo, vẻ mặt không vui.

“Anh ta không nói muốn quay về sao?” Uy Uy nhún mày, chẳng lẽ bọn họ đã nhìn nhầm Lâm Từ Kiệt rồi sao?

“Không có nha” cô lắc đầu.

“Anh ta còn hỏi vấn đề nào khác không?” Bạch Vân nhún mi, nghĩ sao cũng không tin Lâm Từ Kiệt một chút phản ứng cũng không có.

“Có nha.” A Phương quệt quệt khóe môi, yếu mềm nói: “Anh ta hỏi mình huấn luyện viên là nam hay là nữ.”

Mấy cô chị em nhìn nhau một cái, đều cùng bật cười.

“Cười cái gì à?” A Phương bắt mồm chu miệng lên.

La Lan cười vỗ vỗ vai A Phương, “Yên tâm đi, mình đảm bảo với cậu, hôm nay nhất định Lâm Tử Kiệt sẽ tan ca sớm.”

A Phương liếc mắt, lặng yên, ở trong lòng lại bầm bầm.

Mới không có đó, cái tên kia thích nhất là kiếm tiền, làm sao có thể tan ca sớm chứ.....

□□□

Bốn người đàn ông cơ hồ là cùng nhau đến.

Triệu Tử Long đứng ở trước cánh cổng sắt khắc hoa gấp Lữ Hạo Đình, hai người đàn ông này ở trước cửa biệt thự lại gặp Hình Lỗi mới vừa đến nơi, Hình Lỗi vừa xuống xe, sau chiếc xe anh lại tới một chiếc xe khác.

Ba người đàn ông đứng trên bậc thềm, nhìn thấy Lâm Tử Kiệt bước xuống xe.

Bốn người đàn ông nhìn nhau một cái, lễ phép tự giới thiệu mình với nhau.

“Tôi nghĩ nhóm người các cậu rất bận?” Lâm Tử Kiệt chột nhứ mày, đặt câu hỏi đầu tiên.

“Là rất bận.” Mặt Triệu Tử Long tỏ vẻ không có gì trả lời.

“Tôi thuận đường.” Hình Lỗi tháo kính mát xuống, hỏi họ nói: “Mới từ vùng phụ cận chụp xong MTV ngoại cảnh.”

“Tôi cũng không bận như anh.” Lữ Hạo Đình không nói hai lời, đơn giản ném vấn đề trả lại cho Lâm Tử Kiệt.

Lâm Tử Kiệt vừa thấy tất cả ba người đều nói ra mấy lý do thoạt nạt kia, không khỏi nhả mồm, rất nhanh xác định bọn họ đều là bị bà xã của mình dùng quỷ kế triệu kiến đến đây.

Mấy người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên cũng cùng chung một ý nghĩ.

“Mấy cô nàng kia đang muốn đùa cái gì vậy?” Lữ Hạo Đình nhìn ba người đàn ông kia, hồ nghi mở miệng.

“Có lẽ là.....” Khóe miệng Lâm Tử Kiệt mấp máy, cười khỏ nói: “Chắc là có liên quan đến việc mấy nàng ấy mời huấn luyện viên nam đi.”

Huấn luyện viên nam?

“Hồ bơi ở chỗ nào?” Lữ Hạo Đình sừng sốt một chút, vội hỏi.

“Anh thay bà xã anh mời huấn luyện viên nam sao?” Triệu Tử Long mang vẻ mặt bí hiểm nhìn anh.

“Hồ bơi ở sau nhà, từ nơi này đi thẳng quẹo phải; không có, huấn luyện viên không phải tôi mời đến.”, Lâm Tử Kiệt tỉnh táo trả lời vấn đề của hai người, sau đó nhìn hai người đàn ông này vội vã đi trước.

“Anh không gấp sao?” Phát hiện ở bên cạnh còn có một vị lão thần đi theo anh mọi lúc, anh tò mò quay đầu hỏi thăm.

Khóe miệng Hình Lỗi giương nhẹ, “Tôi cưới là Lâm Khả Uy, không phải là Phạm Di Nông, cũng không phải là La Lan; Uy Uy chỉ gọi tôi đến xem trò vui mà thôi.”

Lâm Tử Kiệt hiểu ý nhưong mày cười khẽ.

Nhìn hai người đàn ông phía trước đi hai bước thành một cơ hồ như dáng vẻ muốn chạy, Hình Lỗi và Lâm Tử Kiệt không khỏi cùng khấp khỏ vui mừng.

Nhưng mà khi bọn họ đi tới cạnh bể bơi, nhìn thấy một người trong tay đang cầm một ly trà đá khuấy khuấy, khóe miệng ẩn chứa ý cười, Bạch Vân mặc một bộ đồ bơi ngồi trên ghế dài bãi biển nhưng không ướt một chút nào nhìn như đang xem kịch vui thì không hên mà cảm thấy may mắn.

Thật may người mình yêu không phải là cô ta.

Thậm chí Lâm Tử Kiệt dám cược với mấy người này, tám chín phần chuyện này là do cô nàng dịu dàng ngọt ngào, nhìn như thiện lương vô hại này làm ra.

Chỉ là ý niệm này của anh cũng chỉ xảy ra trong chưa đầy một giây, bởi vì giây tiếp theo, anh nhìn thấy cô vợ mới cưới của anh, thế nhưng chỉ mặc cái loại đồ bơi hai mảnh lộ ra toàn bộ cái eo thon nhỏ, tay nhỏ bé trắng nõn còn vòng quanh cổ một trong số mảnh nam, cả người cơ hồ dính sát vào trên người mảnh nam kia.

Mà nhìn thái độ cái tên đáng chết đó, chỉ sợ anh thiếu chút nữa cũng muốn tức giận đến hôn mê.

Anh tức thiếu chút nữa vỡ cả mạch máu, chỉ nghĩ cô nàng ngốc bởi vì sợ nước mà phải ngoan ngoãn đứng ở trên bờ, thế nào cũng không nghĩ tới, thế nhưng lại dám xuống nước vào trong bể bơi, còn dính sát vào trên người đàn ông kia; vốn anh rất chắc chắn cô sẽ không xuống nước, nhiều lắm là mặc cái áo tắm ngồi cạnh bể bơi ngâm chân đạt xuống nước mà thôi, ai biết –

“Chung, Thục, Phương, em lập tức lên đây cho anh!” Anh tức giận trầm giọng.

A Phương nghe tiếng bị dọa sợ nên buông lỏng tay, kết quả lập tức bị chìm trong nước, nhanh chóng bị uống vài ngụm nước mới được mãnh nam kia kéo lên trên mặt nước, người kia rất nhanh đã nhận ra ông chủ, đưa A Phương đến cạnh hồ bơi.

A Phương ra khỏi hồ bơi, vẫn cứ ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, giống như chú mèo bị rơi xuống nước. Lâm Từ Kiệt thấy thế, lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ đến bắt đầu từ sau khi anh đẩy cô ngã xuống hồ bơi, cô nhìn thấy nước là sợ muốn chết, cho nên mới phải ôm chặt mãnh nam này giống như ôm một cái phao cứu sinh.

Anh vội lấy khăn tắm bao quanh người cô, vỗ lưng cô, giúp cô ho nước ra ngoài, miệng không ngừng an ủi, “Không sao, không sao.”

Không lâu sau, cô không ho nữa, lại bắt đầu nghẹn ngào, toàn thân vẫn cứ run rẩy, anh ôm cô vào trong ngực, lấy thân nhiệt của mình để sưởi ấm cô, “Hừ, ngoan, không sao, không sao.”

Đáng chết, cô là sợ như thế, anh thật hận chính mình tại sao mới vừa nãy không có não mà rống giận lên chứ, càng hận chính mình khi còn bé không hiểu chuyện làm trò quái ác kia!

Anh không ngừng không ngừng nói lời an ủi, ôm ấp cô nhẹ nhàng vỗ vỗ, thỉnh thoảng hôn trán cô, đến khi hết cuộc cô cũng buông lỏng.

Nước hồ bơi, loang loáng sóng sánh, xanh giống như mùa hè năm ấy.

“Thật xin lỗi.” Anh ôm cô khàn giọng nói.

“Vì sao?” A Phương hít thở thông, định thần, nghe được câu xin lỗi, ngược lại có chút mờ mịt.

Anh hít sâu một hơi, đè nén ngực đang trướng đau, hai cánh tay ôm chặt nói: “Vì. Tất cả tất cả.”

Cô hơi sững sờ, nhưng không có kháng nghị, chỉ ngoan ngoãn ở trong ngực anh, tình tế ghi nhớ câu nói xin lỗi đến chậm nhiều năm của anh.

Anh cũng có thể nói xin lỗi? Thật là thần kỳ nha.

A Phương nhìn trời cao xung quanh một chút, lại nhìn sang ánh nước đang sóng sánh, sau đó cái gì cũng không nói, chỉ là giơ tay lên ôm lại anh, dường như còn vỗ vỗ hai cái lên lưng anh an ủi.

“Không sao.” Cô nói, giọng rất nhỏ, rất nhỏ.

Anh thở phào nhẹ nhõm đồng thời, mới biết chính mình đã nín thở rất lâu.

Không biết tại sao, hốc mắt đã ươn ướt, anh vui mặt lên vai cô, cười không ra tiếng, sau đó mới phát hiện ra, bên bể bơi chỉ còn lại hai người bọn họ, những người khác đã sớm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Mẹ, con ngốc nghếch lắm sao?”

Ngồi ở một bên, Lâm phu nhân đang uống trà chiều hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn cô con dâu mới cưới đang ngồi trên xích đu ngắm người nhìn trời xanh mây trắng, giọng ôn hòa hỏi “Ai nói con ngốc? Là Từ Kiệt sao?”

A Phương như có mây, trầm mặc không nói.

“Nó không có ý đâu.” Lâm phu nhân khẽ mỉm cười, nói chuyện giúp con trai.

“Nếu như anh ấy không coi con là ngốc nghếch, tại sao đều không nói cho con biết?” Cô kéo tầm mắt trở về, nhìn người mẹ chồng thương cô từ nhỏ

đến lớn, về mặt mặt mờ không hiểu.

“Không nói với con chuyện gì?” Lâm phu nhân nghe vậy hơi sùng sốt, thật may đã sớm quen với phương thức nói chuyện của con nhóc này, cho nên biết phải hỏi rõ ràng như thế nào.

“Thì là mấy chuyện gần đây nha” A Phương chột nhảy xuống cái xích đu, đi đến ngồi xuống bên người mẹ chồng, phiền não nói: “Anh ấy nói bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, con cũng hiểu được. Nhưng rốt cuộc tình huống là như thế nào? Chuyện tiến triển đã đến đâu? Người phá hỏng linh kiện trên máy bay là ai? Tra ra được chưa? Dù sao anh ấy cũng phải cho con biết rõ chứ? Nhưng một chút anh ấy cũng không chịu tiết lộ, cái miệng cứng như cái vỏ trai vậy, mỗi lần con hỏi tới, anh ấy sẽ chuyển sang đề tài khác ngay. Con mỗi ngày đều lo lắng muốn chết, nhưng anh ấy không nói vẫn hoàn không nói, thật là tức muốn chết mà.”

“Ách..... Cái này với con vô cùng..... Ngốc, có quan hệ gì hay sao?” Lâm phu nhân nhẹ nhàng cười nói năng điệu dàng, phát huy tính kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Có nha” Cô mếu máo, khuôn mặt nhỏ nhắn vô lực rũ xuống, lúng ta lúng túng nói: “Anh ấy nhất định là bởi vì thấy con rất ngốc, cho nên nói với con cũng vô ích.”

“Sao như thế chứ, con nghĩ quá nhiều rồi.” Lâm phu nhân vỗ vỗ tay nhỏ bé của con dâu, nhẹ giọng an ủi.

“Vậy tại sao anh ấy không nói chứ?” A Phương phiền não hỏi.

“Sợ con lo lắng nha.” Lâm phu nhân rót ly trà hoa hồng đưa cho cô.

A Phương đưa tay nhận lấy, chân mày chau lại càng sâu, “Nhưng anh ấy không chịu nói con càng lo lắng hơn! Làm như vậy không phải trước sau rất lẫn lộn sao?”

Lâm phu nhân khẽ cười, nhướn mày nói: “Đúng là như vậy nha?”

“Ah?” A Phương hơi sùng sốt, không ngờ lời nói của cô lại nhận được tán thành.

“Cho nên nói.....” Lâm phu nhân cứ chỉ ưu nhã khẽ hớp một hớp trà nóng, nhìn cô con dâu đáng yêu nói: “Con làm sao lại có cảm giác là mình ngốc hả?”

A Phương chớp chớp mắt, nhìn người mẹ chồng nổi tiếng xinh đẹp ưu nhã mấy mươi năm vẫn giống như một ngày, có chút nghi hoặc do dự hỏi: “Ách..... Mẹ..... Ý của mẹ là.....”

“Đàn ông mới ngu ngốc nha, hiểu không?” Lâm phu nhân điệu dàng cười một tiếng, “Con xem, kiếm tiền là bọn họ, cực khổ là bọn họ, uống trà là chúng ta, ngắm hoa chính là chúng ta, nhà cửa là của bọn họ, cả ngày ở trong đó cũng là chúng ta, mua quần áo, mặc quần áo, đi shopping dạo phố là chúng ta, mất tiền cũng là bọn họ. Bây giờ, con cảm thấy rốt cuộc là người nào mới ngốc đây?”

“Ách..... À? Là như vậy sao?” A Phương ngây ngốc nhìn bà, nửa ngày vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Đúng nha.” Lâm phu nhân cái thìa nhỏ khắc hoa tinh xảo, múc thêm một muỗng đường, khuấy đều, nụ cười trên khóe môi vẫn ung dung cao quý như cũ.

A Phương vẫn cảm thấy có chút không đúng, không khỏi ngập ngừng nói: “Nhưng..... Nhưng bộ dáng kia của chúng ta không phải rất giống ăn xin sao?”

Lâm phu nhân nghe thế, hơi nghiêng đầu, trong mắt lóe lóe ý cười trầm ngâm nói: “Ừ, cũng thật giống nha.”

“Ặc?” Cô cảm giác mình càng lúc càng thêm ngốc nghếch nha, nhưng lại không thể nói rõ sự khó hiểu và nghi hoặc của mình là đến từ đâu.

“Nhưng mà, đương nhiên vẫn phải làm chút chuyện, giống như là giúp nó sinh con, khi nó về đến nhà, dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón nó, lúc không có chuyện gì làm, thì nói với nó vài lời ngon tiếng ngọt, nếu như con nói yêu nó, vậy thì làm nhiều chuyện để cho nó vui vẻ a.” Lâm phu nhân nháy nháy mắt mấy cái với cô con dâu, đùa giỡn nói.

“Mẹ.....” A Phương bị chọc trong nháy mắt đã đỏ mặt, thờ dài nói: “Con đang nói thật với người.”

“Mẹ cũng đang nói thật với con nha.” Lâm phu nhân đặt ly trà xuống, cầm tay nhỏ bé của A Phương, cười nói: “Con phải nhanh nhanh chút sinh một tiểu bảo bối, đến lúc đó muốn nó đi hướng đông, nó tuyệt đối sẽ không dám đi hướng tây.”

“Nhưng.....” A Phương mở miệng muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy mặt mẹ chồng đang tươi cười tít mắt, nhất thời có cảm giác thật vô lực, “Ai..... Thôi.....”

Lâm phu nhân cười vỗ vỗ đầu cô, an ủi: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều như thế, xem như con thật tương đối..... Ách..... Không sáng dạ lắm, nhưng cũng là do chính nó chọn nha, lại không có ai cầm súng chĩa trên đầu nó, buộc nó cười con nha.” Bà dừng lại một chút, chớp chớp mắt giả vờ vô tội nói: “Theo như mẹ biết, không có, đúng không? Ít nhất mẹ không có.”

A Phuong nhất thời á khẩu, đột nhiên có chút khóc không ra nước mắt.

Chỉ là ít nhất bây giờ cô xác định một chuyện, chính là chồng cô thật sự do mẹ chồng cô sinh ra, nhìn nét mặt kia, khuôn mặt thiên sứ, nụ cười ác ma, hai mẹ con bọn họ căn bản là cùng một dạng thôi!

“Đột nhiên con cảm thấy ba chồng thật đáng thương đó.” A Phuong sinh lòng cảm khác nói.

“Đúng nha, thật đáng thương.” Lâm phu nhân khẽ mỉm cười, ung dung bình thản mà nói: “Nhưng mà mẹ yêu ông ấy a”

A Phuong nghe vậy hơi sững sốt, nhìn người mẹ chồng cười dịu dàng giống như Đức Thánh mẫu Maria, đột nhiên, giống như linh ngộ được cái gì, cô nhếch nhếch khóe miệng, đầu tiên là phát ra tiếng cười khe khẽ nho nhỏ, sau đó là vui vẻ cười to.

Trong nháy mắt đó, cô đột nhiên biết mình nên làm thế nào, bởi vì cho đến bây giờ, cô đều vô cùng rõ ràng đến tốt cùng là mình muốn cái gì!

Trời, rất xanh.

Mây, rất trắng.

Mà cô, biết mình rất thích rất thích anh!

□□□

Bản tin nhanh.

Vào lúc hai giờ 50 phút chiều nay, nhân viên làm việc tại tòa nhà Lâm thị của công ty mạng Mía chi nhánh ở Đài Loan vừa truyền ra thông tin hình như đang bị người đặt bom, phóng viên Giang Lệ của bản đài đang ở hiện trường lấy tin tức SNC liên tuyến, hiện tại đang giao hình ảnh cho Lệ Tâm, Lệ Tâm –

Vâng, cảm ơn chủ biên Lý Hoàn Ân. Mọi người xem, hiện tại sau lưng chúng tôi, chính là tòa nhà công ty Lâm thị vừa mới bị truyền tin hình như bị người đặt bom, công ty mạng Mía là ở lầu sáu bảy tám. Cảnh sát vẫn chưa xác định vật thể được cho là bom thì đã đưa tất cả nhân viên trong tòa nhà sơ tán, nhưng lại chậm chạp không nhìn thấy tổng giám đốc công ty Lâm thị Lâm Lôi Khánh tiên sinh đang ở lầu thứ mười tám và người con trai phụ trách công ty mạng Mía Lâm Từ Kiệt, mặc dù cảnh sát giải thích tình huống không rõ ràng, nhưng theo tin tức đáng tin, cha con Lâm thị có thể đã bị kẻ bắt cóc kèm chế – đó trời ơi, trên kia có người nổ súng, mảnh kiếng bể rớt xuống, cẩn thận –

Cái gì? Đây là cái gì? Cô gái trong ti vi này đang nói gì thế?

A Phuong ngây ngốc xem hình ảnh trên tivi bị chấn rung một hồi, sau đó ống kính quay đến cảnh mấy miếng tùy tinh rơi xuống, bắn lên, mọi người vội rít tránh né, nhưng vẫn có không ít mảnh vỡ đã đâm thương một số người đang vây xem và cánh nhà báo.

Giống như cũng đồng thời, ly nước trong tay cô cũng theo đó rơi xuống, tan vỡ ở dưới đất.

Cô không để ý gì nhiều, chỉ là mặt mày trắng bệch lạnh lùng xoay người ra cửa.

“Thực Phuong tiểu thư –” quản gia Hank thấy thế, vội chạy tới, bảo vệ vừa lúc nhìn thấy muốn ngăn cản cô lại bị cô một quyền đánh bay ra ngoài.

“Đừng cản tôi!” Cô tức giận rống to, vì những người đàn ông kia vẫn cứ xông lên ngăn cản cô đi ra cửa.

Một người trong đó thừa cơ ôm lấy cô từ phía sau, những người khác lúc này mới cùng xông đến ngăn cản cô.

“Đề, tôi, ra, ngoài –” A Phuong giãy giụa thét lên, xuất ra quái lực đánh bay mấy người đang áp lấy cô, sau đó chạy ra ngoài hướng cửa ngoài chạy đi.

Quản gia Hank thấy không ngăn nổi cô, vội vàng móc cái chìa khóa, lái xe đuổi theo, “Thiếu phu nhân! Lên xe, tôi chở cô đi!”

A Phuong nghe thấy tiếng dừng bước chân lại, lưu loát hai ba bước liền trèo lên xe.

Cô vừa lên xe, Hank liền dùng sức đạp chân ga, xe chạy nhanh như vũ bão.

□□□

Lầu dưới tại tòa nhà công ty Lâm thị, cảnh sát lập phòng tuyến phong tỏa, không để cho quần chúng vây xem và cánh nhà báo vượt qua thành trì một bước.

Không khí hết sức khẩn trương căng thẳng, tất cả các nhân viên cảnh sát đến đây đều mang theo đạn thật, đề phòng canh giữ bốn phía của tòa nhà lớn.

Đột nhiên, bên trong truyền đến vài tiếng xôn xao, hấp dẫn tầm mắt những người khác.

“Tiểu thư, chỗ này không được qua!”

“Tôi là vợ của Lâm Tử Kiệt!” A Phương giận đến mức muốn giơ chân, cúi đầu muốn chui qua dây lưng màu vàng.

“Tiểu thư – ” cảnh sát phòng hộ vội muốn ngăn cản, lại nghe thấy tiếng đội trưởng sau lưng vang đến.

“Đề cho cô ấy vào.” Xa xa nhìn thấy vị Chung đại tiểu thư tiền nhiệm, hiện đang đảm nhiệm Lâm gia thiếu phu nhân, đội trưởng Thái sợ cô gây náo loạn, vội vàng chạy tới.

“Đội trưởng Thái, chồng tôi thế nào rồi?! Tình huống bây giờ thế nào?” A Phương vừa nhìn thấy người quen, vội nhào lên phía trước, khăn trương nín lấy áo đối phương, vội vã hỏi thẳng: “Là ai hả? Vẫn còn ở phía trên sao? Anh ấy rốt cuộc thế nào?!”

“Đừng gấp, cô đừng gấp, người này là?” Anh ta nhìn thấy sau lưng cô có một người ngoại quốc, bất giác sùng sốt.

“Tôi là tổng quản của Lâm gia, tôi họ Poster, Hank Poster.” Lão quản gia vờn tay, không chút hoang mang vẫn duy trì lễ nghi cần có.

“Đội trưởng Thái – ” A Phương gấp gấp gọi.

“OK, OK, tôi biết rồi, chỗ này bất tiện, chúng ta vào sương hình trong xe nói chuyện.” Đội trưởng Thái đưa cô cùng quản gia Lâm gia thoát khỏi đám người đang vây quanh và ống kính của đám nhà báo, lên xe cảnh sát.

Vừa lên xe, A Phương cũng không bị dọa phát sợ bởi những công nghệ cao trang bị ở trong xe, chỉ sốt ruột hỏi dồn: “Cho đến cùng tình huống bây giờ là như thế nào?”

“Chúng tôi nhận được tin báo án, chồng cô và cha chồng cô trước mắt bị giam cầm trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng lầu mười tám.”

“Nhưng phòng làm việc của A Kiệt là ở tầng tám mà, anh ấy sao lại chạy lên trên ấy?”

“Trên thực tế, ban đầu kẻ bắt cóc chỉ bắt Lâm Lôi Khánh tiên sinh, kẻ bắt cóc uy hiếp sẽ nổ bom cả tòa nhà, cho nên Lâm Tử Kiệt tiên sinh mới tự nguyện đi lên làm con tin, đổi lấy thời gian để tất cả các nhân viên trong tòa nhà sơ tán an toàn.”

Trước mặt A Phương bỗng tối sầm, một trận mây mù che mắt, tiếp theo lại một cổ tức giận mãnh liệt dâng lên, “Tên ngu ngốc kia!”

“Tóm lại, chúng ta mới vừa gọi điện thoại lên, người nghe điện thoại là Lâm Tử Kiệt tiên sinh, anh ta nói toàn thân kẻ bắt cóc đều buộc thuốc nổ, chốt mở của thuốc nổ mà mở cũng sẽ nổ tung các bom đã đặt trong tòa nhà, muốn chúng ta không nên hành động khinh suất.”

“Cái gì kẻ bắt cóc còn đồ, kẻ bắt cóc kia rốt cuộc là ai hả?” A Phương nắm chặt hai quả đấm, cực kỳ tức giận rống to.

Đội trưởng Thái bị sợ lui về sau một chút, “Ách, chúng tôi vẫn đang điều tra.”

“Tôi biết rõ là ai.” Cửa xe đột nhiên bị người mở ra, một thân hình người ngoại quốc cao lớn tóc vàng đi vào.

“Ai chứ?” Người trong xe đều quay đầu lại nhìn anh ta, trầm miệng một lời hỏi đến.

“Jacky Smith, một người chuyên môn lượn quanh trên mạng làm gián điệp thương mại cho các công ty mạng.” Người ngoại quốc tóc vàng khẽ mỉm cười, đưa tay ra với đội trưởng Thái, “Xin chào, tôi là trợ lý của Lâm Tử Kiệt tiên sinh công ty mạng Mia, Niko.”

“Đến cùng là tại sao tên Jacky đó lại làm ra nhiều chuyện như vậy a?” A Phương nhìn chăm chăm Niko, đằng đằng tức giận hỏi.

“Bởi vì mấy năm trước Jacky từng thành lập một công ty trên mạng để lừa tiền, bị Lâm tiên sinh vạch trần âm mưu, hắn ta ngồi tù ba năm mới được thả ra, hắn oán hận Lâm tiên sinh đã hại hắn ngồi tù, nhưng bởi vì hắn đánh cắp được cơ mật thương nghiệp của công ty mạng Mia không thành, tiện nghĩ phá hỏng hệ thống máy bay, để Lâm tiên sinh phải chết đi, làm tê liệt công ty Mia, buộc công ty Mia buông tha cho dự án sáp nhập lần này.” Niko mở Notebook mang theo bên người, mở lên hồ sơ tài liệu của Jacky cho A Phương xem.

Mặt A Phương trắng bệch, hoảng sợ nói: “Vậy bây giờ A Kiệt – ”

“Yên tâm, bởi vì Jacky xuống tay mấy lần không thành, mới có thể chọn lựa cái phương án nhanh nhất này, hắn chủ yếu là muốn tiền, có thể hắn đang uy hiếp Lâm tiên sinh gửi tiền đến ngân hàng Thụy Sĩ không thể nào truy ra được, cho nên tạm thời Lâm tiên sinh sẽ chưa có chuyện gì.” Niko khẽ mỉm cười, an ủi.

“Đội trưởng, kẻ bắt cóc gọi điện thoại ra bên ngoài.” Một cảnh sát viên đang ngồi trước máy vi tính đột nhiên mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hắn muốn phu nhân Lâm Tử Kiệt tiên sinh đưa phần pizza đó lên, không cho tìm cảnh sát nữ đem lên, không được phép mang theo vũ khí.”

“Pizza?” Đội trưởng Thái ngần ngại.

“Có lẽ là đói bụng.” Một cảnh viên suy đoán.

“Hắn ta làm sao biết tôi ở đây chứ?” A Phương ngờ vực hỏi.

“TV đưa tin, vừa mới đưa tin xong.” Đội trưởng Thái âm thầm nghĩ, nguyên rủa cái truyền thông đưa tin tức thành sự không có, bại sự có thừa kia.

“Đội trưởng, bây giờ phải làm thế nào?” Cảnh sát viên vừa mới thông báo đặt câu hỏi.

Đội trưởng Thái lại thảm rùa một tiếng, mới mở miệng nói: “Đi mua một phần pizza, tìm thêm một nữ cảnh sát giỏi đến đây, nhanh.”

“Không cần, không cần.” A Phương vội vàng đưa tay kéo anh ta lại.

“Tại sao không cần?” Đội trưởng Thái sững sờ, hỏi lại theo phản xạ.

A Phương một tay nín cổ anh ta, một tay chĩa ngón tay vào đầu mũi mình, lớn tiếng nói: “Tôi đi.”

“Cái gì?!” Đội trưởng Thái đơ lưỡi há hốc mồm, nhìn cô chăm chăm.

“Không được! Thiếu phu nhân, làm sao cô có thể đi làm chuyện nguy hiểm này được, thiếu gia sẽ tức chết đó!” Hank nghe vậy, trên cái mặt luôn luôn nghiêm túc lạnh nhạt rốt cuộc cũng lộ ra một tia kinh hoàng, liên tục không ngừng phản đối, “Không được, không được, không được, tuyệt đối không được!”

“Tại sao không được?” A Phương tròn mắt, nhìn mấy người trước mắt, liến thoắng cứ như có thể làm được mà nói: “Tên kia nếu đã điểm danh tìm cháu, vậy thì nhất định là nhận ra được dáng người của cháu như thế nào, huống chi hẳn ta đã nói không cho tìm nữ cảnh sát rồi, ông tìm một nữ cảnh sát đi lên, nếu chọc giận hẳn thì phải làm thế nào?! Ở trên đó một là chồng cháu, một là ba chồng cháu, cháu thấy cháu giống như một người dân bình thường, hơn nữa thân cũng chỉ cao 155, hẳn không đề phòng cháu đâu! Huống chi trời sanh cháu lại có quái lực, vào lúc này cháu không đi thì ai còn có thể đi chứ? !”

“Nhưng –” quản gia Hank cả thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể tìm ra biện pháp nào tốt hơn.

“Thật ra thì cô ấy nói không sai, đôi phương nhất định sẽ không nghĩ tới một cô gái nhỏ nhắn như vậy, sẽ có vấn đề gì, đề nghị này có thể chấp nhận.” Niko nhướn nhướn mày, mở miệng tán thành với cô.

“Cái này.....” Đội trưởng Thái suy nghĩ một chút, biết người nước ngoài này nói cũng không sai, quái lực của cô gái nhỏ nhắn này thế nhưng anh đã thể nghiệm qua mấy lần rồi, lúc cô vẫn còn đang học trường cấp ba, bởi vì luôn không cẩn thận phá hư của công mà thường hay bị bắt đến đồn cảnh sát, lúc đó anh được phân tới làm ở cục cảnh sát gần trường trung học Nhất Tâm, lúc ấy chính là vừa nhìn thấy cô là liền nhưc đầu.

Thật may là Chung gia có rất nhiều tiền, mỗi lần cô không cẩn thận phá hư của công, Chung gia đều sẽ bỏ tiền sửa chữa, nhưng mà cô hai ngày ba bữa lại xảy ra chuyện, nói anh không biết đến cô gái có quái lực này cũng rất khó.

“Nếu như xảy ra chuyện, trước đó tôi sẽ để lại thư nói là do tôi tự nguyện, sẽ không cần anh chịu trách nhiệm.” A Phương thấy anh suy nghĩ khá lâu, vội vàng bổ sung.

“Được rồi.” Nhìn thấy ánh mắt lo lắng khẩn trương của cô, đội trưởng Thái hít sâu một hơi, biết lúc này quả thực cũng không có người nào thích hợp hơn để lựa chọn, lúc này anh quyết đoán nói: “Cô sẽ đưa thức ăn đi lên, chỉ là cô phải đồng ý với tôi, không được hành động thiếu suy nghĩ, trên người hẳn có bom không thể đùa giỡn, người của chúng tôi ở một tòa nhà khác dùng ống nhòm đã xem qua, đó là một hộp điều khiển bom đời mới nhất, nếu như có thể đoạt được chiếc điều khiển bom ở trên tay hẳn là tốt nhất, nếu như không nắm chắc, phải đánh hẳn bất tỉnh một lần duy nhất, nhưng ngàn vạn lần không được để hẳn ấn vào cái nút màu đỏ, nếu không cả toàn nhà đều sẽ nổ tung, biết không?”

“Biết rồi.” A Phương gật đầu.

“Lặp lại một lần cho tôi nghe.” Đội trưởng Thái nghiêm túc nói.

“Giành bộ điều khiển bom từ xa trên tay hẳn, không giành được thì đánh hẳn bất tỉnh, còn có không được đụng vào cái nút màu đỏ!”

“OK, Tiểu Vương, đưa một cái áo chống đạn cho cô ấy.” Đội trưởng Thái vừa nói vừa mở cửa xe, hỏi thăm một người cảnh sát đứng bên ngoài: “Pizza tới chưa?”

“Đang trên đường đến.”

Đội trưởng Thái vỗ vỗ vai người cảnh sát nọ, đứng trước cửa xe nhìn lên tòa nhà Lâm thị tòa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên lầu mười tám có một tấm thủy tinh đã bị vỡ.

Dù sao, mười mấy năm trước Chung Thục Phương là nữ sinh cấp ba có quái lực thần kỳ từng đối mặt với mười tên tội phạm truy nã quan trọng mặt vẫn không đổi sắc.

Như đã nói, nếu như anh nhớ không lầm, cưới cô là Lâm Tử Kiệt kia, dường như chính là cậu nhóc thiếu niên năm đó luôn đi theo sau cô giúp cô thu dọn tàn cuộc đó sao!

Đội trưởng Thái sờ sờ râu ria lồm chồm trên cằm mình, lần nữa nhìn lên trên tầng mười tám tòa nhà công ty Lâm thị, đột nhiên nhe răng cười nham nhở, xem ra sắp có trò vui để xem rồi đây.

Khi đó –

Cửa thang máy đến tầng lầu mười tám vừa mở ra, A Phuong liền phát hiện mình đối mặt một thanh súng với sức công phá vô cùng lớn.

Mà người đang cầm súng là một gã mặc trang phục đường phố, chân mang đôi giày da cá sấu, thân hình cao lớn, có mái tóc màu đỏ của người nước ngoài, hắn ta một tay cầm súng, tay kia nắm chặt hộp điều khiển bom từ xa.

Nhớ đến tám hình trong laptop mà hồi nãy Niko đưa cho cô xem, rất nhanh A Phuong xác định người này quả nhiên là Jacky Smith.

“Vào đi! Từ từ đặt pizza lên trên bàn! Không được giở trò! Đưa tay lên như tôi nói!” Tên kia giọng nói thô kệch lơ lớ, vừa mở miệng hiển nhiên là tiếng Trung quan thoại.

A Phuong chăm chăm nhìn hắn, không phục đi từ từ ra khỏi thang máy, nhưng vừa ra khỏi thang máy, cô đã nhìn thấy ba chồng đang ngất xiu và A Kiệt bị trói trên ghế.

Lâm Từ Kiệt vừa nhìn thấy cô, sắc mặt liền biến đổi, chỉ là không nói câu nào, chỉ nhìn cô.

Đáng chết, cái tên giặc Tây chết tiệt này lại dám đánh lên mặt A Kiệt?! Đáng ghét, hắn nhất định đáng chết hàng vạn lần.

Một cỗ tức giận xông lên não, A Phuong trừng lớn mắt, giận dữ nghĩ muốn một cước đạp bay cái tên giặc Tây chết tiệt này, nhưng vừa nhìn thấy cái hộp điều khiển bom từ xa trên tay hắn ta, cô liền tỉnh táo lại, ngoan ngoãn làm theo lời hắn nói mang pizza đặt lên trên bàn, từ đầu đến cuối đều để tay lên đầu như lời hắn nói.

“Đứng sang bên cạnh chồng cô đi!”

Jacky đặt mông ngồi vào bàn làm việc, sau khi xác định cô đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh, mới đặt xuống chiếc điều khiển bom từ xa, đưa tay mở ra cái hộp pizza, cầm một miếng nhai, nhưng tay phải của hắn vẫn cầm súng nhắm ngay đến cô, cùng một đôi mắt gian tà.

“JACK, hiện tại vợ mày đang ở chỗ này, tao khuyên mày tốt nhất hãy giao ra mật mã, sau đó chuyển tiền đến tài khoản của tao, nếu không, trước tiên tao sẽ đánh nát tay chân vợ mày, sau đó làm thịt cô ta, sau đó chúng ta lại đổi sang ba mày!”

“Ai là JACK?” A Phuong trừng mắt nhìn, tò mò hỏi Lâm Từ Kiệt bên cạnh.

“Anh.” Lâm Từ Kiệt nhìn cô. “Đó là tên tiếng Anh của anh.”

Một phát súng đột nhiên vang lên, nhất thời các mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi xung quanh A Phuong, cô bị dọa sợ đến nỗi ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đột nhiên phát hiện trên tay bị trói ra sau lưng có một con dao, Lâm Từ Kiệt hơi sững sốt, sau đó mới biết là A Phuong thừa dịp hỗn loạn nhét vào tay anh.

“Mật mã là bao nhiêu?” Jacky lớn tiếng quát lên.

“Mật mã gì chứ?” A Phuong thét chói tai, hấp dẫn lực chú ý của hắn.

“Gần đây mạng Mia sáp nhập với một công ty điện tử khoa học kỹ thuật từng sáng tạo ra một hệ thống mạng kiểm soát tài chính “Người giữ cửa” phiên bản beta, bản beta này có lỗi, chỉ cần hắn có mật mã, nếu hắn có thể tự do lên mạng sử dụng hệ thống phòng vệ của ngân hàng, hắn có thể chuyển đi một số tiền cực lớn.” Lâm Từ Kiệt đỏ mặt hỏi lạnh, nhìn hắn ta chăm chăm, vừa giải thích cho A Phuong nghe, vừa không đổi sắc dùng con dao nhỏ cắt sợi dây đang trói tay mình.

“Ôi cha mẹ ơi, phiên bản này có lỗi sao anh còn bán nha?” A Phuong khiển trách, vở vai anh.

Lâm Từ Kiệt liếc mắt, tức giận: “Không phải là anh bán, trước khi anh sáp nhập họ đã đưa ra thị trường rồi, sau khi sáp nhập anh mới biết phiên bản này có vấn đề, tất nhiên phải thu về để sửa chữa lại.”

Jacky cười gằn, đi lên trước, chĩa họng súng vào đầu A Phuong, “Mới rồi chỉ là dọa cô ta một chút, lần này tao sẽ không bắn lệch đâu. JACK, mật mã là bao nhiêu?”

Lâm Từ Kiệt cứng đờ, toàn thân căng thẳng. Đáng ghét, dây đã tháo ra, nhưng tên khốn kiếp kia lại chĩa súng lên trên đầu A Phuong, anh ngay cả nhúc nhích cũng không dám.

“Nói a!” Jacky dùng sức chĩa súng ép đầu A Phuong xuống.

Lâm Từ Kiệt mở miệng muốn nói, ai ngờ vừa mới mở miệng, đột nhiên lại thấy A Phuong đưa tay, trở tay bắt lấy thân súng, đồng thời nhấc chân dùng sức đạp một cái, liền làm Jacky phải lùi lại hai ba bước, sau đó ngồi thẳng xuống, mà khẩu súng cũng bị A Phuong đoạt đi.

Jacky nhìn đau lồm cồm đứng dậy, dùng tốc độ cực nhanh xoay người xông đến bàn làm việc.

A Phuong ném súng cho ông xã, đồng thời cũng vọt tới, nhìn thấy tên giặc Tây bại hoại muốn cầm cái điều khiển bom từ xa nằm trên bàn, cô vội vã đá một cái lên cái mông tên khốn kiếp kia!

Kết quả mặc dù cô đập tên khốn kiếp kia một cái rất nặng, làm cho tên kia ngã nhào đến bàn làm việc, thế nhưng chết tiệt là cái điều khiển bom từ xa lại rớt gần cạnh hắn ta.

Sau khi A Phuong phi thân cố gắng đoạt lấy, lại trong lúc hỗn loạn cùng hắn ba bốn lượt tranh đoạt, sau một hồi lung tung hỗn loạn, cái điều khiển vẫn bị hắn cầm được.

“Ha ha ha ha ha.....” Tên khốn kiếp kia mặt dù mặt mày nhếch nhác nhưng cười lên vẫn rất dữ tợn, miệng đầy răng bởi vì mới giằng co đánh đấm mà bị gãy mấy cái, nhưng cái miệng đầy máu kia vì cười mà máu cứ nhều nhệ chảy xuống, càng làm cho người ta thêm chán ghét khi nhìn đến hắn.

Đang lúc A Phuong cảm thấy chuyện tình không ổn thì đột nhiên trên cái trán tên kia có một tiếng “Phụt”, một cái lỗ nho nhỏ cỡ đồng tiền nằm ngay trên trán.

Hắn ngẩn ra, cô cũng ngẩn ra.

Giây tiếp theo, hắn xoay người lại đi, khi ngã xuống trên mặt vẫn là nét mặt không thể tin được.

A Phuong cực kỳ kinh hoàng đứng dậy, chứng kiến cái trán của hắn ta có một cái lỗ đang không ngừng chảy máu, mới biết hắn bị người ta nổ súng bắn trúng.

Cô quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lâm Từ Kiệt để súng xuống, đến gần cô.

“Anh hù chết em rồi!” Cô trừng lớn mắt, mặt vẫn chưa hoàn hồn nói.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Em mới hù chết anh!”

Anh nắm vai cô dùng sức lắc lắc, lớn tiếng gào lên: “Cái cô nàng này, không phải anh đã nói với em không được ra cửa sao? Em không có việc gì chạy đến chỗ này làm cái gì chứ?”

“Tối cứu anh nha!” Cô mắt hạnh tròn tròn, không chịu lép vế trừng mắt lại anh.

“Cứu anh? Em – ” anh tròn mắt nhìn cô chăm chăm, gần đến nỗi không nói nên lời, anh thật không biết tại sao mình vừa muốn đánh cô lại vừa muốn hôn cô, nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, uy hiếp nói: “Nếu như còn có lần sau, em cần thận cái mông nhỏ của em đi.”

“Này – ” A Phuong nghe vậy đang muốn mở miệng kháng nghị, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Từ Kiệt buông một tay ra cầm lấy điện thoại.

“Lâm tiên sinh sao?”

“Là tôi.”

“Tình hình trên đó?”

“Đã giải quyết, các người có thể đưa người lên xử lý hậu quả.”

“Như vậy à, trước tiên mọi người có thể ngắt hộp điều khiển bom từ xa lại hay không?”

“OK.” Lâm Từ Kiệt vỗ vỗ mông A Phuong, “Đi đi lấy hộp điều khiển bom từ xa.”

A Phuong nghe vậy đi qua bên cạnh tên bại hoại kia, nhưng cô vừa mới ngồi xổm xuống thì bị dọa sợ đến nhảy dựng, hai tay quơ quơ loạn xạ chạy đến bên cạnh anh, “A Kiệt, A Kiệt, hỏi tại sao hộp điều khiển bom từ xa cứ dìm ngược nha!”

Mấy người bên này điện thoại vừa nghe như vậy, giật mình, vội lớn tiếng kêu lên: “Các người đã ấn vào cái nút màu đỏ rồi sao?”

“Ách..... Không có nha.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Phuong trắng bệch nhìn ông xã mình mới vừa nhặt về một cái mạng, “Nhưng lúc tên kia ngã

xuống đã đề vào cái nút màu xanh lá cây rồi.”

Anh vừa nhếch chân mày, trong lòng cảm thấy chuyện này không ổn, vội nói lại vào điện thoại cho mọi người nghe, thuận miệng hỏi: “Đó là cái gì?”

“Chết tiệt, màu đỏ là lập tức nổ tung, màu xanh lá cây là đếm ngược thời gian, bây giờ các người lập tức mau rời khỏi tòa nhà này, nhanh lên!”

Hai người nghe thế nhìn nhau một cái, lông tơ đều dựng đứng, lập tức vứt bỏ điện thoại, Lâm Tử Kiệt phóng nhanh đến khiêng cha đang hôn mê, A Phương lại phóng đến nhấn nút thang máy.

Bọn họ vừa vào thang máy liền mãnh liệt nhấn nút đóng cửa, sau đó cũng chỉ có thể nắm chặt tay đối phương, nhìn chăm chăm vào đèn số từng tầng từng tầng nhảy xuống.

Bình thường mười mấy giây là quá ngắn ngủi, trong hôm nay lại như là mấy giờ.

“A Kiệt, anh biết không, em không phải thật sự cho là anh vì tiền tài mới lấy em.” Lúc đến tầng lầu mười sáu, đột nhiên A Phương mở miệng nói.

“Anh biết.” Khóe miệng anh khẽ nhếch, không mấy ai phát hiện ra.

“Hơn nữa những tiền kia thật ra là do mua cổ phiếu Mía mới có thể nhiều đến như vậy.” Tầm mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vào đèn số trên thang máy, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng.

Anh hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô, “Cái gì? Em mua cổ phiếu của anh.”

Cô thuận tay vỗ vỗ vai anh, liếc nhìn anh một cái lâu bầu nói: “Đó là cổ phiếu của em, em mua.”

“Vâng vâng vâng, cổ phiếu của em, em mua.” Mặt anh vẫn biểu hiện sự kinh ngạc, liếc nhìn thấy đèn số đã đến tầng lầu thứ 14, lại đưa tầm mắt trở về trên người cô, “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Mặt của cô càng ngày càng đỏ rồi, trên trán bởi vì khăn trương mà cũng rỉ chút mồ hôi.

“Tại sao lại mua?” anh vẫn nhìn cô chăm chăm, ngay cả chớp mắt cũng không chớp cứ nhìn cô chăm chăm.

A Phương nhanh chóng liếc anh một cái, bất an nói: “Ách. Đầu tư chứ sao.”

“Đầu tư?” Anh nhú mày, giọng điệu nói ra hai chữ kia, giống như cái miệng đang ngậm một trứng hột vịt muối.

Cô gượng liếc mắt nhìn anh một cái, không tranh cãi nữa lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm đèn số sao có tốc độ chạy chậm như rùa bò thật lâu mà chỉ nhảy đến con số mười, cô thấy thế không nhịn được buồn bực lo lắng lại đưa tay ấn xuống lầu dưới, dường như làm vậy thang máy có thể sẽ tăng nhanh tốc độ đi xuống vậy.

“A Phương, em mua cổ phiếu lúc nào vậy?” Anh thấy vậy, tâm tình đột nhiên khá hơn.

“.....” Cô trầm mặc không nói, căn bản không để ý đến anh, chỉ ra sức ấn ấn cái nút thang máy.

“Còn ấn nữa sẽ hư luôn đó.” Anh hồ hững ném ra một câu.

Cô bị dọa sợ rút tay về, sau đó chợt nghe tiếng anh cười khê, không khỏi quay đầu trừng lại anh.

“Em mua cổ phiếu lúc nào vậy?” Anh lại tiếp tục hỏi, trong mắt mang theo ý cười. Nếu như anh không làm, hẳn là từ khi bắt đầu thành lập, bằng không tiền trong tay cô không thể nào có nhiều như vậy, nếu thật là như vậy, vậy hiển nhiên là nói cái cô nàng gốc gác này từ đầu đến cuối đều chú ý đến anh, cũng tương tự như anh mặc dù đang ở nước Mỹ, vẫn như cũ quan tâm đến một người đang ở Đài Loan là cô vậy.

Cô chau miệng lên, nhìn thấy nụ cười trên mặt anh càng ngày càng rạng rỡ, bất giác làm cô vừa thẹn vừa cáu bực mình nói: “Đúng, đúng, là em ngay từ khi bắt đầu thành lập liền mua, vậy thì thế nào, không có ai quy định không thể mua cổ phiếu công ty Mía vừa mới lên sàn thị trường chứng khoán a!”

“Em yêu anh.” Anh nói, cười đến vui vẻ.

“Mới không có.” Cô tức giận dậm chân.

“Em yêu anh.” Anh lặp lại, kiên trì.

“Mới không có!” A Phương cực kỳ tức giận nói to.

“Em yêu anh.” Anh tiếp tục lặp lại ba chữ lại.

“Mới không có – ” A Phương muốn thét chói tai, anh đã cúi người bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngăn lại tiếng kháng nghị của cô.

Không cần đến lần thứ hai, hai người liền hôn nhau đến khó mà tách ra, quên mình đang trong hiểm cảnh nước sôi lửa bỏng.

Khi –

Cửa thang máy vang lên, Lâm Từ Kiệt đột nhiên hồi phục lại tinh thần, A Phương vẫn còn đang mờ mịt, anh đã lôi kéo cô chạy nhanh ra ngoài, nhưng chạy đến một nửa, cô đột nhiên lại dừng bước kéo anh cao giọng: “A Kiệt, A Kiệt.”

“Cái gì?!” Anh quay đầu lại, không rõ ý tứ cô muốn làm gì.

“Ba vẫn còn ở trong thang máy!” Cô buông tay anh, xoay người chạy trở lại.

Lâm Từ Kiệt thẫn mẫn một tiếng, nguyên rủa mình ngốc nghếch, theo cô quay lại thang máy, vừa quát: “Em đi ra ngoài trước đi!”

“Không muốn!” Cô ngăn trước cửa thang máy, rống lại anh.

“Nhanh ra đi!” Anh một phen công ba đang hôn mê, một bên thúc giục cô, “Chạy a – ”

Thấy anh công ba, lúc này cô rút cuộc mới nghe lời xông ra khỏi tòa nhà.

Hai người một trước một sau chạy như bay ra ngoài, cả lối đi bộ đã được cảnh sát khai thông, bọn họ chạy thực mạng, chạy trời chết, không dám dừng lại giây phút nào.

Mỗi khi A Phương quay đầu nhìn lại, đều thấy Lâm Từ Kiệt đang theo gót đằng sau.

Mặc dù công ba, làm anh mệt muốn chết, nhưng anh biết mình không thể ngừng lại, thậm chí không thể chậm lại, bởi vì anh biết rõ nếu mình chậm một bước thôi, cô nhất định sẽ quay lại giúp đỡ anh.

Lúc hai người cho là đã vào ranh giới an toàn, đột nhiên sau lưng phát ra mấy tiếng nổ; tiếng vang trong tòa nhà giống như muốn nổ tung cả trời đất, chấn động làm lổ tai hai người trưởng đau.

Tiếng nổ vang tiếp theo rất lớn, làm cả hai người cũng ngã nhào xuống, trong lúc nhất thời cát bay đá văng, phong vân biến sắc (đất trời thay đổi), tiếng nổ sau lưng liên tiếp không ngừng, lúc này A Phương mới lồm cồm bò dậy, nhưng khi cô nghĩ muốn kéo anh thì lại nhìn thấy nửa đoạn cột trụ xi măng từ trên trời rơi xuống người anh.

“A Kiệt – ” cô bị sợ đến mặt mày trắng bệch, âm thanh kinh sợ thét đến chói tai.

Không chút suy nghĩ, nói thì chậm, xảy ra lại nhanh, cô ba bước thành hai, chạy thật nhanh đến cạnh anh, sau đó dùng thế trung bình tấn, hai tay khê chống, rõ ràng là chiêu thức Vạn Phật Triều Tông chính hiệu, trong mây mù đất cát tán loạn, trong tầm mắt nhìn không rõ đã chống đỡ giữ vững được nửa đoạn cột trụ xi măng kia.

Buổi tối hôm đó, bức ảnh kỳ tích cô gái quái lực anh dũng nghĩa hiệp cứu chồng, lại được giới truyền thông báo chí quốc tế thêm mắm dặm muối, cực nhanh truyền đến mọi góc ngách tivi trên toàn thế giới.

□□□

Tại gia đình Lâm thị, bảy giờ tối.

Trong tân phòng trên lầu hai, truyền ra trận trận tiếng gầm cùng tiếng kêu gào.

Mấy người giúp việc đứng ở cầu thang, lại không ai dám đi lên lầu cứu người.

“Em là ngốc nghếch vẫn hoàn ngốc nghếch? Há? Anh mới vừa nói với em, em liền ngay lập tức tái phạm! Em cho rằng em là nữ siêu nhân có sức mạnh? Còn cho rằng em là con mèo có chín cái mạng? Em cho là em có quái lực thì sẽ không bị thương sao?” Lâm Từ Kiệt mỗi khi chửi một câu liền vỗ vào mông cô một cái, luôn miệng nằng không chút nào tỏ vẻ thương hương tiếc ngọc.

A Phương nằm trên đùi anh giằng giằng, mặc dù thật ra thì anh không hề dùng lực đánh đau cô, cô lại có cảm giác đang phải chịu uất ức, không cam lòng nói lại: “Lâm Từ Kiệt, anh buông em ra! Người ta là vì cứu anh mà! Vậy mà cũng muốn trách em! Sớm biết em sẽ không cứu rồi, buông tay em ra á!”

Anh giận đến nổi bẹp bẹp ba cái lên cái mông nhỏ của cô, “Cứu anh? Hại anh thì đúng hơn đó! Em có nghĩ đến nếu em xảy ra chuyện gì, anh phải ăn nói làm sao với ba mẹ em đây há? Anh phải đối mặt tất cả như thế nào đây? Cái người này – ”

Anh đang mắng lại phát hiện cô đang khóc, vốn bàn tay đang muốn đánh xuống cũng ngừng lại giữa không trung.

Đáng chết! Đây là trời báo ứng mà!

Anh thẫn mẫn mấy câu, buông lỏng tay, kéo cô từ trên đùi anh lên, để cho cô đang nằm thành ngồi.

Cô vẫn đang khóc, nước mắt không cần mưa cứ một chuỗi một chuỗi chảy xuống, hai vai nhỏ gầy run run.

“Khóc cái gì?” Anh tức giận nói.

“Ồ..... Anh..... Anh đánh em.....” Cô sụt sùi khóc, nước na nước nỏ nói.

“Đánh em em có biết đau không?” Anh vẫn nói năng độc ác, nhưng bàn tay lại hết sức dịu dàng lau nước mắt cho cô.

“Chúng nó nếu roi xuống sớm một chút, em cũng sẽ không như vậy không hề biết sống chết rồi!” Anh tức giận nói, mỗi lần nghĩ tới buổi chiều cực kỳ hung hiểm này, anh liền muốn hung hăng đánh cô một trận.

“Em..... Em cũng không có cố ý.....” Cô meo máo, khóc càng thêm thương tâm.

Hết cách với cô, mặc dù anh tức giận, vẫn ôm cô vào trong ngực, nhưng miệng vẫn còn tức giận nói: “Anh cảnh cáo em, tốt nhất vĩnh viễn không nên có lần sau, nếu không anh tuyệt đối không phải chỉ đánh hai ba cái liền xong chuyện! Có nghe không hả?”

“Anh..... Anh làm sao lại tức giận như vậy nha.....” Mặt mày cô đầy nước mắt đối mặt anh, bất mãn nói.

“Em nói xem?” Anh nổi trận lôi đình nhìn lại cô hỏi lại.

“Em..... Em làm sao biết.....” Cô tức giận buồn bực mà nói, trả thù anh bằng cách chùi hết nước mắt nước mũi trên mặt lên trên áo somi anh.

“Nói em ngốc em còn không chịu thừa nhận.” Anh hừ một tiếng, chỉ là không có ngăn cản cô giận dữ trả thù.

“Ồ..... Em chán ghét anh a.....” Hai tay cô chống lên vai anh, nhưng lại không dám dùng sức, chỉ có thể nước nỏ ghen ngào khóc lóc nói.

Anh hoàn toàn không xem trọng lời nói của cô, chỉ kiêu ngạo hừ một tiếng nói: “Em yêu anh.”

“Mới không có..... Em ghét anh, ghét, ghét, ghét, ghét, ghét.....”

“Thật sao? Vậy thì thật bất hạnh, bởi vì nhất định anh và em sẽ cứ quấn lấy nhau cả đời.” Anh mặt không đổi sắc nói.

A Phương nghe thấy, càng khóc lớn hơn, “Em..... Em biết ngay mà..... Làm sao anh cũng chê em ngốc á.....”

“Anh lúc nào chê em ngốc hả?” Anh chịu đủ rồi, cô nàng này sao cứ xoay quanh đề tài này mãi vậy, anh thế nào cũng không nhớ rõ mình từng chê cô ngốc.

“Anh anh anh..... Anh lần nào cũng chê em ngốc hết, bây giờ cũng còn nói..... Còn dám nói là không có.....” Cô nước na nước nỏ nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa toàn nước mắt.

Anh nghe vậy, thật đúng là ngẩn ra, thế nào cũng không nghĩ đến thì ra cô giận là vì cái này.

Vô lực gãi đầu nhìn trần nhà, trong lòng anh yên lặng khẽ đếm đến mười, lại từ mười mấy đếm ngược lại một, sau đó cúi đầu xuống, hai tay nâng mặt cô, từng câu từng chữ nói: “Chung Thục Phương, Lâm phu nhân, anh, Lâm Từ Kiệt, cho đến bây giờ đều không hề cười chê em ngốc, gọi em là con nhóc ngốc nghếch, là bởi vì anh yêu em, đó là nickname, hiểu chưa hả?!”

A Phương ngây ngốc nhìn anh, nghe thể nước mắt cũng quên chảy.

Anh chờ cô phản ứng, lại nhìn thấy cô ban đầu là ngẩn người, sau đó đưa tay lau nước mắt trên mặt, lại ngoáy ngoáy lỗ tai, giống như hoài nghi mình đang nghe lầm, mang về mặt nghi ngờ do dự mở miệng hỏi: “Thật xin lỗi, anh nói cái gì?!”

Anh vô lực liếc mắt, nói lại: “Anh nói, anh cho tới bây giờ cũng không hề cười chê em ngốc, gọi em là con nhóc ngốc nghếch, là vì anh yêu em, đó là nickname, hiểu ra chưa?!”

Cô chớp chớp mắt nhìn, không thể tin được mà nhìn anh, nổi sùng thét chói tai: “Anh giỡn với em a!! Nào có ai lại lấy nickname “Con nhóc ngốc nghếch” để gọi người ta chứ?”

“Là anh đó, không được sao?” Anh mặt lạnh, một bộ dáng đại gia ta là vậy đấy.

Cô cũng nhỏ giọng lại, mắt hạnh tròn tròn, thật lâu, mới có thể hỏi lại: “Vậy bây giờ là anh đang tỏ tình với em sao?”

“Nếu không thì là gì hả?!” Anh cắn răng nghiêng lợi hỏi ngược lại.

“Có ai tỏ tình sẽ giống như anh sao giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương sao?” Cô meo máo, bất mãn nhìn anh chằm chằm.

“Anh là như vậy đó!” Anh nổi giận mà nói.

“Em không muốn.” Cô cau mày, không cam lòng nói: “Anh làm lại lần nữa đi, chúng ta làm lại.”

Còn lặp lại lần nữa, cô cho đây là đang chơi trò chơi sao?!

Lâm Từ Kiệt nhìn cô, đột nhiên đứng dậy, A Phương không hề phòng bị, mông ngã nhào xuống nệm.

“Ui da – ” cô vuốt cái mông đang đau đớn, mới vừa lấy lại tinh thần đã nhìn thấy anh đã đi đến phòng tắm, bất giác lồm cồm đứng dậy đuổi theo, tức giận mở miệng kêu: “Lâm Từ Kiệt!”

“Không được làm ồn, tắm!” Anh dường như đã sớm biết cô đi theo mình, một tay ôm hông cô, dẫn cô đến phòng tắm, sau đó đóng cửa khóa lại.

“Này, anh – ” cô há miệng muốn kháng nghị, anh vẫn như trước kia bồi lại cô, chặn lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô.

“Lâm – ” cô thừa dịp lúc hai người dừng lại thở dốc lại mở miệng.

“Anh yêu em”

Giọng điệu A Phương cũng nhỏ lại, “Thật?”

Anh lầu bầu một câu.

“Anh nói cái gì? Em không nghe rõ.”

“Câm miệng.” Anh nói.

Lần này, cô thật biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Không lâu sau, trong phòng tắm cũng chỉ còn tiếng thở dốc và tiếng nước chảy.

Chương cuối

Hắc Khiết Minh

Thành thật mà nói, tôi đang bị đau bao tử, bệnh rất nghiêm trọng, phải vô rất nhiều chai nước biển, bụng trống không đã mấy ngày nay, trong đầu bây giờ đang chứa một đồng thức ăn muốn ăn lại không thể ăn.

Cho nên, trước mắt, tôi trừ việc ăn ra, cái gì cũng không thể nghĩ, nhưng trớ trêu, cái gì cũng không thể ăn.

Tình huống này thật là làm cho người ta cảm hận đến xương tủy.

Tóm lại, mọi người chú ý thân thể.

Hẹn gặp lại lần sau.

Kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Xui Tới Ba Đời Mới Gặp Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.